

mgtype.com

SAMPLE BOOK

SIDNEY SHELDON

MEMORIES OF MIDNIGHT

မောင်မြင့်ကြွယ်

သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်နက်

mgtype.com

SIDNEY SHELDON

MEMORIES OF MIDNIGHT

မောင်မြင့်ကြွယ်

သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်နက်

တတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၂၂၊ ဇွန်
 [ပထမ အကြိမ်၊ ၁၉၉၁၊ မေ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [ဒုတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၀၈၊ ဇန်နဝါရီ၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည် စာပေ]

မျက်နှာဖုံး: ပန်းချီ တင်ထွက်:
 တန်ဖိုး: ၈၀၀၀ ကျပ်

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်း ပုံနှိပ်သူ ဒေါ်ခင်စိ (၀၂၄၈)၊ ပြည်ဦးဘော ပုံနှိပ်တိုက်
 ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ ဦးနေဝင်း (၀၂၆၄၅)၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ
 ၁၄၉၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မောင်မြင့်ကြွယ်
သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်နက်

MEMORIES OF MIDNIGHT

Sidney Sheldon

မိတ်ဆက် စကား

ယခု ကျွန်တော် မြန်မာပြန်သော ‘သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်နက်’ ဇာတ်လမ်းသည် ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဆစ်ဒနီ ရှယ်လ်ဒန် ရေးသား ထုတ်ဝေသော Memories of Midnight ကို ပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုသည် ယခင်က ဆစ်ဒနီ ရှယ်လ်ဒန် ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့သော The Other Side of Midnight ၏ ဒုတိယ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစာအုပ်ကို ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်တွင် စာရေးဆရာ ဇင်လူက ‘ကံအလှည့် ကလေး သင့်ရင်ဖြင့်’ အမည်နှင့် မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆို ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။

‘သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်နက်’ ဇာတ်လမ်းမှာ ပထမ ဝတ္ထုနှင့် ဇာတ်ကောင်ချင်း ဆက်စပ်နေသော်လည်း ပထမဝတ္ထုကို မဖတ်ဖူးသူများ အနေနှင့် ဤဝတ္ထုကို တသီးတခြား ဖတ်ရှု၍ အရသာခံနိုင်မည် ဖြစ်သောကြောင့် ပထမ ဝတ္ထု၏ အဆက်ဟု ကျွန်တော်က မဆိုဘဲ ပထမ ဝတ္ထုမှ အဓိက ဇာတ်ကောင်များနှင့် ချိတ်ဆက်ထားသော ဒုတိယ ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်ပါကြောင်း အစီရင်ခံအပ်ပါသည်။

ဟောင်မြင်ကြွယ်

အဖွင့်

ကောင်းလုံ - ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ မေလ

‘အဲဒီ ကိစ္စဟာ မတော်တဆ ဖြစ်မှုနှင့် တူရမယ်၊ မင်း အဲဒါကို စီစဉ်နိုင်ပါ့မလား’

စော်ကားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ ကိုယ်ထဲမှ ဒေါသခိုးများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုမေးခွန်းမှာ လမ်းပေါ်က ခေါ်လာသော အပျော်တမ်း ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ယောက်ကို မေးရမည့် မေးခွန်း ဖြစ်သည်။ သူက ခပ်ငေါ့တော့တော့နှင့် ပြန်ဖြေချင်စိတ်ပင် ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။

သို့ရာတွင် သူ ထိုကဲ့သို့ ပြန်မဖြေဖြစ်ပါ။ အမှန်ကမူ သူသည် သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် ထိုင်နေသူကို ကြောက်လန့်နေမိပါသည်။ သူ့ရှေ့မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်ချင်စရာ ဇာတ်လမ်း အတော်များများကို သူ ကြားဖူးထားသည်။ သူ့ အနေနှင့် ထိုဇာတ်လမ်းများကို ယုံကြည်ရန် အကြောင်းအချက်များကလည်း လုံလောက်စွာ ရှိနေပါသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ၊ မတော်တဆ ဖြစ်မှုမျိုး ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် စီစဉ်နိုင်ပါတယ်၊ ဘယ်သူမှ ဘယ်တော့မှ မသိစေရပါဘူး’ သူက ထိုစကားလုံးများကို ပြောလိုက်မိသည့်တိုင်အောင် ငါ သိတယ် ဆိုတာကိုတော့ သူ သိနေမှာပဲ ဆိုသည့် အတွေးကို သူ တွေးလိုက်မိသည်။ သူ စောင့်နေလိုက်ပါ၏။

သူတို့သည် တံတိုင်း ပတ်ပတ်လည် ကာရံထားသော ကောင်းလုံ မြို့တွင်းရှိ အဆောက်အအုံ တစ်ခု၏ ဒုတိယထပ်၌ ရှိနေကြသည်။ ထိုတံတိုင်းများကို ထိုမြို့ရှိ တရုတ် လူမျိုး အုပ်စု တစ်စုက အလွန် ရိုင်းစိုင်းသော ဗြိတိသျှ လူမျိုးတို့၏ ဘေးရန်မှ ကာကွယ်ရန် ၁၈၄၀ ခုနှစ်က တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ထိုနံရံ တံတိုင်းများသည် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး အတွင်းက ပျက်စီးသွားခဲ့ကြ

mgyoe.com

ပါပြီ။ သို့ရာတွင် အပြင်လူများကို ဝင်မလာရဲအောင် ဟန့်တားနေသည့် အခြား နံရံ တံတိုင်းများကတော့ ရှိနေဆဲပင်။

ထိုအတားအဆီးများမှာ အခြား မဟုတ်၊ လူသတ်သည့် လူဆိုး ဓားပြများ၊ မူးယစ်ဆေး စွဲနေသူများနှင့် မုဒိမ်းတန္တများသည် သပွတ်အူပမာ ရှုပ်ထွေးပွေလီ နေသော ကျဉ်းမြောင်းလှသည့် လမ်းသွယ်များနှင့် မှောင်မိုက်နေသော လှေကား ထစ်များပေါ်တွင် သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်များကို လည်း ထိုမြို့ကို ဝေးဝေးက ရှောင်ကွင်းသွားကြရန် သတိပေးထားသည်။ ပုလိပ် များသည်ပင်လျှင် ကောင်းလုံမြို့ ဆင်ခြေဖုံးရှိ တန်တောဆင် လမ်းကို ကျော် လွန်၍ မြို့ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပြီး စုံစမ်းလေ့ မရှိကြပါ။ သူသည် ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်မှ စကား ပြောသံ မျိုးစုံကို ကြားနေရသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သူ့အား ဖန်ဂေါ်လီလုံးနှင့် တူသော အေးစက်စက် မျက် လုံးများနှင့် လေ့လာ အကဲခတ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ပြော လိုက်လေ၏။

- ‘ကောင်းပြီလေ၊ လုပ်ပုံလုပ်နည်းကိုတော့ မင်းကိုပဲ လွှဲထားလိုက်ပါ့မယ်’
- ‘ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ပစ်မှတ်က ဒီကောင်းလုံမှာပဲလား ခင်ဗျ’
- ‘လန်ဒန်မှာ၊ သူ့ နာမည်က ကက်သရင်း၊ ကက်သရင်း အဲလက်ဇန်းဒါး’

ဆင်ရှာတို့ ရပ်ကွက် အတွင်းရှိ လက်စကားရိုး လမ်းထဲသို့ ဇိမ်ခံ မော်တော်ကား ကြီး တစ်စီး မောင်းဝင်လာပြီး ဘလူး ဂေဟာ ရှေ့၌ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ထို ဇိမ်ခံ မော်တော်ကားကြီး နောက်ဘက်တွင် လက်နက်ကိုင် သက်တော်စောင့် နှစ်ယောက် စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ကားတစ်စီး ကပ်လျက်သား လိုက်ပါလာ သည်။

အထူး ဧည့်သည်တော်များ အတွက်သာ ဘလူး ဂေဟာကို ဖွင့်လှစ်ထား ခြင်း ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံ အကြီးအကဲများ၊ ရုပ်ရှင် မင်းသားများ၊ ကော်ပိုရေးရှင်း ကြီးများ၏ ဥက္ကဋ္ဌများ ဤဂေဟာသို့ လာရောက် လည်ပတ်လေ့ ရှိကြသည်။ ထိုဂေဟာ၏ အုပ်ချုပ်မှု အဖွဲ့က ၎င်းတို့၏ သိုသိုသိပ်သိပ် ရှိမှု အတွက် ဂုဏ် ယူကြသည်။ လွန်ခဲ့သော ခြောက်နှစ်ခန့်က ဤ ဘလူး ဂေဟာမှ အမျိုးသမီး ငယ်ကလေး တစ်ဦးသည် ဘလူး ဂေဟာသို့ လာရောက် လည်ပတ်လေ့ ရှိသော ဖောက်သည်များ အကြောင်း သတင်းစာဆရာ တစ်ဦးကို ပြောပြလိုက်မိသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် လျှာပြတ်နေသော ထိုအမျိုးသမီးကလေးကို အဘာ ဒင်း ဆိပ်ကမ်း၌ တွေ့ရှိကြရသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဒီကို ရောက်ပါပြီ ခင်ဗျာ’

နောက် သုံးနာရီ ကြာသော အခါ ကာယကံမြောက် ကျေနပ်မှု အပြည့်အဝ ရရှိသွားသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ဇိမ်ခံ မော်တော်ကားကြီးကို မိုဒီ လမ်းသို့ ဦးတည်၍ မောင်းနှင်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ သူသည် ဇိမ်ခံ မော်တော်ကား ကြီး၏ မှန်တံခါးများမှ တစ်ဆင့် အိပ်စက်ခြင်း မရှိသော ကောင်းလုံ မြို့မှ တလက်လက် တောက်ပနေသော မီးရောင်များကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ တရုတ် တို့က ထိုမြို့ကို ဂေါ်လန်း သို့မဟုတ် နဂါးကြီး ကိုးကောင်ဟု အမည် ပေးထား ခဲ့ကြသည်။ မြို့ထဲမှ အင်အား ချည့်နဲ့သူများနှင့် ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေထိုင်ကြသူ များကို လာရောက် ဖျက်ဆီးပစ်ရန် ထိုနဂါးကြီး ကိုးကောင်သည် မြို့ကို အပေါ် က စီးမိုးထားသော တောင်တန်းကြီးများပေါ်၌ သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြသည်ဟု သူ စိတ်ထဲက တွေးထင်လိုက်မိသည်။ သူကတော့ အင်အား ချည့်နဲ့သူလည်း မဟုတ်၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေသူလည်း မဟုတ်ပေ။

သူတို့ မိုဒီလမ်းသို့ ရောက်ရှိကြပါပြီ။

တရုတ် ဘုန်းကြီး တစ်ပါးက အဆင်သင့် စောင့်နေသည်။

တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး နှုတ်ဆက်လိုက်ကြပြီးနောက် တရုတ် ဘုန်းကြီးသည် နှုတ်မှ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရွတ်ဆိုရင်း မျက်စိကို စုံမှိတ်၍ နံပါတ်များ တပ်ထား သော တုတ်ချောင်းများ ထည့်ထားသည့် သစ်သား ကျည်တောက်ကို စတင်၍ လှုပ်ယမ်းလိုက်သည်။ တုတ်ချောင်း တစ်ချောင်း ထွက်ကျလာချိန်တွင် သစ်သား ကျည်တောက်ကို ခါယမ်းမှု ရပ်သွားသည်။ ထို တရုတ် ဘုန်းကြီးသည် ဟော စာတမ်း စာရွက်ကြီးကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ဖတ်ရှုပြီးနောက် ဧည့်သည်တော် ကြီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ သူက ခပ်ထစ်ထစ်အအနှင့် အင်္ဂလိပ်လို ပြော လိုက်လေ၏။

‘သင်ဟာ အန္တရာယ် ရှိသော သင့် ရန်သူများကို မကြာခင် ရှင်းလင်းပစ် နိုင်တော့မယ်လို့ နတ်ဒေဝတာများက ဆိုကြတယ်’

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ စိတ်ထဲတွင် တအံ့တဩနှင့် ကြည်နူးမှုကို ခံစားလိုက်ရလေ၏။ အဆိုပါ တုတ်ချောင်း ဗေဒင်သည် အယူသီးမှု တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်ဟု မတွေး မထင်မိအောင် သူသည် အလွန် ဉာဏ် ထက်မြက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့လည်း သူသည် ထိုကိစ္စကို ဂရုမပြုဘဲ နေနိုင်အောင် ဉာဏ် ထက်မြက်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့လည်း သူ့ အတွက် ကံကောင်းသော အတိတ် နိမိတ် တစ်ခု ရှိနေပြန်သည်။ ယနေ့သည် သူ့ မွေးနေ့ပင်တည်း။

‘နတ်ဒေဝတာများက သင့်ကို ကံကောင်းပါစေလို့ ဆုပေးလိုက်ပါတယ်’

နောက်ထပ် ငါးမိနစ် ကြာသော အခါ သူသည် ဇိမ်ခံ မော်တော်ကားကြီးထဲသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိနေလေပြီ။ သူ့အား အသင်မြို့သို့ ပြန်လည် ပို့ဆောင်ပေးမည့် ကိုယ်ပိုင် လေယာဉ် ရှိရာ ဟောင်ကောင်မြို့မှ ကိုင်တတ် လေဆိပ်သို့ သူ ဦးတည် သွားရောက်နေလေပြီ။

အခန်း ၁

အိယွန်နီနား၊ ဂရိ နိုင်ငံ - ၁၉၄၈ ဇူလိုင်

သူသည် ညစဉ်ညတိုင်း စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ရင်း အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာလေ့ ရှိသည်။ အိပ်မက်ကလည်း အမြဲတမ်း တစ်မျိုးတည်းသာ ဖြစ်နေသည်။ သူသည် လေမုန်တိုင်း ထန်ချိန်၌ ရေကန်ကြီး တစ်ကန်၏ အလယ်ကောင်တွင် ရှိနေပြီး အမျိုးသား တစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်တို့က သူ့ကို ရေမွန်းသွား အောင် သူ ဦးခေါင်းကို အလွန် အေးမြသော ရေပြင် အောက်ဘက်သို့ အတင်း နှစ်နေကြသည်။ သူသည် အမြဲတမ်း ထိတ်လန့်တကြားနှင့် အသက် ဝအောင် ရှူနေရရင်း အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာလေ့ ရှိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ စိုရွဲနေ လေ့ ရှိသည်။

သူသည် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း မသိသလို အတိတ် ဘဝမှ ဇာတ် ကြောင်းကိုလည်း သူ မသိပါ။ သူ အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် မည်သည့် နိုင်ငံမှ လာခဲ့သည်ကို လည်းကောင်း၊ သူ့ကို ကျွေးမွေး ပြုစုထားသော ဂရိ နိုင်ငံထဲရှိ ကာမီလိုက် မယ်သီလရှင် ကျောင်းကလေးထဲသို့ မည်သည့် နည်းနှင့် ရောက်ရှိနေသည်ကို လည်းကောင်း သူ မသိပါ။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလာသည်နှင့် အမျှ မချင့်မရဲ ဖြစ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်ပေါက်လာသော အတိတ်မှ မှတ်ဉာဏ် ကလေးများ၊ ခပ်ဝါးဝါး ပုံရိပ်များ၊ နိမိတ်ပုံကလေးများတို့သည် သူ့ အနေနှင့် ဖမ်းယူ ဆုပ်ကိုင်ပြီး လေ့လာနိုင်ဖို့ အချိန် မရအောင် လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကွယ် သွားလေ့ ရှိခဲ့ကြသည်။ ထိုကိစ္စရပ်များသည် မျှော်လင့်မထားသော အချိန်များ၌ သူ့ကို အငိုက်မိသွားစေခဲ့ကြသောကြောင့် စိတ်ရှုပ်ရခြင်းသည်သာ အဖတ်တင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

mgyoe.com

အစပိုင်းတွင် သူက မေးခဲ့ မြန်းခဲ့သေးသည်။ ကာမိလိုက် သီလရှင်များ သည် ကြင်နာမှုနှင့် နားလည်မှု အပြည့်အဝ ရှိကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသီလရှင် များသည် ဝစီပိတ် နေထိုင်ရန် ညွှန်ကြားခံထားရသူများသာ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ပါးတည်းသာ ရှိသော စကားပြောခွင့် ရှိသူ သီလရှင်ကြီးမှာ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပြီး ချည့်ချည့်နဲ့နဲ့ ရှိလှသော ကျောင်းအုပ် သီလရှင်ကြီး စစ္စတာ သီရေစာ ပင် ဖြစ်ပါ၏။

‘ကျွန်မ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ စစ္စတာကြီး သိပါသလား’

‘မသိပါဘူး သမီးရယ်’

‘ကျွန်မ ဒီနေရာကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနှင့် ရောက်လာပါသလဲ’

‘ဒီတောင်တန်းကြီးတွေရဲ့ ခြေရင်းမှာ အိယွန်နီနား ဆိုတဲ့ ရွာတစ်ရွာ ရှိ တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် မှန်တိုင်းကျနေတဲ့ အချိန်တုန်းက မင်းဟာ လှေငယ်ကလေး တစ်စင်းနှင့် အဲဒီ ရေကန်ကြီးထဲမှာ ရှိနေခဲ့တယ်။ လှေကလေးကတော့ နစ်မြုပ် သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ငါတို့ရဲ့ စစ္စတာ နှစ် ယောက်က မင်းကို မြင်တွေ့သွားကြတယ်။ မင်းကို ကယ်ဆယ်ခဲ့ကြပြီး ဒီကို သယ်လာခဲ့ကြတယ်’

‘ဒါပေမဲ့ အဲဒါ မတိုင်ခင်တုန်းက ကျွန်မ ဘယ်နေရာက လာခဲ့တာလဲ’

‘ငါ ဝမ်းနည်းပါတယ် ကလေးရယ်၊ ငါ မသိပါဘူး’

သူက ထိုမျှလောက်နှင့် မကျေနပ်နိုင်သေးပါ။

‘ကျွန်မနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူမှ လာပြီး မစုံစမ်းကြဘူးလား၊ ဘယ် သူကမှ ကျွန်မကို တွေ့အောင် ရှာဖွေ မကြိုးစားခဲ့ကြဘူးလား’

စစ္စတာ သီရေစာက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး’

သူသည် စိတ်ပျက် အားငယ်မှုကြောင့် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သူက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြိုးစားပြန်၏။

‘သတင်းစာတွေ... ကျွန်မ ပျောက်ဆုံးနေတာနှင့် ပတ်သက်ပြီး သတင်းစာ တွေထဲမှာ သတင်းတွေ ပါရမယ်’

‘မင်း သိတဲ့ အတိုင်း ငါတို့ဟာ ပြင်ပ လောကနှင့် လုံးဝ ဆက်သွယ်ခွင့် မရှိဘူး။ ငါတို့ဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်ကို လက်ခံကြရမှာပေါ့ ကလေး ရယ်။ သူ့ရဲ့ သနား ကရုဏာတော်တွေ အတွက် ငါတို့က သူ့ကို ကျေးဇူးတင် ကြရမယ်။ မင်းက အသက် ရှင်နေသေးတာပဲ’

သူ့ အနေနှင့် ထိုမျှလောက် အထိသာ မေး၍ မြန်း၍ ရခဲ့ပါသည်။ အစ ပိုင်းတွင် သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ဂရုစိုက်နိုင်အောင် ကျန်းမာရေးနှင့် မပြည့်စုံခဲ့ ပါ။ သို့ရာတွင် တစ်လပြီး တစ်လ ကုန်ဆုံးလာသည်နှင့်အမျှ သူသည် တဖြည်း ဖြည်းနှင့် အားအင် ပြည့်ဖြိုးလာသလို ပို၍ ကျန်းမာလာခဲ့သည်။

သွားလာ လှုပ်ရှားနိုင်အောင် အားအင် ပြည့်ဖြိုးလာသည့် အခါ သူသည် ကွန်ဗင့် ကျောင်းဝင်းထဲရှိ ရောင်စုံ ပန်းခြံထဲတွင် အလုပ်လုပ်ရင်း အချိန် ဖြုန်း လှေ့ ရှိသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် အေးချမ်းလျက် ရှိသော် လည်း သူ့ အနေနှင့် ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရှာမရပါ။

ငါ ပျောက်ဆုံးနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူကမှ ဂရုမစိုက်ကြဘူး။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ။ ငါက မကောင်းတဲ့ကိစ္စ တစ်ခုခုကို ကျူးလွန်မိခဲ့လို့လား။ ငါ ဘယ် သူလဲ။ ငါ ဘယ်သူလဲ။ ငါ ဘယ်သူလဲ။

ထိုပုံရိပ်များသည် မဖိတ်ခေါ်ပါဘဲနှင့် ဆက်တိုက် ပေါ်လာနေကြသည်။ တစ်နေ့ နံနက်ခင်းတွင် သူသည် အခန်း တစ်ခန်းထဲ၌ အမျိုးသား တစ်ယောက် နှင့် အတူတူ ရှိနေသည် ဆိုသော မြင်ကွင်းနှင့် အတူ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။ အဲဒါ အိပ်မက် မက်နေတာလား။ သူ့ အတိတ် ဘဝမှ အဖြစ်အပျက် တစ်ခု လား။ အဲဒီ အမျိုးသားက ဘယ်သူလဲ။ သူနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သူ တစ်ဦးလား။ သူ့မှာ ခင်ပွန်းလင် တစ်ယောက် ရှိနေသလား။ သူ့ လက်ပေါ်တွင် လက်ထပ် လက်စွပ် ရှိမနေပါ။ သူ့ထံတွင် စစ္စတာ သီရေစာက ပေးထားသော ကာမီလိုက် မယ်သီလရှင်များ၏ ဝတ်စုံ၊ ပတ္တမြား မျက်လုံးကလေးများနှင့် အတောင် ဖြန့် နေသော ရွှေရောင် ငှက်ရုပ် ရင်ထိုးကလေး တစ်ခုတို့က လွဲ၍ အခြား မည်သည့် ပစ္စည်းမှ ရှိမနေပါ။

သူသည် သူစိမ်းများ အကြားသို့ ရောက်ရှိနေသော မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိသည့် သူစိမ်းတစ်ရံဆံ တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကို ကူညီမည့်သူ မရှိပါ။ သူ့ စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မှာ ကြီးမားလွန်း လှသည်။ အလွန် ဆိုးရွားသော အတိတ်ကို တံခါး ပိတ်၍ တားဆီးနိုင်မှသာ သူသည် မရူးမသွပ်ဘဲ နေနိုင်ပေလိမ့်မည်ဟု သူ့ကို ပြောဆိုကုသပေးမည့် စိတ် ရောဂါကု ဆရာဝန်လည်း ရှိမနေပါ။

ပြီးတော့လည်း ပုံရိပ်တွေက ပို၍ ပို၍ မြန်ဆန်စွာ ပေါ်လာနေကြသည်။ သူ့ စိတ်သည် ဖြုန်းခနဲ ဆိုသလို အလွန် ကြီးမားသော ပဟေဠိ ကစားစရာကြီး တစ်ခု ဖြစ်သွားပြီး ထိုပဟေဠိ ကစားစရာကြီးမှ အပိုင်းအစများသည် သူ့

mgyoe.com

အလိုလို သူတို့ ရှိနေရမည့် နေရာများသို့ ကျရောက်လာနေကြသလို ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအပိုင်းအစများသည် သူ့ အတွက် အဓိပ္ပာယ်တော့ မရှိလှပါ။

သူ့ မြင်ကွင်းထဲတွင် ယူနိုဖောင်းဝတ် စစ်သားများနှင့် ပြည့်နှက်နေသော ရုပ်ရှင် စတူဒီယိုကြီး တစ်ခုကို တွေ့မြင်နေရသည်။ သူတို့သည် ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကို ရိုက်ကူးနေပုံ ရသည်။ ငါက ရုပ်ရှင် မင်းသမီး တစ်ယောက်လား။ မဟုတ်ဘူး၊ ငါက ကြီးကြပ် အုပ်ချုပ်နေရပုံ ပေါ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကို ကြီးကြပ် အုပ်ချုပ်နေတာလဲ။

စစ်သား တစ်ယောက်က သူ့ကို ပန်းတစ်စည်း လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ‘ဟောဒီ ပန်းဖိုးကိုတော့ မင်းကပဲ ပေးရလိမ့်မယ်’ ထိုသူက ရယ်လိုက်သည်။

နောက်နှစ်ည ကြာသော အခါ သူသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ပတ်သက်၍ အိပ်မက် ထပ်မက်ပြန်သည်။ သူက ထိုအမျိုးသားအား လေဆိပ်တွင် လာရောက်နှုတ်ဆက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက ထိုအမျိုးသားကို လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးရတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် ဝမ်းနည်းပြီး တရှုပ်ရှုပ် ငိုယိုရင်း အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။

ထိုဖြစ်ရပ် နောက်ပိုင်းတွင် သူ့ အတွက် ငြိမ်းချမ်းမှု မရှိတော့ပါ။ ထိုဖြစ်ရပ်များသည် အိပ်မက် သက်သက်မျှသာ မဟုတ်ကြပါ။ သူ၏ အတိတ်ဘဝမှ အပိုင်းအစကလေးများသာ ဖြစ်သည်။

သူ့ အတိတ် ကာလပင် ဖြစ်သည်။

ငါ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ သိအောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ငါ ဘယ်သူလဲ။

ပြီးတော့ မျှော်လင့်မထားပါဘဲနှင့် ညကြီးသန်းခေါင်တွင် ကြိုတင် သတိပေးမှု လုံးဝ မရှိဘဲ သူ၏ မသိစိတ်မှ နာမည် တစ်ခုသည် ဖြန့်ခဲ ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။

ကက်သရင်း၊ ငါ့ နာမည် ကက်သရင်း အဲလက်ဇန်းဒါး။

အခန်း ၂

အောင်မြို့၊ ဂရိ နိုင်ငံ

ကွန်စတင်တင် ဒီမိုရီ၏ အင်ပါယာကို မည်သည့် မြေပုံပေါ်တွင်မှ ရှာတွေ့နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ သို့တိုင်အောင် သူသည် နိုင်ငံ အများအပြားထက် ဧရိယာပမာဏ ပို၍ ကြီးမားပြီး ပို၍ သြဇာတိက္ကမ ကြီးမားသော ကံကြွေးချ နယ်မြေကို အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အချမ်းသာဆုံး ပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ဦး သုံးဦး စာရင်းတွင် ပါဝင်သူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ သြဇာ သက်ရောက်မှုကို တိုင်းတာ၍ မရနိုင်ပါ။ သူ့တွင် တရားဝင် ရာထူး သို့မဟုတ် ဘွဲ့ မည်ရည် မရှိပါ။ သို့ရာတွင် ဒီမိုရီ၏ သြဇာ လွှမ်းမိုးမှုသည် နေရာ အနှံ့အပြား၌ ရှိနေကြသည်။ သူ့သြဇာ လွှမ်းမိုးမှုကို နိုင်ငံပေါင်း တစ်ဒါဇင်ကျော်ကျော်တွင် ဖြန့်ကြက် ရက်ရှယ်ထားသည်။

သူသည် ညှို့ဓာတ်အား အလွန် ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ထူးချွန်စွာ ထက်မြက် စူးရှသော ဦးနှောက် ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည် ရူပကာကလည်း ထူးထူးခြားခြား ကြည့်ကောင်းသည်။ သာမန် ပုဂ္ဂိုလ်များထက် အရပ် ပိုမြင့်သည်။ လုံးဝန်းသော ရင်ဘတ်နှင့် ကြီးမား ကျယ်ပြန့်သော ပခုံး ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ အသားအရေသည် ညိုမှိုင်းပြီး ဂရိ လူမျိုးတို့၏ အားကောင်းသော နှာခေါင်းနှင့် အနက်ရောင် သံလွင်သီး မျက်လုံးများကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် အသား စားသော လင်းယုန်၏ မျက်လုံးမျိုး ဖြစ်သည်။

ဒီမိုရီကသာ စိတ်လိုလက်ရ ကြိုးစားမည် ဆိုပါက သူသည် အလွန် နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဘာသာ စကား ရှစ်မျိုးကို ပြောဆို တတ်ပြီး အလွန် စကားပြော ကောင်းသူဟု အသိအမှတ် ပြုကြသည်။ သူ့ထံတွင် အလွန် အရေးပါသော ပန်းချီ ပန်းပု လက်ရာများကို စုဆောင်း ထားရှိ

mgyoe.com

သည်။ သူ့ထံတွင် လေယာဉ်ပျံ တပ်ဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့နှင့် ကမ္ဘာ အရပ်ရပ်၌ ဖြန့်ကြက် ထားသော အိမ်ခန်းများ၊ ရဲတိုက်များနှင့် ခြံဝင်းကျယ်ကျယ်နှင့် အိမ်ကြီးရခိုင် များ စုစုပေါင်း တစ်ဒါဇင်ခန့် ရှိသည်။

သူသည် အလှအပကို အလွန် မြတ်နိုးသည်။ ချောမော လှပသော မိန်း ကလေးများကို မချစ်ရ မနေနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ ချစ်ခန်း ကြိုက်ခန်း၊ မိုက်ရူးရဲ စွန့်စားခန်းများသည် စီးပွားရေး လောကမှ စွန့်စားခန်းများ နည်းတူ အလွန် အရောင်အသွေး စုံလှသည်။

ကွန်စတင်တင် ဒီမီရီသည် သူ့ကိုယ်သူ အလွန် မျိုးချစ်စိတ် ရှိသူဟု ဂုဏ်ယူသူ ဖြစ်သည်။ ဂရိ နိုင်ငံ၏ အပြာနှင့် အဖြူရောင် နိုင်ငံတော် အလံကို ကိုလိုနာကီရှိ သူ၏ အိမ်ဂေဟာကြီးနှင့် သူ့ ကိုယ်ပိုင်ကျွန်း ဖြစ်သော ဆာရာ ကျွန်းပေါ်တွင် အမြဲတမ်း လွင့်ထူထားလေ့ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် မည် သည့် အခွန်ကိုမှ ပေးဆောင်ခြင်း မရှိပါ။ သာမန် လူသားများ အတွက် ပြဋ္ဌာန်း ထားသော တရား ဥပဒေများကို သူ့အနေနှင့် လိုက်နာရန် မလိုဟု ခံယူထား သည်။ သူ့သွေးထဲတွင် နတ်ဒေဝါတို့၏ သွေးများ စီးဆင်း သွားလာနေသည်။

ဒီမီရီနှင့် တွေ့ဆုံသည့် လူတိုင်းလိုလိုသည် ဒီမီရီထံမှ တစ်ခုခုကို လိုချင် ကြသူများသာ ဖြစ်သည်။ စီးပွားရေး လုပ်ငန်း တစ်ခု အတွက် ငွေချေးရန်၊ ကုသိုလ်ဖြစ် လုပ်ငန်း တစ်ခု အတွက် အလှူခံရန်၊ သို့တည်းမဟုတ် ဒီမီရီ နှင့် အဆွေ ခင်ပွန်း ဖြစ်မှုမှ ရရှိလာသော ဩဇာတိက္ကမကို လိုချင်ကြ၍သာ ဖြစ်သည်။

လူတွေက ဘာကို တကယ် လိုလားကြသလဲ ဆိုတာကို တွေးခေါ် စဉ်း စားကြည့်ရန် သူ အလွန် စိတ်ပါဝင်စားလေ့ ရှိသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် အထင်နှင့် တကယ့် လက်တွေ့မှာ မည်သည့် အခါတွင်မှ မတူကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အရာရာကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ကြည့်တတ်သော သူ့ စိတ်က မြင်တွေ့ နေရသော အမှန်တရားကို ယုံကြည်စွာ လက်ခံလေ့ မရှိပါ။ ရလဒ် အနေနှင့် သူသည် ကြားသမျှကို မယုံကြည်တော့သလို မည်သူ့ကိုမှ ယုံကြည်မှု မရှိတော့ ပါ။ သူ့ ဆောင်ပုဒ်မှာ 'မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများကို နီးနီးကပ်ကပ် ပေါင်း ပါ၊ သို့ရာတွင် ရန်သူများကိုတော့ ပိုပြီး နီးနီးကပ်ကပ် ဆက်ဆံပါ' ဟူ၍ပင် ဖြစ်သည်။

သူ့ ဘဝ ဖြစ်စဉ်ကို မှတ်တမ်း တင်ကြသော စာနယ်ဇင်း လောကမှ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် သူ၏ ရက်ရက်ရောရော ရှိမှု၊ နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းမှု၊ အလွန်

mgyoe.com

ခေတ်မီမှုနှင့် အလွန် ယဉ်ကျေး လိမ္မာသူ တစ်ဦး အဖြစ်သာ မြင်တွေ့ခွင့် ရရှိ ကြသည်။ အဆိုပါ နှစ်လိုဖွယ် မျက်နှာဖုံး အောက်၌ ဒီမီရီသည် လူသတ်သမား တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ချက်ကောင်းကိုသာ အသေ တွယ်တတ်သော နောက် ဖေးလမ်းကြား၌ ရန်ဖြစ်လေ့ရှိသူ တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ၎င်းတို့အနေနှင့် သံသယ ဖြစ်စရာ အကြောင်း လုံးဝ မရှိကြပါ။

သူသည် အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စကလေးကိုပင် မမေ့တတ်သော အလွန် အငြိုး အတေး ကြီးသူ ဖြစ်သည်။ ရှေးခေတ်က ဂရိ လူမျိုးများ အဖို့ တရား မျှတမှု သည် လက်စားချေမှုနှင့် မရိုးမစွဲ တူညီလေ့ ရှိသည်။ ဒီမီရီသည် နှစ်မျိုးစလုံး ကို အလွန် အစွဲအလမ်း ကြီးသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ ခံစားခဲ့ရသော ဒုက္ခ တိုင်းကို သတိရလေ့ ရှိသည်။ သူ၏ မုန်းတီးမှုကို ခံယူရသော ကံဆိုးသူများ သည် အဆပေါင်း တစ်ရာမျှ လက်စားချေမှုကို ခံကြရလေ့ ရှိသည်။ ဒီမီရီ၏ အတွက်အချက် ဝါသနာ ပါသော စိတ်က အလွန် အနုစိတ် စီစဉ်ထားသော ထောင်ချောက်များနှင့် ပိုက်ကွန်များကို စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် စီစဉ် ဖြန့်ကြက်ထား လေ့ ရှိသည်။ ၎င်း၏ ရန်သူတော်များသည် အဆိုပါ ပင့်ကူအိမ်ထဲသို့ မသိမသာ ရောက်ရှိသွားကြပြီး ပျက်စီးသွားကြရသည်။ သို့ရာတွင် ဒီမီရီ၏ လက်ချက် ဖြစ်ကြောင်း သိမသွားကြပါ။

သူသည် ရန်သူတော်များ အတွက် ထောင်ချောက်များကို နာရီပေါင်း များ စွာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် အရသာ ခံ၍ အကွက်ဆင်လေ့ ရှိသည်။ သူသည် သူ ပြုသမျှ ခံကြရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အားသာချက် အားပျော့ချက်များကို သိအောင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ဥပမိရုပ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ကြည့်လေ့ ရှိသည်။

ညစာ ထမင်းစားပွဲ တစ်ခုတွင် ရုပ်ရှင် ထုတ်လုပ်သူ တစ်ဦးက ဒီမီရီအား ‘ဟို အဆီပြန်နေတဲ့ ဂရိကောင်’ ဟု ပြောလိုက်သံကို သူ ကြားလိုက်ရသည်။ ဒီမီရီက သူ့ အတွက် အချိန်ကောင်းကိုသာ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

နောက်ထပ် နှစ်နှစ် ကြာသော အခါ ထို ရုပ်ရှင် ထုတ်လုပ်သူသည် သူ ကိုယ်တိုင် ငွေအရင်းအနှီး စိုက်ထုတ်၍ ရိုက်ကူးမည့် ရုပ်ရှင်ကား အတွက် စွဲမက်စရာ အလွန် ကောင်းသော ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင် မင်းသမီး တစ်ယောက် ကို စာချုပ် ချုပ်၍ ငှားရမ်းလိုက်သည်။ ဒီမီရီသည် ထိုရုပ်ရှင်ကားကို ထက် ဝက်ခန့် ရိုက်ကူး ပြီးစီးသည် အထိ စောင့်နေလိုက်ပြီး ခေါင်းဆောင် မင်းသမီး ကို မရအရ ပိုးပန်းကာ ဇာတ်ကား ရိုက်ရာမှ ထွက်ခွာလာစေပြီး သူ့ ရွက်လှေ ပေါ်သို့ အလည်အပတ် လာရောက်ရန် ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။

mgyoe.com

‘မင်းအတွက် ပျားရည်ဆမ်း ခရီး ဖြစ်စေရမယ်’ ဟု ဒီမီရီက ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအမျိုးသမီး အတွက် ပျားရည်ဆမ်း ခရီး ဖြစ်သော်လည်း လက်ထပ် ခွင့်တော့ မရခဲ့ပါ။ ထိုရုပ်ရှင်ကား ရိုက်ကူးမှုကို နောက်ဆုံးတွင် ရုပ်ဆိုင်းလိုက် ရပြီး ရုပ်ရှင်ကား ထုတ်လုပ်သူသည် ဒေဝါလီ ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

ဒီမီရီ၏ လက်စားချေပွဲကြီးတွင် ယနေ့ အထိ အကြွေး မဆပ်ရသေးသူများ ကျန်ရှိနေသေးသည်။ သို့ရာတွင် ဒီမီရီက အလောသုံးဆယ် မရှိပါ။ သူက စောင့်စားရမှု၊ အစီအစဉ် ပြုလုပ်ရမှု၊ ပြီးပြတ်အောင် ဆောင်ရွက်ရမှုတို့ကို အရသာ ခံသူ ဖြစ်သည်။ ယနေ့ ဤအချိန် ဤကာလတွင် သူ့၌ ရန်သူ မရှိပါ။ မည်သူကမျှ သူ ရန်သူ ဘဝသို့ အရောက် မခံနိုင်ကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ သားကောင်များသည် အတိတ် ကာလက သူနှင့် မပြေလည်ခဲ့သူများသာ ဖြစ်ကြသည်။

သို့ရာတွင် ကွန်စတင်တင် ဒီမီရီ၏ လက်စားချေမှုသည် ‘နှစ်ဖက်သွား’ ဖြစ်သည်။

သူသည် မည်သည့် ထိခိုက်စေမှုကိုမှ ခွင့်မလွှတ်သလို သူ့အား ကျေးဇူး ပြုခဲ့သူများကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မမေ့တတ်ပါ။

ချာတိတ်ကလေး တစ်ယောက်ကို ခိုနားရန် နေရာထိုင်ခင်း ပေးခဲ့သော အလွန် ဆင်းရဲသည့် တံငါသည် တစ်ယောက်သည် တံငါလှေ အုပ်စုကို ပိုင်ဆိုင် သူ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ငွေကြေး ချို့တဲ့သော လူရွယ်ကလေး တစ်ယောက်ကို ထမင်း ကျွေး၍ အဝတ်အစားပါ ဆင်ပေးခဲ့သော ကြေးစား အမျိုးသမီး တစ် ယောက်သည် မည်သူက ကျေးဇူး ပြုလိုက်မှန်း မသိရဘဲ အိမ်ခန်း တစ်ခန်းကို အမွေ အဖြစ် ရရှိလိုက်သည်။

ဒီမီရီသည် ဂရိ နိုင်ငံ၏ အရှေ့ အလယ်ပိုင်း ဘာရီးနစ် ပင်လယ်အော်ရှိ ပိုင် ရီးယပ်စ် ဆိပ်ကမ်း မြို့မှ ဆိပ်ကမ်း အလုပ်သမား တစ်ယောက်၏ သားအဖြစ် ဘဝကို စတင်ခဲ့ရသည်။ သူ့တွင် ညီအစ်ကို မောင်နှမ ၁၄ ယောက် ရှိသည်။ သူတို့ အဖို့ စားစရာ လုံလောက်သည် ဟူ၍ မရှိခဲ့ပါ။

သူသည် ငယ်စဉ်ကပင် စီးပွားရေး လုပ်ငန်း၌ အလွန် အကွက်မြင်သူ ဖြစ်ကြောင်း သိလာကြရသည်။ သူသည် ကျောင်းဆင်းချိန်၌ တောက်တိုမည်ရ လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ရင်း ပိုက်ဆံ စုခဲ့သည်။ သူ အသက် ၁၆ နှစ် အရွယ်တွင် သူ့ထက် အသက်ကြီးသူ တစ်ဦးနှင့် တွဲ၍ သင်္ဘောဆိပ်တွင် အစားအသောက် ရောင်းသော လမ်းဘေးဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို စပ်တူ ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ ထိုလုပ်ငန်း ကြီးပွားလာချိန်တွင် စပ်တူ လုပ်သူက ဒီမီရီ ထည့်ဝင်ထားသည့် ငွေကို လိမ်ညှာ ပြီး ရယူလိုက်သည်။ သူ့အနေနှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပျက်စီးသွားအောင် လုပ်ရန် ဆယ်နှစ်တာမျှ အချိန် ယူခဲ့ရသည်။

ထိုချာတိတ်ကလေးသည် ကြီးပွားလိုစိတ် အလွန် ပြင်းပြသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ညစဉ် ညတိုင်း အိပ်မပျော်ဘဲ ရှိခဲ့သည်။ ငါ တစ်နေ့ကျရင် ချမ်းသာ ရမယ်။ ငါ နာမည် ကြီးရမယ်။ တစ်နေ့ကျရင် ငါ့ နာမည်ကို လူတိုင်း သိကြရ မယ်။ သူ့ကို အိပ်ပျော်သွားအောင် ချောသိပ်နိုင်သည့် သားချော သီချင်းမှာ ထို စာသားများသာ ဖြစ်သည်။ မည်သည့် နည်းနှင့် ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ကို သူ မသိပါ။ ဖြစ်လာလိမ့်မည် ဆိုတာကိုပဲ သူ သိသည်။

ဒီမီရီ အသက် ၁၇ နှစ် ပြည့်သော နေ့တွင် သူသည် ဆော်ဒီအာရေးဗီးယားရှိ ရေနံတွင်းများ အကြောင်း ရေးထားသော ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်ကို ဖတ်လိုက် ရသည်။ ထိုဆောင်းပါးက သူ့ အနာဂတ် အတွက် မျက်လှည့်ဆန်သော တံခါး တစ်ချပ်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်စေခဲ့သည်။

သူက ဖခင်ထံ သွားပြောလိုက်သည်။ ‘ကျွန်တော် အာရေးဗီးယားကို သွားတော့မယ်၊ ကျွန်တော် ရေနံတွင်းတွေမှာ အလုပ် လုပ်မယ်’
‘မင်းက ရေနံတွင်း အကြောင်း ဘယ်လောက်များ သိလို့လဲ’
‘တစ်ခုမှ မသိပါဘူး အဖေ၊ ကျွန်တော် သိအောင် လေ့လာပါ့မယ်’
နောက်တစ်လ ကြာသော အခါ ကွန်စတင်တင် ဒီမီရီသည် အာရေးဗီးယား ဆီသို့ ဦးတည်၍ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေပြီ။

ပြည်ပမှ လာရောက်၍ အလုပ် လုပ်ကိုင်သူများအား နှစ်နှစ် စာချုပ် ချုပ်ဆိုရန် ထရန်စ် ကွန်တီနင်တယ် ရေနံ ကော်ပိုရေးရှင်းက မူ အဖြစ် သတ်မှတ်ထား

သည်။ သို့ရာတွင် ဒီမီရီ အနေနှင့် လုံးဝ တုန်လှုပ်မှု မရှိပါ။ သူသည် သူ့ဌေး ဖြစ်သည် အထိ ဆော်ဒီအာရေးဗီးယားတွင် နေထိုင်ရန် စီစဉ်ထားသည်။ သူက အလွန် အံ့ဩစရာ ကောင်းသော အာရေးဗီးယား ညစွန့်စားခန်းကလေးများနှင့် တွေ့ရလိမ့်မည်။ အလွန် စွဲမက်စရာကောင်းသော နိုင်ငံခြားသူကလေးများ ရှိရာ လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်သည့် နယ်မြေသို့ ရောက်ရှိသွားမည်။ ရွှေမည်း အရည်များ သည် မြေကြီးထဲမှ ပန်းထွက်နေကြလိမ့်မည်ဟု တွေးထင်ထားသည်။ တကယ့် လက်တွေ့ကတော့ သွေးပျက်စရာပင်တည်း။

နွေရာသီ၏ တစ်မနက်ခင်း ခပ်စောစော အချိန်တွင် ဒီမီရီသည် ဖာဒီလီရီ စိတ်ပျက်စရာ ရေနံ စခန်းသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ထိုစခန်းသည် သဲကန္တာရ အလယ်၌ ရှိသည်။ ထိုစခန်းတွင် ကျောက်တုံးများနှင့် ဆောက်ထားသော အရပ် ဆိုးဆုံး အဆောက်အအုံ တစ်ခုသာ ရှိသည်။ ပတ်ပတ်လည်တွင်မူ ချုံပုတ်များမှ ရရှိသော သစ်ကိုင်းခြောက်များနှင့် ဆောက်ထားသည့် တဲငယ်ကလေးများ ရှိနေ ကြသည်။ ထိုစခန်းတွင် လစာ အနည်းငယ်သာ ရသူ အလုပ်သမား တစ်ထောင် ရှိနေသည်။ အများစုမှာ ဆော်ဒီ လူမျိုးများသာ ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးများက တော့ မျက်နှာကို လုံခြုံစွာ ဖုံးကာပြီး ကတ္တရာစေး မခင်းသော ဖုန်ထူထူ လမ်း များပေါ်၌ လေးကန် ဖင့်နွဲ့စွာ သွားလာနေကြသည်။

ဒီမီရီသည် ဝန်ထမ်းရေးရာ မန်နေဂျာ ဂျေ ဂျေ မက်အင်တိုင်ယာ၏ ရုံးခန်း ရှိရာ အဆောက်အအုံထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ချာတိတ်ကလေး ဝင်လာချိန်တွင် မက်အင်တိုင်ယာက မော့ကြည့်လိုက်၏။

‘မင်းကို ရုံးချုပ်က အလုပ် ခန့်လိုက်တယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

‘အရင်တုန်းက ရေနံတွင်းတွေမှာ အလုပ် လုပ်ခဲ့ဖူးသလား’

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ဒီမီရီက လိမ်ညာ ပြောလိုစိတ် ဖြစ်သွားမိသည်။

‘မလုပ်ဖူးပါဘူး ခင်ဗျာ’

မက်အင်တိုင်ယာက ပြုံးလိုက်၏။

‘မင်း ဒီနေရာကိုတော့ သိပ်သဘော ကျသွားလိမ့်မယ်၊ မင်းဟာ ဘယ် နေရာနှင့် မဆို မိုင်သန်းပေါင်း များစွာ ဝေးတဲ့ နေရာကို ရောက်နေတယ်၊ အစားအသောက်ကလည်း ညံ့တယ်၊ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ယောက်ကို ကိုယ်

ထိလက်ရောက် ပြုမူမိရင် မင်း သင်းကွပ်ခံရမယ်၊ ညပိုင်းကျရင် ဘာမှ လုပ် စရာ မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လခကတော့ များတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

‘ကျွန်တော်က လေ့လာ သင်ကြားဖို့ ဒီကို လာတာပါ’ ဒီမိရီက အား တက်သရော ပြောလိုက်၏။

‘ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် မင်း ဘာကို ခပ်မြန်မြန် လေ့လာရမလဲ ဆိုတာ ငါ ပြောပြလိုက်မယ်၊ မင်း အခု မူဆလင် နိုင်ငံထဲကို ရောက်နေပြီ၊ ဆိုလိုတာ ကတော့ လုံးဝ အရက် မသောက်ရဘူး၊ ခိုးတာ ဝှက်တာကို မိသွားတဲ့ လူတိုင်း ညာဘက် လက်ကို အဖြတ်ခံရမယ်၊ ဒုတိယ အကြိမ်မှာ ဘယ်ဘက်လက်၊ တတိယ အကြိမ်ကျရင် ခြေထောက် တစ်ချောင်း အဖြတ်ခံရမယ်၊ မင်း လူ တစ်ယောက်ယောက်ကို သတ်မိပြီ ဆိုရင် ခေါင်းဖြတ်ခံရလိမ့်မယ်’

‘ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ သတ်ဖို့ အစီအစဉ် မရှိပါဘူး’

‘စောင့်ပါဦးကွာ၊ မင်းက ခုမှ ဒီကို ရောက်ခါစပဲ ရှိသေးတယ်’

ထိုခြံဝင်းကြီးမှာ နိုင်ငံပေါင်း ၁၂ နိုင်ငံမှ မိမိတို့၏ မိရိုးဖလာ စကားကိုသာ ပြောကြ ဆိုကြသူများ စုဝေး နေထိုင်ကြရာ အရပ် ဒေသ ဖြစ်သည်။ ဒီမိရီ သည် အလွန် တတ်လွယ်သူ ဖြစ်ပြီး ဘာသာ စကားများကို လျင်မြန်စွာ တတ် မြောက်ပါသည်။ အမျိုးသားများမှာ လူနေထိုင်၍ မဖြစ်သော သဲကန္တာရ အလယ်တွင် လမ်းများ ဖောက်လုပ်ရန်၊ အိမ်များ ဆောက်လုပ်ရန်၊ လျှပ်စစ် ပစ္စည်းများကို တပ်ဆင်ပေးရန်၊ တယ်လီဖုန်း ဆက်သွယ်သည့် စက်ခလုတ်ခုံ များကို တပ်ဆင်ပေးရန်၊ ဝပ်ရှော့များကို ဆောက်လုပ်ပေးရန်၊ အစားအသောက် နှင့် ရေပေးဝေရေး ဌာနများကို စီစဉ်ပေးရန်၊ ရေနုတ်မြောင်း ဖောက်လုပ်သည့် စနစ် တစ်ခုကို ပုံစံ ထုတ်ပေးရန်၊ ဆေးကုသပေးရန် ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ် သည်။

ချာတိတ်ကလေး ဒီမိရီ အဖို့ အခြား လုပ်ကိုင်စရာ အလုပ်များ ရာနှင့် ချီ၍ ရှိနေသည်။ သူတို့သည် ဖာရင်ဟိုက် ဒီဂရီ တစ်ရာကျော် အပူရှိန်ထဲ၌ လုပ်ကိုင်နေကြရခြင်း ဖြစ်ပြီး ယင်၊ ခြင်၊ ဖုန်၊ အဖျား ရောဂါနှင့် သွေးဝမ်း သွားမှုတို့ကို ခံစားနေကြရသည်။ သဲကန္တာရထဲ၌ပင် လူ့အဆင့်အတန်း ခွဲခြား မှု ရှိနေသည်။ ထိပ်ဆုံးမှ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ရေနံ ရှာဖွေရေး လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်နေကြသည်။ အောက်ပိုင်းမှ ဆောက်လုပ်ရေး အလုပ်သမားများကို

အလုပ်ကြမ်းသမားများဟု ခေါ်ဝေါ်ကြပြီး စာရေးများကို ‘ပြောင်ပြောင် လက်လက် ဘောင်းဘီရှည်များ’ ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ရေနံတွင်းများကို တကယ်တူးဖော်သည့် လုပ်ငန်းများ၌ ပါဝင်နေကြသော ဘူမိဗေဒ အရာရှိများ၊ မြေတိုင်းတာသူများ၊ အင်ဂျင်နီယာများ၊ ရေနံ ဓာတုဗေဒ အရာရှိများ အားလုံးလိုလိုသည် အမေရိကန် လူမျိုးများသာ ဖြစ်ကြသည်။

ကွန်စတိုင်းတင် ဒီမိုရီသည် ရေနံတွင်းတူးသူများထံတွင် အချိန် ရသလောက် သွားရောက် အချိန် ဖြန့်လေ့ ရှိပြီး မေးခွန်းများကို တရစပ် မေးလေ့ ရှိသည်။ သူသည် သိရှိရသမျှ အချက်အလက်များကို မှတ်သားထားသည်။ သူ မေးသည့် မေးခွန်းများကို ဖြေနေရသော ရေနံ လုပ်သားကြီး တစ်ဦးက သူ့အား ပြန်၍ မေးခွန်း ထုတ်လိုက်၏။

‘မင်းက ရေနံ တွင်းတူးသမား ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ရေနံတွင်းတွေကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေတာပါ’

‘ချီးကျူးပါတယ်ကွာ၊ ငါ အခု အလုပ် ပြန်လုပ်လို့ ရပြီလား’

ကွန်စတိုင်းတင် ဒီမိုရီသည် နံနက် စောစော နေထွက်ချိန်မှ စ၍ နေဝင်သည်အထိ အလွန် ပူပြင်းလှသော သဲကန္တာရထဲတွင် ရေနံတွင်း တူးသည့် ပစ္စည်းများကို တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ သယ်ပို့ပေးရခြင်း၊ ပစ္စည်း ကိရိယာများကို ဆေးကြော သန့်စင်ပေးရခြင်း၊ တောင်ထိပ်ဖျားများမှ ပန်းထွက်နေသော မီးတောက် မီးလျှံများ အကြားတွင် ထရပ်ကားများကို မောင်းနှင်ပေးရခြင်း စသည်တို့ကို လုပ်ကိုင်ရသည်။ အဆိုပါ မီးတောက် မီးလျှံများသည် အဆိပ် ဓာတ်ငွေ့များကို သယ်ဆောင်ပြီး နေ့ရော ညပါ တောက်လောင်နေကြသည်။

ဂျေ ဂျေ မက်အင်တိုင်ယာက ဒီမိုရီအား အမှန်အတိုင်း ပြောပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အစားအသောက်က ညံ့သည်။ နေရထိုင်ရသည့် အခြေအနေက အလွန် ဆိုးရွားသည်။ ပြီးတော့လည်း ညပိုင်းတွင် ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိ။ ပို၍ ဆိုးရွားသည်မှာ သူ တစ်ကိုယ်လုံး၌ ရှိနေသော မွေးညင်းပေါက်ကလေးများထဲ၌ သဲမှုန့်များ ဝင်နေသည်ဟု ခံစားနေရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သဲကန္တာရသည် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားနေသည်။ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်နိုင်မည့် နည်းလမ်း မရှိပါ။ သဲမှုန့်ကလေးများသည် တဲထဲသို့ အကြိုအကြားမှ

သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်နက်

ဝင်ရောက်လာကြပြီး သူ၏ အဝတ်အထည်များမှ တစ်ဆင့် အသားပေါက် ကလေးများထဲသို့ ဝင်လာကြသည်မှာ သူပင် ရူးသွပ်သွားလေမည်လားဟု တွေး ထင်မိသည် အထိပင် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ပို၍ ဆိုးရွားလာတော့သည်။

သဲမုန်တိုင်း တိုက်ခတ်လာသည်။ သဲမုန်တိုင်းသည် တဝေါဝေါ အော်မြည် ပြီး အမျိုးသားများကိုပင် ရူးသွပ်စေနိုင်လောက်အောင် ပြင်းထန်သော အရှိန်နှင့် တစ်လလုံးလုံး နေ့စဉ်ရက်ဆက် တိုက်ခတ်နေသည်။

ဒီမိရီသည် သူတဲထဲမှ နေ၍ လေဆင်နှာမောင်းပမာ ကွေ့ဝိုက်ပြီး တိုက် ခတ်နေသော သဲမုန်တိုင်းကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့က အပြင် ထွက်ပြီး အဲဒီ သဲမုန်တိုင်းထဲမှာ အလုပ် လုပ် ရမှာလား’

‘မင်း ပြောတာ သိပ်မှန်တာပေါ့ကွာ၊ ဒီနေရာက ကျန်းမာရေး အတွက် လာ အနားယူတဲ့ ရေပူစမ်းမှ မဟုတ်တာ’

သူတို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရေနံများကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိနေကြသည်။ အဘူဟာဒရီယဒ်တွင် ရေနံတွင်းသစ်ကို ရှာတွေ့သည်။ ကွာတစ်နှင့် ဟာရတ် တို့တွင်လည်း တွင်းသစ်များ ရှာတွေ့နေကြရာ ရေနံ လုပ်သားများ အနေနှင့် ခါတိုင်းထက် ပို၍ အလုပ် များနေကြတော့သည်။

စခန်းသို့ အသစ် ထပ်မံ၍ ရောက်ရှိလာသူ နှစ်ဦးမှာ အင်္ဂလိပ် လူမျိုး ဘူမိဗေဒ အရာရှိ တစ်ယောက်နှင့် သူ ဇနီးတို့ပင် ဖြစ်သည်။ ဟင်နရီ ပေါ့တာသည် အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော် ခုနစ်ဆယ် နီးပါး ရှိနေပြီး သူ ဇနီး ဆီဘီလ်ကမူ အသက် သုံးဆယ်ကျော်ခါစသာ ရှိသေးသည်။

အခြား တစ်နေရာရာတွင် ဆိုပါက ဆီဘီလ် ပေါ့တာအား အသံစူးစူးနှင့် နားခါးစရာ အသံပိုင်ရှင်၊ ရုပ်ရည်ကလည်း ရွက်ကြမ်းရေကျိုနှင့် အလွန် ဝသော အမျိုးသမီး တစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြပေလိမ့်မည်။

ဖာဒီလီတွင်မူ ဆီဘီလ်သည် အလွန် ချောမောသူ တစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။

ဟင်နရီ ပေါ့တာသည် ရေနံတွင်းသစ်များကို ရှာဖွေရန် အမြဲတမ်း ခရီး ထွက်နေရသောကြောင့် သူ ဇနီးကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရသည့် အချိန်က ပိုများနေသည်။

သူတို့ နေထိုင်ရမည့် နေအိမ်သို့ ပစ္စည်းများကို သယ်ပို့ပေးရန်နှင့် ဆီဘီလ် ပေါ့တာအား ထိုနေအိမ်တွင် နေသားတကျ ဖြစ်သွားအောင် ကူညီရန် ဒီမီရီအား တာဝန် ပေးထားသည်။

ဆီဘီလ် ပေါ့တာက သူ့ အသံစာစာနှင့် ပြောလိုက်၏။

‘ငါ့ ဘဝမှာတော့ ငါ နေခဲ့ရတဲ့ နေရာတွေထဲမှာ ဒီနေရာဟာ စိတ်ညစ် စရာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဟင်နရီက ငါ့ကို အမြဲတမ်း အင်မတန် ဆိုးရွားတဲ့ ဒီလို နေရာမျိုးကို အတင်း ဆွဲခေါ်လာလေ့ ရှိတယ်၊ ငါက သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ သည်း ညည်းခံနေမိသလဲ မသိပါဘူးကွာ’

ဒီမီရီက နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားရဲ့ ခင်ပွန်းဟာ အင်မတန် အရေးပါတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေတာပါ’

ဆီဘီလ်က စွဲမက်စရာ ကောင်းသော ချာတိတ်ကလေးကို စဉ်းစဉ်းစားစား ကြည့်လိုက်သည်။

‘ငါ့ ခင်ပွန်းဟာ သူ လုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်တွေ အားလုံးကို လုပ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ဆိုလိုတာကို မင်း နားလည်တယ် မဟုတ်လား’

ဆီဘီလ်က ဘယ်ယုန်မြင်၍ ဘယ်ချုံထွင်သည်ကို ဒီမီရီ ကောင်းကောင်း သိပါသည်။

‘မသိပါဘူး မဒမ်’

‘မင်း နာမည် ဘယ်လို ခေါ်လဲ’

‘ဒီမီရီပါ မဒမ်၊ ကွန်စတိုင်တင် ဒီမီရီပါ’

‘မင်း မိတ်ဆွေတွေက မင်းကို ဘယ်လို ခေါ်သလဲ’

‘ကျော့စတာ’

‘ကောင်းပြီ ကျော့စတာရေ၊ မင်းနှင့် ငါဟာ အင်မတန် ကောင်းတဲ့ မိတ် ဆွေကောင်းတွေ ဖြစ်လာကြမှာပါ၊ ငါတို့ဟာ ဒီနိုင်ငံခြားသားတွေနှင့် စရိုက် တူကြတာမှ မဟုတ်တာ’

‘ကျွန်တော် ပြန်ပြီး အလုပ် လုပ်စရာ ရှိပါသေးတယ်’

နောက်ထပ်၍ ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ် အတောအတွင်း ဆီဘီလ် ပေါ့တာက အကြောင်းမျိုးစုံ ပြ၍ ဒီမီရီအား အခေါ် လွှတ်တတ်သည်။

‘ဒီကနေ့ မနက် ဟင်နရီ ခရီး ထွက်သွားပြန်ပြီ’ ဆီဘီလ်က ဒီမီရီအား ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ‘သူက အလွန် မိုက်မဲတဲ့ တွင်းတူး လုပ်ငန်းကို လုပ်ဖို့ ထွက်သွားတာကွ၊ သူက အိမ်ကို ပိုဂရုစိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်’

ဒီမီရီ မဖြေတတ်ပါ။ ဘူမိဗေဒ အရာရှိသည် ကုမ္ပဏီ အရာရှိများထံ၌ အလွန် အရေးပါသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဒီမီရီသည် ပေါ့တာ၏ ဇနီးနှင့် စပ် ယှက် ပတ်သက်လိုခြင်း မရှိပါ။ ထိုကဲ့သို့ ပတ်သက်ခြင်းဖြင့် သူ့ အလုပ်ကို မထိခိုက်စေလိုပါ။ သူ့ လုပ်ငန်းသည် တစ်နည်း မဟုတ် တစ်နည်း ဆိုသလို သူ မျှော်လင့်ထားသည့် နေရာသို့ ရောက်အောင် ဆောင်ကြဉ်း ပို့ဆောင်ပေးမည့် နိုင်ငံကူး လက်မှတ် ဖြစ်သည်ဟု သူ့စိတ်ထဲက ထင်နေသည်။ မည်သည့် နည်း နှင့် ဖြစ်လာမည်ကိုတော့ သူလည်း မသိပါ။ ရေနံသည် အနာဂတ်၌ အရေးပါ လာမည့် ပစ္စည်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ သူသည် ရေနံနှင့် ပတ်သက်ချင်သည်။

တစ်ခုသော သန်းခေါင်ယံတွင် ဆီဘီလ် ပေါ့တာက ဒီမီရီကို ခေါ်ခိုင်းလိုက် သည်။ ဒီမီရီသည် ဆီဘီလ် နေထိုင်ရာ ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး တံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။

‘ဝင်ခဲ့လေ’ ဆီဘီလ်သည် အလွန် ပါးလွှာသော ညဝတ် အင်္ကျီကို ဝတ် ဆင်ထားသည်။

‘ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်လို့လား မဒမ်’
‘အေးပါ၊ ဝင်ခဲ့ပါ ကော့စတာရဲ့ အိပ်ရာဘေးက ဟောဒီ စားပွဲတင် မီး တိုင်ဟာ ပျက်နေပုံ ရတယ်’

ဒီမီရီက မျက်နှာကို လွှဲထားရင်း စားပွဲတင် မီးတိုင်ဆီသို့ လျှောက်သွား သည်။ သူက စားပွဲတင် မီးတိုင်ကို ကောက်ယူ မြှောက်ကိုင်ပြီး စစ်ဆေးကြည့် လိုက်သည်။ ‘ဒီမီးတိုင်က မီးလုံးမှ မရှိတာ’

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆီဘီလ်က ဒီမီရီကို ဖက်လိုက်သည်။
ဒီမီရီ အဖို့ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ နောက်ထပ် ဖြစ် ပျက်လာသည့် ကိစ္စများကို သူ့ အနေနှင့် တားဆီးနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

သတိပြန်ရလာချိန်တွင် သူ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသည်။ ငါ ဘာတွေကို လုပ်ခဲ့မိပါလိမ့်။ မစ္စတာ ပေါ့တာသာ သိသွားခဲ့ရင် ငါ့ဘဝ ပျက်ပြီပဲ။

သူ့ အတွေးကို သိနေဟန်နှင့် ဆီဘီလ် ပေါ့တာက ရယ်လိုက်၏။ ‘ဒီ ကိစ္စက ငါတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကလေးပေါ့ကွာ၊ မဟုတ်ဘူးလား ဒါလင်ရယ်’

သူတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကလေးသည် နောက်ထပ် လပေါင်း များစွာ ကြာမြင့်ခဲ့သည်။ ဒီမီရီ အနေနှင့် ဆီဘီလ်အား ရှောင်လွှဲနိုင်သည့် နည်းလမ်း မရှိပါ။ သူ့ခင်ပွန်းကလည်း တစ်ကြိမ် တစ်ကြိမ်တွင် ရက်ပေါင်း များစွာ ကြာအောင် ခရီး ထွက်သွားတတ်သည်။ ပို၍ ဆိုးသည်မှာ ဆီဘီလ် ပေါ့တာက ဒီမီရီအား အသေအလဲ ကြိုက်နေခြင်းပင်တည်း။

ဆီဘီလ်က ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါလင်၊ မင်းဟာ ဒီလို နေရာမျိုးမှာ အလုပ် လုပ်ဖို့ မလိုအောင် သိပ် တော်တဲ့ လူပဲ၊ မင်းနှင့် ငါ အင်္ဂလန်ကို ပြန်ကြမယ်’

‘ကျွန်တော့် နေအိမ်က ဂရိ နိုင်ငံပါ’

‘အခု မဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ မင်း ငါနှင့် အတူတူ အင်္ဂလန်ကို လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ ငါက ဟင်နရီနှင့် ကွာရှင်းပြီး ငါတို့ လက်ထပ်ကြမယ်’

ဒီမီရီ အနေနှင့် ရုတ်တရက် သွေးပျက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ‘ဆီဘီလ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံ မရှိဘူး’

‘ဒါ ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်း ငွေရှာလို့ ရနိုင်မယ့် နည်းလမ်းကို ငါ သိပါတယ်’

‘ခင်ဗျား သိတယ်၊ ဟုတ်လား’

ဆီဘီလ် အိပ်ရာထဲတွင် ထထိုင်လိုက်သည်။ ‘မနေ့ ညတုန်းက ဟင်နရီက အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ ရေနံမြေသစ် တစ်ခုကို သူ ရှာတွေ့တယ်လို့ ပြောတယ်၊ သူက အဲဒါမျိုးနှင့် ပတ်သက်ရင် သိပ်တော်တယ် ဆိုတာ မင်း သိပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက အဲဒါနှင့် ပတ်သက်ပြီး သိပ်ကို စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်၊ သူက ခရီး မသွားခင် အစီရင်ခံစာ ရေးခဲ့ပြီး မနက်ကျရင် စာပို့တဲ့ အခေါက်နှင့် ထည့်ပေးလိုက်ပါလို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီ စာအိတ် ဒီမှာ ရှိတယ်၊ မင်း အဲဒါကို ကြည့်ချင်သလား’

ဒီမီရီ ရင်ခုန်စ ပြုလာသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ကြည့်ချင်ပါတယ်’

ဆီဘီလ်သည် အခန်းထောင့်ရှိ စားပွဲပေါ်မှ မနီလာ စာအိတ် တစ်အိတ်ကို အိပ်ရာဆီသို့ ယူလာပြီး လှမ်းပေးလိုက်သည်။

‘ဖွင့်ကြည့်လေ’

ဒီမိရီက ခေတ္တသာ တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ ထို့နောက် စာအိတ်ကို ဖောက်ပြီး အထဲမှ စာရွက်များကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ စာမျက်နှာ ငါးမျက်နှာ ရှိသည်။ သူက ပထမ တစ်ခေါက် လျင်မြန်စွာ လျှောက်ဖတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ထပ်မံ၍ စာလုံးတိုင်းကို အသေးစိတ် ပြန်ဖတ်လိုက်သည်။

‘အဲဒီ သတင်းက တန်ဖိုးရော ရှိရဲ့လား’

အဲဒီ သတင်းက တန်ဖိုးရော ရှိရဲ့လား တဲ့။ ရေနံ သမိုင်းတွင် ရေနံ အများဆုံး ထွက်နိုင်မည့် ရေနံမြေသစ် အကြောင်း အစီရင်ခံစာပင် ဖြစ်သည်။

ဒီမိရီက တံတွေးကို မျိုချလိုက်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သိပ်ကို တန်ဖိုး ရှိနိုင်တယ်’

‘ကဲ မင်း သိပြီ မဟုတ်လား၊ အခု ဆိုရင် ငါတို့မှာ ငွေရှိနေပြီ’ ဆီဘီလ် က ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်။

ဒီမိရီက သက်ပြင်း ချလိုက်၏။ ‘အဲဒီလောက် မလွယ်ကူဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ဒီမိရီက ရှင်းပြသည်။ ‘ဒီသတင်းဟာ အဲဒီ နေရာ တစ်ဝိုက်မှာ ရှိတဲ့ မြေတွေကို ဝယ်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ယောက် အတွက်သာ တန်ဖိုး ရှိတာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက ငွေလိုတယ်’

ဒီမိရီ၏ ငွေစာရင်းတွင် စုဆောင်းထားငွေ ဒေါ်လာ သုံးရာသာ ရှိသည်။

‘အိုး၊ အဲဒါနှင့် ပတ်သက်ရင် သောက မဖြစ်ပါနှင့်လေ၊ ဟင်နရီမှာ ငွေ ရှိပါတယ်၊ ငါက ချက်တစ်စောင် ရေးပေးလိုက်မယ်လေ၊ ဒေါ်လာ ငါးထောင် ဆိုရင် လုံလောက်မလား’

ကွန်စတင်တင် ဒီမိရီသည် သူ့ နားကိုပင် သူ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာပြောရမယ်မှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး’

‘ဒါက ငါတို့ အတွက်ပဲ၊ ငါတို့ရဲ့ အနာဂတ် အတွက်ပေါ့ ဒါလင်ရဲ့’

ဒီမိရီသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ထထိုင်လိုက်ပြီး လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားလိုက်သည်။

‘ဆီဘီလ်၊ ခင်ဗျားက အဲဒီ အစီရင်ခံစာကို နောက်ထပ် တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် အချိန် ဆွဲထားနိုင်မလား’

‘ရတာပေါ့၊ ငါက အဲဒီ အစီရင်ခံစာကို သောကြာနေ့ အထိ ဆွဲထားလိုက်မယ်၊ ဒါဆိုရင် ဒါလင့် အတွက် အချိန် လုံလောက်ပါ့မလား’

သူက ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့် အတွက် အချိန် လုံလောက်ပါတယ်’

ဆီဘီလ် ပေါ့တာက သူ့ကို ပေးလိုက်သော ဒေါ်လာ ငါးထောင် (မဟုတ်သေး ပါဘူးလေ၊ အဲဒါက အလကား ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ချေးလိုက်တာပါဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်၏) နှင့် ဒီမီရီသည် ရေနံမြေသစ် ဖြစ်နိုင်သော နေရာ ပတ်ပတ်လည်မှ မြေဧကများကို သိမ်းကျုံး၍ ဝယ်ယူလိုက်သည်။ လအနည်း ငယ် ကြာသော အခါ ပင်မ ရေနံမြေထဲ၌ ရေနံများ ပန်းထွက်စ ပြုလာသည့် အခါ ကွန်စတိုင်တင် ဒီမီရီသည် ချက်ချင်း လက်ငင်း သန်းကြွယ် သူဌေး ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

သူက ဆီဘီလ် ပေါ့တာအား ဒေါ်လာ ငါးထောင်ကို ပြန်ပေးဆပ်လိုက် ပြီးနောက် ညအိပ် ဝတ်စုံ အသေး တစ်ထည်ကို ဝယ်ပို့ပေးလိုက်ပြီး ဂရီ နိုင်ငံ သို့ ပြန်သွားလေ၏။ ဆီဘီလ် ပေါ့တာသည် ဒီမီရီနှင့် နောက်ထပ် မတွေ့ရ တော့ပါ။

အခန်း ၃

‘သဘာဝ တရားတွင် မည်သည့် ပစ္စည်းမျှ ပျောက်ပျက်သွားသည် ဟူ၍ မရှိ၊ အသံ ဟူသမျှ၊ ပြောလိုက်သော စကားလုံး မှန်သမျှ ဟင်းလင်းပြင်နှင့် အချိန် ကာလများထဲတွင် တစ်နေရာရာ၌ ရှိနေဆဲ ဖြစ်ပြီး တစ်နေ့နေ့တွင် ပြန်၍ ကြားရလိမ့်မည်’ ဆိုသော သီအိုရီ တစ်ခု ရှိသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အဆို အရ ရေဒီယိုကို မတီထွင်ခင်က ကျွန်တော်တို့၏ ပတ်ပတ်လည်ရှိ လေထုထဲတွင် ဂီတသံများ၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှ သတင်းများနှင့် အသံများ ပြည့်နှက်နေသည် ဆိုခြင်းကို မည်သူက ယုံကြည်ပါမည်နည်း။ တစ်နေ့သော အခါတွင် ကျွန်တော်တို့သည် အချိန် ယန္တရားကြီးကို နောက်ဘက်သို့ ပြန်၍ မောင်းနှင်နိုင်ပြီး သမ္မတကြီး လင်ကွန်း၏ နာမည်ကျော် ဂက်တီဘတ် မိန့်ခွန်း၊ ရှိတ်စပီးယား၏ အသံနှင့် တောင်ပေါ်၌ ဟောကြားသော ခရစ်တော် ၏ အသံတို့ကို နားထောင်နိုင်ကောင်း နားထောင်နိုင်ကြပါလိမ့်မည်။

ကက်သရင်း အဲလက်ဇန်းဒါးသည် အတိတ် ကာလမှ အသံဗလံများကို ကြားနေရသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအသံများသည် ဝါးတားတားနှင့် တစ်ပိုင်းတစ်စစီ ဖြစ်နေသည်။

ထိုအသံများက ကက်သရင်းကို စိတ်နှောက်ကျိစေခဲ့ကြပါ၏။

‘ကေသီ၊ မင်းဟာ အင်မတန် ထူးခြားတဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်ကြောင်း မင်းကိုယ်တိုင် သိရဲ့လား၊ ကိုယ် မင်းကို တွေ့စကတည်းက ကိုယ့်စိတ်ထဲက ခံစားလိုက်ရတယ်’

‘ဇာတ်လမ်း ဆုံးပြီကွ၊ ငါက ကွာရှင်း ပြတ်စဲချင်တယ်၊ ငါက အခြား တစ်ယောက်ကို ချစ်နေပြီ’

‘ကိုယ့် အနေနှင့် ဘယ်လောက်တောင် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြုမူခဲ့တယ် ဆိုတာ ကိုယ် သိပါတယ်၊ ကိုယ်က အဲဒါတွေ အတွက် မင်း အပေါ်မှာ အတိုးချပြီး ပြုစုချင်တယ်’

‘သူ ကျွန်မကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်’

‘ဘယ်သူက မင်းကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားတာလဲ’

‘ကျွန်မ ယောက်ျား’

အသံတွေက ရပ်တန့်သွားခြင်း မရှိပါ။ ထိုအသံများက သူ့ကို နှိပ်စက်နေကြသည်။ ကက်သရင်း၏ အတိတ် ဘဝသည် ရောင်စုံ မှန်ပြောင်းထဲမှ ပုံရိပ်များ ပြောင်းလဲနေကြသလို သူ ဦးနှောက်ထဲ၌ လျင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲနေကြသည်။

မယ်သီလရှင် ကျောင်းသည် သူ့ အတွက် အလွန် ငြိမ်းချမ်းသော သုခဘုံကလေး ဖြစ်သင့်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ အတွက် ချက်ချင်းလိုလိုပင် အကျဉ်းထောင်ကြီး တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ရပါ၏။ ဒီနေရာမှာ ငါ မနေထိုက်ဘူး။ ဒါဆိုရင် ငါက ဘယ်မှာ နေထိုက်သလဲ။ သူ မပြောတတ်ပါ။

မယ်သီလရှင် ကျောင်းတွင် ကြည့်မှန် တစ်ချပ်မှ မရှိပါ။ သို့ရာတွင် အပြင်ဘက် ပန်းခြံ နံဘေး၌ မိမိ ပုံရိပ်ကို ပြန်မြင်နိုင်သော ရေကန် တစ်ကန် ရှိသည်။ ကက်သရင်းသည် ထိုနေရာကို သတိထားပြီး ရှောင်ကွင်းခဲ့သည်။ ထိုရေကန်ထဲမှ တွေ့မြင်ရမည့် ပုံရိပ်ကို သူ ထိတ်လန့်နေသည်။ သို့ရာတွင် သည်ကနေ နံနက်၌ သူသည် ထိုရေကန်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခူးထောက်၍ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ရေမျက်နှာပြင်က အသား ညိုညို၊ ဆံပင် နက်နက်နှင့် အလွန် ချစ်ချင်ဖွယ် ကောင်းသော ပုံရိပ် တစ်ခုကို ဖော်ပြနေသည်။ မျက်နှာပေါ်မှ ကြွန်အင် လက္ခဏာများ၌ ချွတ်ယွင်းချက် မရှိ၊ အပြစ်ကင်းစင်နေသည်။ မီးခိုးရောင် မျက်လုံးများထဲတွင် ဝေဒနာများနှင့် ပြည့်လျှံပြီး လေးနက် တည်ကြည်နေသည်။ သို့ရာတွင် ဒါက ရေမျက်နှာပြင်၏ လှည့်စားချက်ပင် မဟုတ်ပါလား။ ရယ်တော့မည့် ပုံဟန်နှင့် ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး ရှိနေသော နှုတ်ခမ်း၊ အပေါ်သို့ အနည်းငယ် လန်နေသော နှာခေါင်း၊ အသက် သုံးဆယ် ကျော်ခါစ မိန်းမလှ တစ်ဦးကို ကက်သရင်း မြင်နေရသည်။

သို့ရာတွင် အတိတ်နှင့် အနာဂတ် မရှိသော အမျိုးသမီး တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။

လမ်းပျောက်နေသော အမျိုးသမီး တစ်ဦး။

ငါ့ကို အကူအညီ ပေးမယ့် လူတစ်ယောက်တော့ လိုအပ်နေပြီ ဟု ကက်
သရင်းက သွေးရူးသွေးတန်း တွေးလိုက်၏။ ငါ စကား ပြောနိုင်မယ့်လူ လိုနေ
ပြီ။

သူသည် စစ္စတာ သီရေစာ၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

‘စစ္စတာ’

‘ဘာများပါလိမ့် ကလေးရယ်’

‘ကျွန်မ ဆရာဝန် တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ချင်တယ်၊ ကျွန်မ ဘယ်သူလဲ
ဆိုတာ သိအောင် အကူအညီ ပေးနိုင်မယ့် သူနှင့် တွေ့ချင်တယ်’

စစ္စတာ သီရေစာက သူ့ကို အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ထိုင်ပါဦး’

ကက်သရင်းသည် ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များနှင့် ပြည့်နှက်နေသော စားပွဲ
ဟောင်း ရှေ့ဘက်မှ မာကျောသော ထိုင်ခုံပေါ်၌ ထိုင်လိုက်၏။

စစ္စတာ သီရေစာက ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။ ‘ချစ်သမီးရယ်၊ ဘုရား
သခင်ဟာ မင်းရဲ့ ဆရာဝန်ပါပဲ၊ အချိန်တန်တဲ့ အခါကျရင် မင်း သိထိုက်တဲ့
ကိစ္စတွေကို သူက သိခွင့် ပေးပါလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့လည်း ဒီကျောင်းဝင်းထဲ
ကို အပြင်လူ ဆိုလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဝင်ခွင့် မပြုခဲ့ဘူး’

ကက်သရင်း၏ မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်လာမိပြန်၏။ မယ်
သီလရှင် ကျောင်းဝင်းထဲရှိ ပန်းခြံထဲတွင် သူ့ကို စကား ပြောနေသော အမျိုး
သား တစ်ယောက်၏ ခပ်ဝါးဝါး ပုံရိပ်။ ထိုအမျိုးသားက သူ့ကို တစ်ခုခု
လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုပုံရိပ်သည် ဖျတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားလေ
၏။

‘ကျွန်မ ဒီမှာ မနေထိုက်ဘူး’

‘မင်းက ဘယ်မှာ နေထိုက်သလဲ’

အဲဒါက ပြဿနာပင်တည်း။ ‘ကျွန်မ သေသေချာချာ မသိဘူး၊ ကျွန်မက
တစ်ခုခုကို စူးစမ်း ရှာဖွေနေတယ်၊ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ စစ္စတာ သီရေစာ၊
ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာမှာ မရှိဘူး ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မ သိတယ်’

စစ္စတာ သီရေစာက သူ့ကို လေ့လာနေသည်။

စစ္စတာ သီရေစာ၏ မျက်နှာသည် နက်ရှိုင်းစွာ တွေးတောနေပုံ ရသည်။

‘ဒီလိုကိုး၊ မင်း ဒီက ထွက်ခွာသွားမယ် ဆိုရင် မင်း ဘယ်ကို သွားမှာ

လဲ’

‘ကျွန်မ မသိဘူး’
 ‘ဒီကိစ္စကို ငါ စဉ်းစားပါရစေဦး ကလေးရယ်၊ ငါတို့ မကြာခင် ပြောကြ
 ဆိုကြသေးတာပေါ့’
 ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စစ္စတာ’

ကက်သရင်း ထွက်ခွာသွားသော အခါ စစ္စတာ သီရေစာသည် သူ့ စားပွဲတွင်
 ထိုင်ရင်း ဘာကိုမှ မမြင်ဘဲ အကြာကြီး ငေးစိုက် ကြည့်နေသည်။ သူ့အဖို့
 ဆုံးဖြတ်ရန် အလွန် ခက်ခဲပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် စာရွက် တစ်ရွက်နှင့် ကလောင်တံ တစ်ချောင်းကို
 ယူလိုက်ပြီးနောက် စတင်၍ ရေးသားလေ၏။

လူကြီးမင်းရှင်

ကျွန်မ အနေနှင့် ရှင်သိအောင် အကြောင်း ကြားသင့်တယ်လို့
 ယူဆလောက်တဲ့ ကိစ္စ တစ်ရပ် ဖြစ်ပွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ နှစ်
 ဦးစလုံးရဲ့ မိတ်ဆွေက မယ်သီလရှင် ကျောင်းက ထွက်ခွာသွားလို့
 ကြောင်း ပြောကြားလာပါတယ်။ ကျွန်မ ဘာလုပ်သင့်တယ် ဆိုတာ
 ကို အသိပေးပါ။

သူက ထိုစာကို တစ်ကြိမ် ဖတ်လိုက်ပြီးနောက် သူ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ကျော
 မှီ၍ ထိုင်ချလိုက်ရင်း အဆိုပါ သတင်းပေးချက်မှ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည့် အကျိုး
 တရားများကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ကြည့်လိုက်သည်။

ကက်သရင်း အဲလက်ဇန်းဒါးဟာ သေရွာကနေ ပြန်ရှင်လာချင်ပြီပေါ့။ သိပ်
 ဆိုးတာပေါ့ကွာ။ ငါ သူ့ကို အပြတ် ရှင်းပစ်ရတော့မယ်။ သတိထားပြီး ရှင်းရ
 လိမ့်မယ်။ သိပ်ကို သတိထားပြီး ရှင်းရလိမ့်မယ်။

ပထမ ခြေလှမ်းမှာ ကက်သရင်းကို မယ်သီလရှင် ကျောင်းမှ ဖယ်ထုတ်
 ရေးပင် ဖြစ်သည်။

ဒီမိရီက စစ္စတာ သီရေစာနှင့် သွားရောက် တွေ့ဆုံရန် အချိန်ကျလေပြီဟု
 ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဒီမီရီသည် သူ၏ ယာဉ်မောင်းကို အီယွန်နီနားသို့ မောင်းနှင်စေလိုက်သည်။ မော်တော်ကားက ကျေးလက် ဒေသကို ဖြတ်သန်း မောင်းနှင်နေစဉ် ကွန်စတိုင်းတင် ဒီမီရီသည် ကက်သရင်း အဲလက်ဇန်းဒါး အကြောင်း တွေးတောနေမိသည်။ ကက်သရင်းကို သူ ပထမဦးဆုံး မြင်တွေ့ စဉ်က ကက်သရင်းသည် မည်မျှလောက် ချောမော လှပခဲ့ကြောင်း သူ သတိရ လာသည်။ ကက်သရင်းသည် ထက်မြက်သည်။ ဟာသဉာဏ် ရှိသည်။ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွသည်။ ဂရိ နိုင်ငံ၌ နေထိုင်ရမည့် အတွက် စိတ်ဓာတ် လှုပ်ရှား နေသည်။ ကက်သရင်း၏ ဘဝတွင် ပြီးပြည့်စုံနေသည်ဟု ဒီမီရီက တွေးလိုက် မိသည်။ ထို့နောက် နတ်ဒေဝါများက လက်စားချေကြတော့သည်။ ကက်သရင်း သည် ဒီမီရီ၏ ပိုင်းလော့ တစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျသွားသည်။ သူတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် အရှင်လတ်လတ် ငရဲ ရောက်နေသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နေ့ချင်း ညချင်းလိုလိုပင် ကက်သရင်းသည် ဆယ်နှစ်ခန့် အိုစာသွားပြီး ဝဝပြုပြုနှင့် အရက်သမကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဒီမီရီက သက်ပြင်း ချလိုက်၏။ တယ် နှမြောစရာ ကောင်းတာပဲ။

ဒီမီရီသည် စစ္စတာ သီရေစာ၏ ရုံးခန်းထဲ၌ ထိုင်နေသည်။ စစ္စတာ သီရေစာက တောင်းပန်လိုက်၏။

‘ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရှင့်ကို ဒုက္ခ မပေးချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကလေး မှာ သွားစရာ နေရာ မရှိဘူး၊ ပြီးတော့လည်း..’

‘ခင်ဗျား ဆောင်ရွက်လိုက်တာ မှန်ပါတယ်၊ သူက သူ့ အတိတ် ဘဝနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေများ သတိရလာသေးသလဲ’

စစ္စတာ သီရေစာ ခေါင်းခါသည်။ ‘သတိ မရရှာပါဘူး၊ သိပ်သနားဖို့ ကောင်းတာပဲ’ စစ္စတာ သီရေစာသည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ပန်းခြံထဲမှ မယ်သီလရှင် အတော် ခပ်များများ အလုပ် လုပ်နေကြသည်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ‘သူ အခု အပြင်ကို ထွက်လာပြီ’

ဒီမီရီသည် စစ္စတာ နံဘေးသို့ လျှောက်လာပြီး ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက် သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူ့ကို ကျောပေးထားသော သီလရှင် သုံးယောက်

mgyoe.com

ရှိနေသည်။ သီလရှင် တစ်ယောက်က နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့ မျက်နှာကို ဒီမိရီ မြင်လိုက်ရသည်။ သူ့ အသက်ရှူ မှားသွားသည်။ သူက ချောတာပဲ။ ဟို ဝတုတ်ပြီ အမျိုးသမီးက ဘယ်ရောက်သွားသလဲ။

‘အလယ်က သီလရှင်ဟာ သူပဲ’ စစ္စတာ သီရေစာက ပြောလိုက်သဖြင့် ဒီမိရီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘သူနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ’
သတိထားနော်။

ဒီမိရီက ပြောလိုက်သည်။ ‘အဲဒီ ကိစ္စကို ကျုပ် စဉ်းစားပါရစေဦး၊ ကျုပ် ခင်ဗျားနှင့် ပြန်ဆက်သွယ်ပါ့မယ်’

ကွန်စတင်တင် ဒီမိရီ အနေနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ချရပေတော့မည်။ ကက်သရင်း အဲလက်ဇန်းဒါး၏ ရုပ်ရည်က သူ့ကို ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွား စေခဲ့သည်။ ကက်သရင်း လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားသည်။ သူ့ဟာ အရင် အမျိုး သမီးပဲလို့ ဘယ်သူကမှ သိမှာ မဟုတ်ဘူး ဟု ဒီမိရီ တွေးလိုက်သည်။ သူ့ ဦးနှောက်ထဲသို့ ရောက်လာသော အတွေးမှာ အလွန်ပင် ရှင်းလင်း လွယ်ကူလှ သဖြင့် အသံ ထွက်၍ပင် ရယ်မိတော့မလိုလို ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့ ညနေခင်းတွင်ပင် သူက စစ္စတာ သီရေစာထံ စာတစ်စောင် ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။

‘တကယ့် အံ့ဖွယ် ကိစ္စပဲ၊ အိပ်မက်ထဲက အတိုင်း တကယ် ဖြစ်လာပြီ’ ဟု ကက်သရင်းက ပြောလိုက်သည်။ အရုဏ်တက် ဝတ်ပြုပြီးချိန်တွင် စစ္စတာ သီရေစာသည် ကက်သရင်း၏ အခန်းငယ်ကလေး ရှေ့၌ ခေတ္တ ရပ်တန့်လိုက် သည်။

‘မင်း အတွက် သတင်း ပါလာတယ် ကလေးရယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင့်’

စစ္စတာ သီရေစာက စကားလုံး အသုံးအနှုန်းကို အထူး ဂရုစိုက်၍ ပြော ဆိုလိုက်သည်။

‘သတင်းကောင်းပါပဲ၊ ငါက သီလရှင်ကျောင်းရဲ့ ဒါယကာ တစ်ယောက် ထံ မင်းအကြောင်း စာရေး အကြောင်းကြားလိုက်တယ်၊ သူက မင်းကို ကူညီ ချင်တယ်တဲ့’

ကက်သရင်း ဒိတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ‘ကူညီ မယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို ကူညီမှာလဲ’

‘အဲဒါကိုတော့ မင်းကို သူကိုယ်တိုင် ပြောပါလိမ့်မယ်၊ သူဟာ အင်မတန် ကြင်နာတတ်ပြီး ရက်ရက်ရောရော ရှိတဲ့ လူ၊ မင်း သီလရှင် ကျောင်းက ပြန်ရ တော့မယ်’

ထိုစကားလုံးများက မျှော်လင့်မထားဘဲ သူ တစ်ကိုယ်လုံးကို အေးစက် သွားစေခဲ့ပါ၏။ သူ ပြန်စဉ်းစား၍ပင် မရနိုင်တော့သော ထူးခြားသည့် လောက ထဲသို့ သူ ပြန်သွားရတော့မှာပါကလား။ သူ ကျေးဇူးရှင်က မည်သူပါလိမ့်။

စစ္စတာ သီရေစာ အများဆုံး ပြောပြတာကတော့ ‘သူဟာ အင်မတန် ဂရုစိုက်တဲ့ လူ၊ မင်း အနေနှင့် ကျေးဇူးတင်မိမှာပါ၊ တနင်္လာနေ့ မနက်ကျရင် မင်း အတွက် သူ့ဆီက မော်တော်ကား ဒီကို ရောက်လာလိမ့်မယ်’ ထိုမျှသာ ဖြစ်သည်။

ကက်သရင်းသည် နောက်နှစ်ညလုံးလုံး အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။ သီလရှင် ကျောင်းမှ ထွက်ခွာပြီး အပြင် လောကထဲသို့ ထွက်သွားရတော့မည် ဆိုသော ကိစ္စက ဖြန်းခနဲ ထိတ်စရာ လန့်စရာ ဖြစ်လာသည်။ သူ့အတွက် လုံခြုံမှု မရှိဘဲ လမ်းစ ပျောက်နေသလို ခံစားနေရသည်။ ငါ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာကို မသိတာက ပို ကောင်းမလား မသိဘူး၊ ဘုရား တပည့်တော်ကို ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်တော်မူ ပါ ဘုရား။

တနင်္လာနေ့တွင် နံနက် ခုနစ်နာရီ၌ သီလရှင်ကျောင်း ဂိတ်ဝ အပြင်ဘက်ဆီသို့ ဇိမ်ခံ မော်တော်ကားကြီး ရောက်ရှိလာသည်။ ကက်သရင်းသည် သူ့ အတွက် ဘာဖြစ်လာမည်ကို မသိရသော အနာဂတ် အကြောင်း တွေးတောရင်း တစ်ည လုံး အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။

စစ္စတာ သီရေစာက ဂိတ်ဝဆီသို့ လိုက်ပို့သည်။

‘ငါတို့က မင်း အတွက် ဆုတောင်း မေတ္တာ ပို့သပေးနေကြမှာပါ။ တကယ် လို့ မင်း ဒီကို ပြန်လာဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရင်လည်း မင်း အတွက် နေရာ တစ်နေရာ ဒီမှာ အမြဲ ရှိနေတယ် ဆိုတာကို မင်း မှတ်ထားပါ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စစ္စတာ၊ ကျွန်မ မှတ်ထားပါ့မယ်’

သို့ရာတွင် ကက်သရင်း၏ နှလုံးသားထဲ၌မူ သူ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာ ရန် သေချာပေါက် တွက်ချက်ထားပြီး ဖြစ်ပေသည်။

အိယွန်နီနားမှ အေသင်သို့ လာခဲ့ရသော ရှည်လျားလှသည့် ခရီးစဉ် တစ်လျှောက် လုံး ကက်သရင်း၏ ရင်ထဲတွင် စိတ်နှစ်ခွ တစ်လှည့်စီ ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သည်။ သီလရှင်ကျောင်း အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိလာရမှုမှာ အလွန် အလွန် စိတ်လှုပ် ရှားဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။ သို့တိုင်အောင် ထိုလောက၏ ဟိုဘက်၌ ကြောက် စရာ ကောင်းသည့် တစ်ခုခု ရှိနေသည်။ သူ၏ အတိတ် ဘဝက ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်ပွားခဲ့မှုကို သူ ပြန်သိခွင့် ရလာမှာလား။ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို ရေနစ်သတ်ရန် ကြံစည်နေသည်ဟု သူ ထပ်တလဲလဲ အိပ်မက် မက်ခဲ့မှုမှာ ထို ကိစ္စနှင့် ဆက်စပ်နေပါသလား။

မွန်းလွဲ ခပ်စောစောပိုင်းတွင် ကျေးလက် ဒေသမှ ကျေးရွာငယ်ကလေးများသို့ ရောက်ရှိလာပြီး နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် အေသင် မြို့၏ ဆင်ခြေဖုံးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် များမကြာမီ လူအများ လှုပ်ရှား သွားလာ နေသော မြို့လယ်ကောင်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။ သူ တွေ့မြင်နေရသမျှ သည် ကက်သရင်း အဖို့ ထူးဆန်းနေသည်။ တကယ် မဟုတ်သလို ဖြစ်နေသည်။ သို့တိုင်အောင် သူနှင့် ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်နေသလို ထူးထူးဆန်းဆန်း ခံစားနေ ရပြန်သည်။ ငါ ဒီနေရာကို အရင်တုန်းက ရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ် ဟု ကက်သရင်း က စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တွေးလိုက်သည်။

ယာဉ်မောင်းသူသည် အရှေ့စူးစူးဆီသို့ ဦးတည်၍ မောင်းနှင်နေသည်။ နောက်ထပ် ၁၅ မိနစ် ကြာသော အခါ သူတို့သည် တောင်ကုန်း တစ်ခုပေါ်၌ ရှိနေသော အလွန် ကျယ်ဝန်းသည့် ခြံကြီး တစ်ခြံ အတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာလေ ၏။ သူတို့သည် မြင့်မားသော သံတံခါး တစ်ခုနှင့် ကျောက်တုံးများနှင့် ဆောက်

ထားသော ဂိတ်စောင့် တိုက်ကလေးတို့ကို ဖြတ်သန်းပြီးနောက် လမ်းတစ်ဖက် တစ်ချက်၌ အလွန် ခံ့ညားသော စိုက်ပရပ်စ် သစ်ပင်များ စီတန်း၍ ပေါက်နေ သော ရှည်လျားသည့် လမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်လာကြပြီး အလွန် ကြီးမားသော အဖြူရောင် မြေထဲပင်လယ် အိမ်ဂေဟာကြီး ရှေ့၌ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ အိမ် ဂေဟာကြီး၏ ဘေးတစ်ဝိုက်တွင် အလွန် ခံ့ညားသော ရုပ်တု လေးငါးခြောက် ခုက ဘောင်ခတ်ထားသည်။

ယာဉ်မောင်းက ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် ကက်သရင်း ကား ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့ တံခါးတွင် အမျိုးသား တစ်ယောက်က အသင့် စောင့်နေသည်။

‘ကာလီမာရာ’ မင်္ဂလာ နံနက်ခင်းပါ ဆိုသည့် စကားလုံးက ကက်သရင်း ၏ နှုတ်ဖျားမှ အလိုလို ပြောဆိုမိသည်။

‘ကာလီမာရာ’

‘ရှင်ဟာ ကျွန်မ တွေ့ရအောင် လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ မစ္စတာ ဒီမီရီက ခင်ဗျားကို စာကြည့်ခန်းထဲက စောင့်နေပါတယ်’

ဒီမီရီ။ သူ အရင်က တစ်ခါမှ မကြားဖူးသည့် နာမည် ဖြစ်နေသည်။ သူက ဘာဖြစ်လို့ ကက်သရင်းကို ကူညီဖို့ စိတ်ဝင်စားရတာလဲ။

ကက်သရင်းသည် ခုံးနေသော ခေါင်မိုးကို စဉ်ပြားများနှင့် မိုးထားသော အလွန် ကြီးမားသည့် အဆောက်အအုံ ဝိုင်းဝိုင်းကြီး တစ်ခုကို ဖြတ်သန်း၍ ထို ပုဂ္ဂိုလ် နောက်မှ လိုက်ပါသွားရသည်။ ကြမ်းပြင်များမှာ နို့နှစ်ရောင် အီတာလျံ ကျောက်ပြားများ ခင်းထားသည်။

ဧည့်ခန်းမှာ ကြီးမားလှသည်။ အရွယ်အစား ကြီးမားပြီး ခပ်ပုပုနှင့် အလွန် သက်သောင့်သက်သာ ရှိမည့် ဆက်တီများ၊ ကုလားထိုင်များ နေရာ အနှံ့အပြား တွင် ရှိနေသည်။ နံရံ တစ်ခုပေါ်တွင် စပိန် နိုင်ငံသား ပန်းချီ ဆရာကြီး ဂိုယာ၏ ဆီဆေး ပန်းချီကားကြီး တစ်ချပ်သည် နံရံနှင့် အပြည့် ရှိနေသည်။ စာဖတ်ခန်းနှင့် နီးလာသော အခါ ထိုလူက ရပ်လိုက်သည်။

‘မစ္စတာ ဒီမီရီက ခင်ဗျားကို အထဲက စောင့်နေပါတယ်’

စာဖတ်ခန်း နံရံများသည် အဖြူရောင်နှင့် ရွှေရောင် သစ်သား နံရံများ ဖြစ်ပြီး နံရံနှင့် အပြည့် ရှိနေသည့် စာအုပ်စင်များပေါ်တွင် ရွှေစာလုံး နှိပ်၍ သားရေ ဖုံးထားသော စာအုပ်များ အပြည့်အနှက် ရှိနေကြသည်။ အလွန် ကြီးမား

မားသော စားပွဲကြီး နောက်ဘက်၌ လူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ ကက်သရင်း ဝင်လာချိန်တွင် သူသည် မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ သူသည် ကက်သရင်း၏ မျက်နှာပေါ်မှ မှတ်မိသည့် အရိပ်အယောင်ကို ရှာဖွေလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မှတ်မိပုံ မရပါ။

‘ကြိုဆိုပါတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ကွန်စတင်တင် ဒီမီရီပါ၊ မင်း နာမည်က ဘယ်သူလဲ’ သူက အမှတ်တမဲ့ မေးသလို မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကက်သရင်းက သူ နာမည်ကို မှတ်မိမှာလား။

‘ကက်သရင်း အဲလက်ဇန်းဒါး’

ဒီမီရီက မျက်နှာထား မပျက်ပါ။ ‘ကြိုဆိုပါတယ် ကက်သရင်း အဲလက်ဇန်းဒါး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ထိုင်ပါ’ ဒီမီရီသည် ကက်သရင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ ရှိသော အနက်ရောင် သားရေ ဆိုဖာပေါ်၌ ထိုင်လိုက်သည်။ သူက အနီးကပ် ကြည့်လေလေ ပိုချောလေလေပင်။ သူ သိပ်ခုံညားတာပဲ ဟု ဒီမီရီက တွေးလိုက်၏။ အဲဒီ အနက်ရောင် သီလရှင် ဝတ်စုံနှင့်တောင် ကြည့်ကောင်းတယ်၊ လှပတဲ့ ဘယ်ပစ္စည်း မဆို ဖျက်ဆီးပစ်ရမှာကို နှမြောဖို့ ကောင်းတယ်၊ အနည်းဆုံး သူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် သေရမှာပါလေ။

ကက်သရင်းက ပြောလိုက်၏။ ‘ကျွန်မကို လက်ခံ တွေ့ဆုံတဲ့ အကြင်နာ တရားဟာ ကြီးမားပါပေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ရှင်က လက်ခံ တွေ့ဆုံတယ် ဆိုတာ ကျွန်မတော့ နားမလည်..’

သူက သဘောကောင်းဟန်နှင့် ပြုံးလိုက်သည်။ ‘ဒါကတော့ သိပ်ကို ရှင်းပါတယ်လေ၊ မကြာခဏ ဆိုသလို ကျုပ်က စစ္စတာ သီရေစာကို အကူအညီ ပေးလေ့ ရှိပါတယ်၊ သီလရှင် ကျောင်းက ငွေကြေး အလွန် နွမ်းပါးတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပါတယ်၊ သူက ကျုပ်ဆီကို မင်း အကြောင်း စာရေးပြီး ကူညီနိုင်မလားလို့ မေးတဲ့ အခါကျတော့ ကျုပ်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကူညီပါ့မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်လေ’

‘ဒါကတော့ သိပ်ကို..’ ကက်သရင်းက မည်သို့မည်ပုံ ဆက်ပြောရမည်ကို မသိသောကြောင့် ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ‘ကျွန်မ.. ကျွန်မ အတိတ်ကို မေ့သွားတယ်လို့ စစ္စတာ သီရေစာက ရှင်ကို ပြောပြသလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူက အဲဒါမျိုး ခပ်ဆန်ဆန် ပြောဖူးပါတယ်’ သူက ရပ်တန့်လိုက်ပြီး အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ မေးမြန်းလိုက်သည်။ ‘မင်းက ဘယ်လောက်လောက် မှတ်မိသလဲ’

mgyoe.com

‘ကျွန်မ နာမည်ကို မှတ်မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဘယ်က လာတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာကို မသိဘူး’ သူက မျှော်လင့်တကြီး ထပ် ပြောလိုက်သည်။ ‘ဒီ အေသင်မြို့မှာ ကျွန်မကို သိတဲ့လူ တစ်ယောက်ယောက် နှင့် တွေ့ကောင်း တွေ့မလားပဲ’

ကွန်စတိုင်တင် ဒီမီရီ အဖို့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်စ ပြုလာသည်။ သူ မဖြစ်စေချင်ဆုံး ကိစ္စပင်တည်း။

‘အဲဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ’ သူက သတိထားပြီး ပြောလိုက်သည်။ ‘အဲဒါကို မနက်ကျမှ ဆွေးနွေးကြရင် မကောင်းပေဘူးလား၊ ဖြစ်ချင်တော့ ကျုပ် က အခု အစည်းအဝေး တစ်ခု တက်ဖို့ ရှိနေတယ်၊ ဒီမှာ မင်း အတွက် အခန်း ကြီး တစ်ခန်း စီစဉ်ထားပါတယ်၊ မင်းအနေနှင့် နေသာထိုင်သာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ထင်ပါတယ်’

‘ရှင့်ကို ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ကျေးဇူးတင်ရမလဲ ဆိုတာ ကျွန်မ မသိတော့ ပါဘူးရှင်’

သူက လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။ ‘အဲဒါတွေ မလိုပါဘူးလေ၊ မင်း ကို ဒီမှာ ကောင်းကောင်း ဂရုစိုက်ထားမှာပါ၊ ကိုယ့်အိမ်လိုပဲ သဘောထား နေပါ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာ ..’

‘ကျုပ် မိတ်ဆွေတွေက ကျုပ်ကို ကော့စတာလို့ ခေါ်ကြပါတယ်’

အိမ်ဖော် အမျိုးသမီး တစ်ဦးက ကက်သရင်းအား အလွန် ထူးဆန်းသော အိပ် ခန်းဆောင်ကြီး တစ်ခု အတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ထိုအိပ်ခန်းထဲတွင် ပိုးသား အမိုး ပါသည့် အလွန် ကြီးမားသော ခုတင်ကြီး တစ်လုံး ရှိနေသည်။ အခန်း တစ်ခန်းလုံးကို အဖြူရောင် ထိုင်ခုံ၊ ဆိုဖာ၊ ရှေးဟောင်း စားပွဲ၊ စားပွဲ တင် မီးအိမ်တို့ဖြင့် ခင်းကျင်းထားသည်။ နံရံများပေါ်၌ စိတ္တဇ ပန်းချီကားများ ကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ပင်လယ်စိမ်းပြာရောင် အရောင်ဖျော့ဖျော့ တရုတ်ကပ်များက နေရောင် ခြည်ကို မျက်စိ မကျိန်းအောင် တားဆီးထားသည်။ ထို ပြတင်းပေါက်များမှ တစ်ဆင့် အောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ စိမ်းပြာရောင် ပင်လယ် ရေပြင်ကို ကက်သရင်း မြင်နေရသည်။

အိမ်ဖော် အမျိုးသမီးက ပြောလိုက်၏။ ‘ရှင် နှစ်ခြိုက်မယ့် အထည်စတွေ ကို ရှင် ရွေးနိုင်ဖို့ မစွတာ ဒီမိရိက ဒီကို ပို့ပေးအောင် စီစဉ်ထားပါတယ်။ ရှင် က ရှင် ကြိုက်သမျှကို ရွေးချယ်ဖို့ပါပဲ’

ကက်သရင်းက သူသည် ယခု အချိန် အထိ သီလရှင် ကျောင်း၌ ဝတ်ဆင် ခဲ့သော သီလရှင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားဆဲ ဖြစ်ကြောင်း ပထမဦးဆုံး အကြိမ် သတိထားလိုက်မိသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

သူသည် အိပ်မက် မက်နေသည့် အလား နူးညံ့သော အိပ်ရာပေါ်သို့ ထိုင် ချလိုက်သည်။ ဤ သူစိမ်းသည် မည်သူများပေးနည်း။ သူက အဘယ်ကြောင့် ကက်သရင်း အပေါ်တွင် အကြင်နာ တရားတွေ ပွားများနေရလေသနည်း။

နောက်တစ်နာရီ ကြာသော အခါ အဝတ်အထည်များနှင့် ပြည့်နှက်နေသော ဗင်ကား တစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာသည်။ အထည် ချုပ်ပေးမည့် အမျိုးသမီး တစ်ဦးကို ကက်သရင်း၏ အခန်းထဲသို့ ခေါ်သွင်းလာသည်။

‘ကျုပ်က မဒမ် ဒီမာ့စ်ပါ။ ကျုပ်က ဘယ်လို ကိုယ်လုံးမျိုးနှင့် အလုပ် လုပ်ရမယ် ဆိုတာကို ကြည့်ကြရအောင်၊ မင်း ကျေးဇူးပြုပြီး အဝတ်အစားတွေ ကို ချွတ်ပေးပါ’

‘ဘယ်လိုရှင့်’

‘အဝတ်အစားတွေကို ချွတ်ပေးပါ။ အဲဒီ အဝတ်အစားတွေနှင့် ဆိုရင် မင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကို ကျုပ် ခန့်မှန်းလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး’

ကက်သရင်းသည် မျက်နှာ အထားရ ခပ်ခက်ခက်နှင့် အဝတ်အစားတွေ ကို ချွတ်လိုက်ရသည်။

‘မင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က တကယ် လှတာပဲ၊ မင်း အတွက် ကျုပ် တို့က လှလှပပ ချုပ်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်’

မဒမ် ဒီမာ့စ်၏ လက်ထောက် အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်သည် အဝတ်အထည် များ၊ အောက်ခံ အင်္ကျီများ၊ ဘောင်းဘီများ၊ ဘလောက်စ် အင်္ကျီများ၊ စကတ် များ၊ ဖိနပ်များ ပါသော သေတ္တာ အများအပြားနှင့် ဝင်လာကြသည်။

မဒမ် ဒီမာ့စ်က ပြောလိုက်၏။ ‘မင်း ကြိုက်တာကို ရွေး၊ ကျုပ်တို့က တော်အောင် ချုပ်ပေးမယ်’

ကက်သရင်းက ငြင်းလိုက်၏။ ‘ကျွန်မ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေကို မဝတ်နိုင်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံ မရှိပါဘူး’

မဒမ် ဒီမာ့စ်က ရယ်လိုက်သည်။ ‘ပိုက်ဆံက ပြဿနာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ် ထင်တယ်၊ မစ္စတာ ဒီမီရီက တာဝန် ယူထားပါတယ်’
ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ထိုအဝတ်အထည်များက သူ တစ်ချိန်က ဝတ်ဆင်ခဲ့ဖူးသော အဝတ်အထည်များကို အာရုံထဲ၌ ပြန်ပေါ်လာစေခဲ့သည်။ အလွန် ကောင်းမွန်၍ အရောင်အသွေး မျိုးစုံလှသော ပိုးထည်များ၊ တို့ သက္ကလတ်များနှင့် ချည်ထည်များပင်တည်း။

ထိုအမျိုးသမီး သုံးယောက်သည် လျင်မြန်ပြီး အလွန် ကျွမ်းကျင်ကြသည်။ နောက်ထပ် နှစ်နာရီ ကြာသော အခါ ကက်သရင်း အတွက် အလွန် လှပသော အဝတ်အစား ခြောက်စုံ ရရှိလာလေပြီ။ အလွန် အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ ကောင်းသည်။ သူ့ အနေနှင့် မည်သို့မည်ပုံ လုပ်ကိုင်ရမည်မှန်း မသိဘဲ ထိုင်နေမိသည်။

ငါ့မှာ သွားစရာ လာစရာ မရှိဘဲနှင့် အဝတ်အစားတွေတော့ ဖူလုံသွားပြီ ဟု သူက တွေးလိုက်မိသည်။ ဒါပေမဲ့ သွားစရာ တစ်နေရာတော့ ရှိတယ်၊ မြို့ထဲကို သွားရမယ်။ သူ့ အတွက် မည်သို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည် ဆိုသော အချက်၏ သော့ချက်မှာ အေသင် မြို့တွင်း၌ ရှိနေသည်။ ထိုကိစ္စကို ကက်သရင်းက ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်ထားသည်။ သူ မတ်တတ် ရပ်လိုက်၏။ ကဲ လာလေကိုလူစိမ်းရဲ့၊ ရှင် ဘယ်သူလဲ ဆိုတာကို ကျွန်မတို့ သွားပြီး စုံစမ်းကြမယ်။

ကက်သရင်းသည် အိမ်ရှေ့ဘက်ရှိ ခန်းမကြီးထဲသို့ ထွက်လာခဲ့ရာ စားပွဲထိုး တစ်ယောက်က သူ့ အနားသို့ ကပ်လာသည်။

‘ဘာကူညီပေးရမလဲ သူငယ်မ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ မြို့ထဲကို သွားချင်ပါတယ်၊ ရှင်က ကျွန်မ အတွက် အငှားကား ခေါ်ပေးနိုင်မလား’

‘အငှားကား ငှားဖို့ လိုမယ် မထင်ပါဘူး သူငယ်မရယ်၊ ကျုပ်တို့ဆီမှာ မင်း စီးဖို့ မော်တော်ကားကြီးတွေ ရှိပါတယ်၊ မင်း အတွက် ယာဉ်မောင်း တစ်ယောက် ကျုပ် စီစဉ်လိုက်မယ်’

ကက်သရင်း တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်သွားသည်။ ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ သူ မြို့ထဲကို သွားရင် မစွတာ ဒီမိရီက စိတ်ဆိုးမှာလား။ သူက မသွားဘူးလို့ မမှာခဲ့ဘူးလေ။

မိနစ် အနည်းငယ် ကြာသော အခါ သူသည် အေသင် မြို့ထဲသို့ ဦးတည်၍ မောင်းနှင်နေသော ဇိမ်ခံ မော်တော်ကားကြီး တစ်စီး၏ နောက်ဘက် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်လျက်သား ရှိနေလေတော့သည်။

အသံဗလံများ ဆူညံနေပြီး သွားလာ လှုပ်ရှားနေသူများနှင့် ပြည့်နှက်နေသော အေသင် မြို့ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ကက်သရင်း မိန်းမော တွေဝေ သွားသည်။ ယာဉ်မောင်းက ရှေ့တည့်တည့်သို့ လက်ညှိုး ထိုးပြရင်း ‘အဲဒါ ယူကရိုပိုးလစ် တောင်ကုန်းပေါ်က ပါသီနွန် နတ်ဘုရားကျောင်းပေါ့’ ဟု ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြားစွာ ပြောလိုက်သည်။

ကက်သရင်းက သူ မြင်ဖူးနေသော ကျောက်ဖြူသားနှင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် အဆောက်အအုံကြီးကို ငေးစိုက် ကြည့်နေသည်။ ‘ပညာရှင် နတ်ဘုရားမ အက်သီနာကို ရည်စူးပြီး တည်ဆောက်ထားတာပေါ့’ ကက်သရင်း၏ နှုတ်မှ အလိုအလျောက် ပြောလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ယာဉ်မောင်းသူက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ‘မင်းက ဂရီရာဇဝင်ကို လေ့လာ လိုက်စားသူ တစ်ယောက်လား သူငယ်မ’

စိတ်ပျက်မှုကြောင့် ပေါ်ထွက်လာသော မျက်ရည်စများက ကက်သရင်း၏ မြင်ကွင်းကို ဝေဝါးစေခဲ့သည်။ ‘ကျွန်မ မသိဘူး၊ ကျွန်မ မသိဘူး’ သူက လေသံကလေးနှင့် ပြောလိုက်၏။

သူတို့သည် ပျက်စီးနေသော အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်လာကြပြန်သည်။ ‘အဲဒါဟာ ဟီရဒီအက်တီးကပ်စ်ရဲ့ ဇာတ်ရုံကြီးပေါ့၊ သူငယ်မ မြင်တွေ့နေရတဲ့ အတိုင်း နံရံ တချို့ဟာ ခုထက်ထိ ရှိနေတုန်းပဲ၊ တစ်ချိန်တုန်းက ဆိုရင် ဒီဇာတ်ရုံကြီးမှာ လူပေါင်း ငါးထောင်ကျော် ကြည့်နိုင်ခဲ့တယ်’

‘ခြောက်ထောင့် နှစ်ရာ ငါးဆယ့် ခုနစ်ယောက်’ ကက်သရင်းက တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်ပြန်၏။

ရှေးပဝေသဏီက စ၍ ပျက်စီးနေသော အပျက်အစီးများ အကြားတွင် ခေတ်မီ ဟိုတယ်များနှင့် ရုံးအဆောက်အအုံများသည် နေရာတကာ၌ ရှိနေကြ

သည်။ အတိတ် ကာလနှင့် လက်ရှိ ကာလတို့ကို ထူးဆန်းစွာ ရောမွှေထားမှု ပင်တည်း။ ဇိမ်ခံ မော်တော်ကားကြီးသည် မြို့လယ်ကောင်ရှိ အလွန် ကြီးမားသော ပန်းခြံကြီးကို ကျော်ဖြတ် မောင်းနှင်သွားသည်။ ပန်းခြံကြီး၏ အလယ်ကောင်တွင် တလက်လက် တောက်နေသော ရေပန်းများ ရှိနေကြသလို ပန်းခြံနံဘေးတွင်လည်း အစိမ်းနှင့် လိမ္မော်ရောင် ထီးရိုးတိုင်များ အောက်၌ စားပွဲပေါင်း တစ်ဒါဇင်ခန့် တန်းစီ၍ ရှိနေကြသည်။ ထီးရိုးတိုင်များ၏ ထိပ်တွင် နေရောင်ကာများ တပ်ဆင်ထားသည်။

ငါ ဒီနေရာကို မြင်တွေ့ဖူးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ငါ ပျော်ရွှင်နေတယ် ဟု ကက်သရင်းက တွေးလိုက်ရင်း သူ့ လက်များသည် အေးစက်၍ လာကြလေ၏။

မြို့ကွက်တိုင်းလိုလိုတွင် လမ်းဘေး၌ ကော်ဖီဆိုင်ကလေးများ ရှိနေကြသည်။ ပြီးတော့လည်း နေရာတိုင်းတွင် အရောင် မျိုးစုံလှသော ပန်းမျိုးစုံကို ရောင်းချနေကြသည့် လမ်းဘေး ပန်းဆိုင်ကလေးများ ရှိနေကြသည်။

ဇိမ်ခံ မော်တော်ကားကြီးသည် ဆင်တက်မာ ရင်ပြင်ဆီသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုမော်တော်ကားကြီးသည် ရင်ပြင်ထောင့်၌ ရှိသော ဟိုတယ်ကို ကျော်ဖြတ်လာစဉ် ကက်သရင်းက လှမ်းအော်လိုက်၏။ ‘ကျေးဇူးပြုပြီး ရပ်ပေးပါ’

ယာဉ်မောင်းက ယာဉ်ရပ်နားရန် ပြုလုပ်ထားသည့် နေရာ၌ ရပ်တန့်ပေးလိုက်သည်။ ကက်သရင်းသည် အသက်ကို မှန်မှန် မရှုနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ငါ ဒီဟိုတယ်ကို မှတ်မိတယ်၊ ငါ ဒီမှာ တည်းခိုပြီး နေခဲ့ဖူးတယ်။

သူ စကား ပြောလိုက်ချိန်၌ သူ့ အသံ တုန်ယင်နေသည်။ ‘ကျွန်မ ဒီနေရာမှာ ဆင်းချင်တယ်၊ ကျွန်မကို နှစ်နာရီ ကြာရင် လာခေါ်နိုင်ပါ့မလား’

‘ရတာပေါ့ သူငယ်မရဲ့’ ယာဉ်မောင်းက ကက်သရင်း အတွက် ကမန်းကတန်း တံခါး လာဖွင့်ပေးလိုက်ရာ ကက်သရင်းက နွေရာသီ၏ ပူနွေးသော လေထုထဲသို့ ဆင်းသက်လိုက်သည်။ ကက်သရင်း၏ ခြေထောက်များ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။ ‘မင်း နေကောင်းရဲ့လား သူငယ်မ’ ကက်သရင်း အဖြေမပေးတတ်ပါ။ ကက်သရင်းသည် ချောက်ကမ်းပါးစွန်း၌ ရောက်ရှိနေပြီး ဘာမှန်းမသိရသော ကြောက်စရာ ကောင်းသည့် ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲသို့ လိမ့်ကျလုနီးပါး ဖြစ်နေသလို ခံစားနေရသည်။

ကက်သရင်းသည် လူသူများ အကြားတွင် တိုးတိုးခွေ့ခွေ့နှင့် လျှောက်သွားနေသည်။ လမ်းများပေါ်တွင် လူအုပ်ကြီးသည် ကသုတ်ကရက်နှင့် လျှောက်သွားနေကြရင်း တဝေါဝေါ မြည်သံကြီး ဖြစ်ပေါ်နေအောင် စကား ပြောဆို၍ သွားလာနေကြသည်ကို တအံ့တဩ ဖြစ်နေမိသည်။ သီလရှင် ကျောင်းထဲ၌ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေမှု၊ တစ်ကိုယ်တည်း နေရမှုတို့ နောက်ပိုင်းတွင် အစစအရာရာသည် အိပ်မက် မက်နေသလို ဖြစ်နေသည်။

ကက်သရင်းသည် အသင်မြို့၏ မြို့လယ်ကောင်ရှိ ပလာကာ ရပ်ကွက်ဆီသို့ ဦးတည်၍ သွားနေမိသည်။ ထိုအရပ်တွင် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် နိုင်လှသည့် နောက်ဖေး လမ်းကြားများ၊ အလွန် သေးငယ်သော အိမ်ကလေးများဆီသို့ ဦးတည်နေသော အိုမင်း ဟောင်းနွမ်းနေသည့် လှေကားများ၊ ကော်ဖီဆိုင်များ၊ အဖြူရောင်ဆေး သုတ်ထားသော အိုမင်း ဟောင်းနွမ်းနေသည့် အဆောက်အအုံများ ရှိနေကြသည်။

သူသည် အလိုလို သိနေသော စိတ်နှင့် လမ်းကို အလိုလို ရှာတွေ့သွားပြီး ဆက်လျှောက်သွားသည်။

သူသည် မြို့ကို အပေါ်က စီး၍ မြင်နေရသော အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ရှိ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို ကျော်ဖြတ်လိုက်ပြီး ထိုဆိုင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ငါ ဟိုစားပွဲမှာ ထိုင်ခဲ့တယ်၊ သူတို့က ဂရိ ဘာသာနှင့် ရေးထားတဲ့ ဟင်းလျာ စာရင်း ငါ့ကို ပေးတယ်၊ ငါတို့က လူသုံးယောက်။

‘မင်းက ဘာကို စားချင်သလဲ’ သူတို့က မေးမြန်းကြသည်။

‘ရှင်တို့က ကျွန်မ အတွက် မှာပေးကြပါလားရှင်၊ ကျွန်မက ဆိုင်ရှင်ကို မှာမိမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ’

သူတို့က ရယ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ ဆိုတာ မည်သူတွေလဲ။

စားပွဲထိုး တစ်ယောက်က သူ့ အနားသို့ ကပ်လာသည်။

‘ကျုပ် ဘာများ ကူညီနိုင်ပါသလဲ’ ဂရိ ဘာသာ စကားနှင့် မေးမြန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ကက်သရင်းကလည်း ဂရိ ဘာသာနှင့်ပင် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ‘ဟင့်အင်း၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

mgyoe.com

ငါက အဲဒီလို ဘာကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ၊ ငါက ဂရိ လူမျိုးလား။

ကက်သရင်းက ခပ်မြန်မြန် ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ထိုကဲ့သို့ လျှောက် သွားနေမှုမှာ သူ့ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်က လမ်းညွှန်နေသကဲ့သို့ပင်တည်း။ သူ့ အနေနှင့် မည်သည့် နေရာသို့ သွားရမည်ကို တိတိကျကျ သိနေသည်။

အားလုံးကို သိဖူးသလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့လည်း ဘာမှ မပြော နိုင်ပြန်။ ဘုရား ဘုရား၊ ငါ ရူးတော့မှာပါကလား၊ ငါ ထင်ယောင်ထင်မှား တွေ ဖြစ်နေပြီ ဟု သူ တွေးလိုက်မိသည်။

သူသည် ထရီဖလင်ကာ ဆိုသော ကော်ဖီဆိုင်ကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ပြန်၏။ သတိရစရာကလေး တစ်ခုက သူ့ ဦးနှောက်ထဲတွင် ဒုက္ခ ပေးနေသည်။ ဤနေရာတွင် သူနှင့် ပတ်သက်၍ အရေးပါသော ကိစ္စ တစ်ခုခု ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ထိုကိစ္စသည် ဘာလဲ ဆိုတာကိုတော့ သူ မမှတ်မိတော့ပါ။

ကက်သရင်းသည် လေထန်ပြီး လူသူ များပြားသော လမ်းများ အတိုင်း လျှောက်သွားပြီး စတိုးဆိုင်များ ရှိသော လမ်းထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်သည်။ ငါ ဒီ နေရာမှာ ဈေးဝယ်ဖူးတယ်။

သူက လမ်းကို ဖြတ်ကူးလိုက်ရာ အပြာရောင် ဆီဒင်ကား တစ်စီးသည် လမ်းထောင့်ကို အရှိန်နှင့် ချိုးကွေ့လာပြီး ကက်သရင်းအား တိုက်မိလုနီးပါး ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

‘ဂရိ လူမျိုးတွေဟာ မော်တော်ကားခေတ်ကို ရောက်လာခဲ့တဲ့တိုင်အောင် ခေတ်နှင့် လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်အောင် မနေတတ်ကြသေးဘူး၊ သူတို့ စိတ်ထဲ မှာတော့ လားတွေကို စီးနေရသလိုပဲလို့ ထင်နေကြတယ်၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျား က ဂရိ လူမျိုးတွေ အကြောင်း သိချင်ရင် လမ်းညွှန် စာအုပ်တွေကို မဖတ်ပါ နှင့်၊ ရှေးရှေးတုန်းက ဂရိ လူမျိုးတွေရဲ့ အလွမ်း၊ အဆွေး ဇာတ်လမ်းကြီးတွေ ကိုပဲ ဖတ်ကြည့်ကြပါ၊ ကျုပ်တို့ဟာ နှစ်နှစ်ကာကာ စွဲလမ်းတတ်ကြတယ်၊ အားရပါးရ ပျော်ရွှင်တတ်ကြတယ်၊ ဝမ်းနည်းစရာ ရှိရင်လည်း နှစ်နှစ်ကာကာ ဝမ်းနည်းတတ်ကြတယ်၊ ကျုပ်တို့ အနေနှင့် အဲဒါတွေကို လူ့ယဉ်ကျေးတွေရဲ့ မျက်နှာဖုံးနှင့် မဖုံးအုပ်တတ်ကြသေးဘူး’ ဆိုသည့် စကားသံကို နားထဲ၌ ပြန် ကြားယောင်လာပြန်သည်။

အဲဒါကို ဘယ်သူက ပြောခဲ့တာပါလိမ့်။

လူတစ်ယောက်သည် သူ့ထံသို့ လမ်းအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာပြီး သူ့ကို ငေးစိုက် ကြည့်နေသည်။ သူ့ မျက်နှာပေါ်တွင် မှတ်မိသည့် အရိပ်အယောင် များ ပေါ်လာပြီး နှေးသွားသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အရပ် ရှည်ပြီး အသား ညို သည်။ ကက်သရင်းကမူ သူ့ကို ယခင်က မမြင်ဖူးကြောင်း သေသေချာချာ သိလိုက်သည်။ သို့တိုင်အောင်...။

‘ဟယ်လို’ သူသည် ကက်သရင်းကို တွေ့လိုက်ရသည့် အတွက် အလွန် ဝမ်းသာ ကျေနပ်သွားပုံ ရသည်။

‘ဟယ်လို’ ကက်သရင်းက အသက် ၀၀ ရှုလိုက်၏။ ‘ရှင် ကျွန်မကို သိသလား’

ထိုသူက ပြုံးနေသည်။ ‘ဟာ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို သိတာပေါ့’
ကက်သရင်း ရင်ထဲမှ ဖျတ်ခနဲ နှလုံး တုန်သွားသည်။ သူသည် နောက် ဆုံးတွင် အတိတ် ကာလမှ အဖြစ်အပျက် အမှန်ကို သူ သိရပေတော့မည်။ သို့ ရာတွင် အင်မတန် လူသူလေးပါး ထူထပ်သော လမ်းထဲ၌ ‘ကျွန်မ ဘယ်သူ လဲ’ ဆိုသည့် စကားကို လူစိမ်း တစ်ယောက်အား မည်သို့မည်ပုံ မေးရပါမည် နည်း။

‘ကျွန်မတို့ စကား ပြောကြလို့ ဖြစ်မလား’
‘ကျုပ်တို့ စကား ပြောကြရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျာ’
ကက်သရင်းသည် သွေးပျက်လုနီးပါး ဖြစ်နေသည်။ သူ ဘယ်သူလဲ ဆို သည့် လျှို့ဝှက် ပြဿနာကြီးကို ဖြေရှင်းနိုင်ပေတော့မည်။ သို့တိုင်အောင် သူ ရင်ထဲ၌ အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်နေသည်။ တကယ်လို့ ကျွန်မက မသိချင်ခဲ့ ရင်ကော၊ တကယ်လို့ ကျွန်မက အလွန် ဆိုးရွားတဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုခုကို လုပ်ခဲ့မိ ရင်ကော။

ထိုအမျိုးသားက ကက်သရင်းအား လမ်းဘေးရှိ ကော်ဖီဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆီ သို့ ခေါ်သွားနေသည်။ ‘မင်းနှင့် ခုလို ဆုံစည်းလိုက်ရတဲ့ အတွက် ကျုပ် သိပ် ဝမ်းသာတာပဲ’

ကက်သရင်းက တံတွေး မျိုချလိုက်သည်။ ‘ကျွန်မကလည်း ထိုနည်း လည်းကောင်းပါပဲ’

စားပွဲထိုး တစ်ယောက်က သူတို့ကို စားပွဲ တစ်လုံးဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

mgyoe.com

‘မင်းက ဘာများ သောက်ချင်သလဲ’ ထိုအမျိုးသားက မေးလိုက်၏။
 ကက်သရင်းက ခေါင်းခါသည်။ ‘ဘာမှ မသောက်ချင်ဘူး’
 မေးစရာ မေးခွန်းတွေကတော့ အများကြီးပါ။
 သူ ဘယ်မေးခွန်းကို စမေးရမှာလဲ။
 ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ပြောလိုက်သည်။ ‘မင်း သိပ်ချောတာပဲ၊ ဒါက ကံကြမ္မာပဲ
 ကွ၊ အဲဒါကို မင်းရော သဘော တူတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့’ ကက်သရင်းသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်
 တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာတော့မလို ဖြစ်နေသည်။ ကက်သရင်းက အသက် ၀၀
 ရှုလိုက်၏။ ‘ကျွန်မတို့ ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့ကြတာလဲ’
 ထိုသူက ပြုံးလိုက်၏။

‘အဲဒါက အရေးကြီးလို့လား၊ ပဲရစ်၊ ရောမ၊ မြင်းပွဲမှာ၊ ပါတီပွဲမှာ၊ တစ်
 နေရာရာမှာ ဖြစ်မှာပေါ့’ သူက ရှေ့သို့ ကုန်းပြီး ကက်သရင်း၏ လက်ကို ဖျစ်
 ညှစ်လိုက်သည်။ ‘ဒီနေရာ တစ်ဝိုက်မှာတော့ ငါ တွေ့ဖူးတဲ့ လူတွေထဲမှာ မင်း
 ဟာ အချောဆုံး အလှဆုံးပဲ၊ မင်းက ဘယ်လောက်လောက် ယူသလဲ’

ချက်ချင်း သဘော မပေါက်လိုက်သောကြောင့် ကက်သရင်းက သူ့ကို
 ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် ချောက်ချားသွားပြီး ချက်ချင်း ခုန်ထလိုက်
 လေ၏။

‘ဟေး ဘာဖြစ်ရတာလဲ၊ ကျုပ်က ဘယ်လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပေးမှာပါ’
 ကက်သရင်းသည် ချာခနဲ လှည့်လိုက်ပြီးနောက် လမ်းအတိုင်း ထွက်ပြေး
 သွားတော့သည်။ သူသည် လမ်းထောင့် တစ်ထောင့်သို့ အရောက်တွင် အရှိန်
 ကို လျှော့ချလိုက်၏။ သူ့ မျက်လုံးများတွင် ရှက်လွန်းလှသောကြောင့် မျက်
 ရည်စများ ဝိုင်းလာတော့သည်။

သူ ရှေ့တွင် ‘မဒမ် ပီရစ်၊ ဗေဒင် ဟောသူ’ ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ကလေး
 ချိတ်ထားသည့် ဆိုင်ခန်းငယ်ကလေး တစ်ခု ရှိနေသည်။ ကက်သရင်းသည်
 အရှိန်ကို လျှော့ချရာမှ ရပ်တန့်လိုက်လေ၏။ ငါ မဒမ် ပီရစ်ကို သိပါတယ်၊
 ငါ ဒီကို အရင်က ရောက်ဖူးခဲ့တယ်။ သူ ရင်ခုန်စ ပြုလာသည်။ ထိုမှောင်မိုက်
 နေသော တံခါးပေါက်သည် လျှို့ဝှက် နက်နဲမှုကို အဆုံးသတ်ပေးနိုင်မည့် လမ်းစ
 ပင် ဖြစ်ကြောင်း သူ အာရုံ ခံစားလိုက်ရသည်။

သူသည် ဂူနှင့် တူသော အခန်းထဲမှ အမှောင်ထုနှင့် ကျင့်သားရအောင်
 အတော်ကလေး အချိန် ယူလိုက်ရသည်။

အခန်းထောင့်တွင် သူ မြင်ဖူးနေသော ဘားကောင်တာ တစ်ခု ရှိသည်။
ပြီးတော့ စားပွဲ တစ်ဒါဇင်လောက်နှင့် ကုလားထိုင်များ ရှိနေကြသည်။ စားပွဲ
ထိုး တစ်ယောက် သူထံသို့ လျှောက်လာပြီး ဂရိ ဘာသာနှင့် မေးလိုက်၏။ သူ
က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘မဒမ် ပီရစ် ရှိပါသလား’

စားပွဲထိုးက သူ့အား အခန်းထောင့်ရှိ လူမရှိသော စားပွဲ တစ်လုံးကို
လက်နှင့် ပြလိုက်ရာ ကက်သရင်းက လျှောက်သွားပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ
မှတ်မိသည့် အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း ဖြစ်နေသည်။

အနက်ရောင် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသော အလွန် အိုမင်းနေ
သည့် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦး စားပွဲဆီသို့ လာနေသည်။

‘ကျုပ် ဘာလုပ် ပေးနိုင်..’ သူ စကား ရပ်တန့်သွားပြီး ကက်သရင်း၏
မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ အဘွားကြီး၏ မျက်လုံးများ ပြူး
ကျယ်သွားကြသည်။ ‘မင်းကို ကျုပ် တစ်ခါတုန်းကတော့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
မင်း မျက်နှာ..’ သူ ပါးစပ် ပြီးသွားသည်။ ‘မင်း ပြန်လာပြီကိုး’

‘ကျွန်မ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ရှင် သိတယ်ပေါ့’ ကက်သရင်းက စိတ်ပါ
လက်ပါ မေးလိုက်၏။

အဘွားကြီးက ငေးစိုက် ကြည့်နေသည်။ သူ့ မျက်လုံးများမှာ အထိတ်
တလန့် ဖြစ်နေကြသည်။

‘မသိဘူး၊ မင်းက သေပြီပဲ၊ ထွက်သွားတော့’

ကက်သရင်းက ခပ်တိုးတိုးကလေး ညည်းညူလိုက်၏။ သူ့ ခေါင်းပေါ်မှ
ဆံပင်များ ထောင်ထလာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။ ‘တစ်ဆိတ်ရှင်၊ ကျွန်မ
အခု..’

‘သွားတော့လေ မစ္စက် ဒေါက်ကလပ်စ်ရဲ့’

‘ကျွန်မ သိရမှ ဖြစ်မယ်’

အဘွားကြီးသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် လက်နှင့် လက်ဝါးကပ်တိုင် ပုံသဏ္ဍာန်
လုပ်လိုက်ပြီးနောက် ချာခနဲ လှည့်၍ ထွက်ပြေးသွားလေ၏။ ကက်သရင်းသည်
တဆတ်ဆတ် တုန်ရင်း ထိုနေရာ၌ ခေတ္တမျှ ဆက်ထိုင်နေမိသည်။ ထို့နောက်
လမ်းပေါ်သို့ ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်ခဲ့လေ၏။

မစ္စက် ဒေါက်ကလပ်စ် ဆိုသော အသံက သူ့ နောက်ဘက်မှ ထက်ကြပ်
မကွာ လိုက်ပါလာသည်။

mgjoe.com

ထို့နောက် ရေတံခါးကြီးကို ဖွင့်ချလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရတော့သည်။ ဒါဇင်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရှိနေသော ပြကွင်း ပြကွက်များသည် သူ့ ခေါင်းထဲသို့ တန်းစီပြီး ဝင်လာကြသည်။ ‘ငါဟာ မစွက် လယ်ရီ ဒေါက်ကလပ်စ်ပဲ’ သူသည် သူ့ ခင်ပွန်း၏ ချောမောသော မျက်နှာကို ပြန်၍ မြင်ယောင်လာသည်။ သူ့ အနေနှင့် သူ့ ခင်ပွန်းကို အရူးအမူး ချစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုက မှားယွင်းသွားခဲ့သည်။ တစ်ခုခု။

နောက်ထပ် သူ မြင်ရသည် မြင်ကွင်းမှာ သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်း ကြံစည်ပုံနှင့် သူ ဆေးရုံပေါ်၌ ပြန်သတိရလာပုံပင် ဖြစ်သည်။

ကက်သရင်းသည် သူ့ဦးနှောက်ထဲသို့ ပြကွက်များ ဝင်လာသည်ကို လက်ခံထားရင်း သူ့ခြေထောက်များက ဆက်မလျှောက်နိုင်မည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် လမ်းထဲ၌ ဆက် မတ်တတ် ရပ်နေမိသည်။

သူသည် လယ်ရီကို လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသောကြောင့် အရက်ကိုချည်း ဖိသောက်နေခဲ့မိသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ ခင်ပွန်းသည် သူ့ထံသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူတို့သည် သူတို့၏ အိမ်ခန်းထဲ၌ ရှိနေကြပြီး လယ်ရီက ပြောနေသည်။ ‘ကိုယ့် အနေနှင့် ဘယ်လောက်တောင် ဆိုးဆိုးရွားရွား ပြုမှုခဲ့မိတယ် ဆိုတာကိုယ် သိပါတယ်၊ ကိုယ်က အဲဒါတွေ အတွက် မင်းကို အတိုးချပြီး အာပတ် ဖြေချင်ပါတယ် ကေသီ၊ မင်းကို ကိုယ် ချစ်ပါတယ်၊ ကိုယ် တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ တကယ် မချစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ကိုယ်က နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးစားကြည့်ချင်ပါတယ်၊ မင်းရော နောက်တစ်ကြိမ် ပျားရည်ဆမ်း ခရီး မထွက်ချင်ဘူးလား၊ ကိုယ်တို့ သွားလို့ရမယ့် နေရာကလေး တစ်ခုကို ကိုယ် သိထားတယ်၊ အီယွန်နီနားလို့ ခေါ်တယ်’

ထို့နောက်တွင်ကား အသည်း ထိတ်စရာ ကိစ္စများ စတင် ဖြစ်ပွားခဲ့တော့သည်။

သူသည် ပတ်ချာလည် ဝိုင်းနေသော မြူခိုးများ အလယ်၌ လမ်းစ ပျောက်ရင်း လယ်ရီနှင့် အတူ တောင်တစ်တောင် ထိပ်ဖျား၌ ရှိနေသည်။ ပြီးတော့ လယ်ရီသည် ကက်သရင်းကို တောင်ကမ်းပါးစွန်းပေါ်မှ တွန်းချရန် အတွက် လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ ထုတ်၍ ဆန့်တန်းထားရင်း သူ့ဆီသို့ တိုးလာနေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည် အချို့ ရောက်ရှိလာပြီး ထိုကိစ္စက ကက်သရင်းကို ကယ်ဆယ်ခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ဂူတွေ။

ဟိုတယ် စာရေးက ဒီအနီးအနားမှာ ရှိတဲ့ ဂူတွေ အကြောင်း ကိုယ့်ကို ပြောပြတယ်။ ပျားရည်ဆမ်း ခရီး ထွက်သူတွေ အားလုံး အဲဒီ နေရာကို သွား ကြတယ်တဲ့’

ဤတွင် သူတို့သည် ဂူတွေဆီသို့ သွားခဲ့ကြသည်။ လယ်ရီက သူ့ကို ဂူ တွေ၏ အနက်ရှိုင်းဆုံး နေရာ အထိ ခေါ်သွားပြီး သူ့ကို သေစေရန် ထိုနေရာ၌ ထားရစ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် သူ့ကို လာရောက် ကယ်ဆယ်ခဲ့ကြပြီး ဟိုတယ်သို့ ပြန်ခေါ်သွားသည်။ ဆရာဝန် တစ်ယောက်က ကက်သရင်းအား အိပ်ဆေးပေးခဲ့ သည်။ သို့ရာတွင် ညကြီးသန်းခေါင်၌ သူ အိပ်ရာမှ လန်နီးလာခဲ့ပြီး လယ်ရီ နှင့် သူ့ အမြောင် ဇနီးတို့က ကက်သရင်းကို သတ်ဖြတ်ရန် မီးဖိုချောင်ထဲ၌ တိုင်ပင် နှီးနှောနေသံကို တစ်စွန်းတစ်စ သူ ကြားလိုက်ရသည်။

ဘယ်သူတွေက ဘယ်တော့မှ။

ကိုယ် တာဝန် ယူပြီး ရှင်းပစ်ပါ့မယ်လို့ မင်းကို ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ။

ဘာမှ မှားစရာ မရှိဘူး၊ သူတို့က စွပ်စွဲနိုင်စရာ ဘာမှ မရှိဘူး။

ကဲ အခု သူ အိပ်ပျော်နေတုန်း

ထို့နောက် သူသည် အလွန် ဆိုးရွားသော လေပြင်း မုန်တိုင်းထဲ၌ ထွက် ပြေးခဲ့သည်ကို လည်းကောင်း၊ သူတို့ နောက်က လိုက်လာကြသည်ကို လည်း ကောင်း၊ လှေကလေး တစ်စင်းထဲသို့ တက်ထိုင်လိုက်မိသည်ကို လည်းကောင်း၊ ပြင်းထန်သော လေက လှေကလေးကို ရေကန်ကြီး၏ အလယ်သို့ အတင်း တွန်းပို့နေသည်ကို လည်းကောင်း သူ ပြန်သတိရလာသည်။ လှေကလေး မြုပ်စ ပြုပြီ။ ပြီးတော့ သူ သတိလစ်သွားတော့သည်။

ကက်သရင်းသည် လှုပ်ရှားရန် မဖြစ်နိုင်အောင် မောဟိုက်နေသဖြင့် လမ်း ဘေးမှ ထိုင်ခုံ တစ်ခုပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ မက်ခဲ့သော ထမင်းလုံး တစ္ဆေ အိပ်မက်များသည် တကယ် ဖြစ်ခဲ့တာပါကလား။ ကက်သရင်း၏ ခင်ပွန်း နှင့် သူ့ အမြောင် ဇနီးတို့က ကက်သရင်းကို သတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် ကက်သရင်းသည် သူ့ကို ကယ်ဆယ်ပြီး နောက်ပိုင်း သိပ် မကြာမီ သီလရှင် ကျောင်းသို့ လာရောက်၍ သူနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သော ကိုလူစီမ်း အကြောင်း စဉ်းစားကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုသူက ကက်သရင်းအား အတောင် ပံကို ဆန့်တန်း၍ ပျံသန်းတော့မည့်ပုံ အထူး ကောင်းမွန်စွာ ပြုလုပ်ထားသော ‘ရွှေငှက်’ ကလေး တစ်ကောင် လှမ်းပေးခဲ့သည်။ ‘အခု ဆိုရင် မင်းကို ဘယ် သူတွေကမှ အန္တရာယ် မပြုတော့ပါဘူး၊ ဆိုးရွားတဲ့ လူတွေ သေကုန်ကြပြီ’

mgjoe.com

သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်နက်

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

ကက်သရင်းသည် ယခုအချိန် အထိ ထိုသူ၏ မျက်နှာကို ကွဲကွဲပြားပြား မမြင်ရသေးပါ။

ကက်သရင်း၏ ဦးခေါင်း တဒုန်းဒုန်း ခုန်စ ပြုလာသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် သူ့ အတွက် ဘေးအန္တရာယ် ကင်းမည့် နေရာ ဖြစ်သော ကွန်စတိုင်တင် ဒီမီရီထံ ပြန်လည် ခေါ်ဆောင်သွားမည့် ယာဉ်မောင်းနှင့် ချိန်းဆိုထားသော နေရာဆီသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လှမ်းသွားလေတော့သည်။

mgyoe.com

အခန်း ၄

‘မင်းက သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထဲက ထွက်ခွင့် ပေးလိုက်တာလဲ’ ကွန်စတိန် တင် ဒီမီရီက ဒေါသနှင့် မေးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျာ’ စားပွဲထိုးက တောင်းပန်လိုက်သည်။
‘ဆရာက သူ့ကို ထွက်ခွင့် မပေးဖို့ တစ်ခွန်းမှ မပြောခဲ့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်’
ဒီမီရီက သူ့ကိုယ်သူ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးဆေးဆေး ရှိလေဟန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

‘အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူးကွာ၊ သူ မကြာခင် ပြန်ရောက်လာမှာပါ’
‘တခြား ဘာခိုင်းစရာ ရှိပါသေးသလဲ ခင်ဗျာ’
‘မရှိပါဘူး’

စားပွဲထိုး ထွက်ခွာသွားသည်ကို ဒီမီရီက စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ သူသည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီးနောက် အထူးတလည် ပြုပြင် မွမ်းမံထားသော ပန်းခြံကို ငေးစိုက် ကြည့်လိုက်သည်။ ကက်သရင်း အနေနှင့် သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က မှတ်မိသွားနိုင်သော အသင် မြို့ထဲက လမ်းပေါ် သို့ ကိုယ်ရောင် ထွက်ပြခြင်းမှာ အန္တရာယ် ရှိသည်။ သူ့ကို ငါက ဆက်ပြီး အသက် ရှင်ခွင့် မပေးနိုင်တာကတော့ တော်တော် ဆိုးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပထမ ဦးဆုံး လက်စားတော့ ချေရဦးမယ်၊ ငါ လက်စားချေလို့ မပြီးမချင်း သူ အသက် ရှင်နေရလိမ့်မယ်၊ ငါ သူနှင့် ကြည်နူးပြီး အရသာ ခံလိုက်ဦးမယ်၊ ငါက သူ့ကို ဒီနေရာကနေ တခြား တစ်နေရာကို လွှတ်လိုက်ရမယ်၊ ဘယ်သူကမှ သူ့ကို မသိ ကြတဲ့ နေရာ ဖြစ်ရမယ်၊ လန်ဒန် ဆိုရင် အန္တရာယ် ကင်းလိမ့်မယ်၊ သူ့ကို ငါ တို့က မျက်လုံး ဒေါက်ထောက်ပြီး စောင့်ကြည့်နိုင်ကြလိမ့်မယ်၊ ငါက သူ့ကို ဟိုက ငါ့ရုံးခန်းမှာ အလုပ် တစ်ခု ပေးထားမယ်။

နောက်တစ်နာရီ အကြာတွင် ကက်သရင်း အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည့် အခါ ကက်သရင်း၏ ပြောင်းလဲသွားမှုကို ကွန်စတင်တင် ဒီမီရီက ချက်ချင်း သတိထားမိလိုက်သည်။ နက်မှောင်သော ကန့်လန့်ကာ တစ်ချပ်ကို ပင့်တင်လိုက်သည့် အလား ကက်သရင်းသည် ချက်ချင်း လက်ငင်း ရွင်ရွင်ပျပျ ဖြစ်လာသည်။

ကက်သရင်းသည် အဖြူရောင် ဘလောက်စ် အင်္ကျီနှင့် အဖြူရောင် ပိုးသား ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည် ဖြစ်ရာ ကက်သရင်း၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် ပြောင်းလဲ သွားမှုကြောင့် ဒီမီရီပင် တအံ့တဩ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အတော် ဆွဲဆောင်မှု ရှိတာပဲ ဟု ဒီမီရီက တွေးလိုက်သည်။

‘မစ္စတာ ဒီမီရီ’

‘ကျော့စတာလို့ ခေါ်ပါ’

‘ကျွန်မ... ကျွန်မ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ သိပြီ၊ ကျွန်မ ဘာဖြစ်ခဲ့တယ် ဆို တာကိုလည်း သိပြီ’

ဒီမီရီ၏ မျက်နှာထားပေါ်တွင် လုံးဝ ပြောင်းလဲမှု မရှိပါ။ ‘တကယ်လား၊ ထိုင်စမ်းပါဦး ကက်သရင်းရယ်၊ ကိုယ့်ကို ပြောပြစမ်းပါဦး’

ကက်သရင်းသည် မထိုင်ဖြစ်အောင် အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ သူ သည် ကော်ဇောပေါ်တွင် ဆတ်တောက် ဆတ်တောက်နှင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း စကားလုံးများသည် သူ့ ပါးစပ်မှ ဗလုံးဗထွေး ထွက်လာကြ တော့သည်။ ‘ကျွန်မ ခင်ပွန်းနှင့် သူ့အမြှောင် မယား နိုဝယ်လီတို့က ကျွန်မကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်’ ကက်သရင်းသည် ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ဒီမီရီအား စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ‘အဲဒီ စကားဟာ အရူး စကားလိုများ ဖြစ် နေသလား ဟင်၊ ကျွန်မတော့ မပြောတတ်တော့ဘူး၊ အရူး စကားလို ဖြစ်ချင် လည်း ဖြစ်နေမှာပဲ’

‘ဆက်ပြောပါ ကက်သရင်းရယ်’ ဒီမီရီက နှစ်သိမ့် ဖျောင်းဖျလိုက်သည်။

‘သီလရှင် ကျောင်းက သီလရှင် အချို့က ကျွန်မကို ကယ်ဆယ်လိုက်ကြ တယ်၊ ကျွန်မ ယောက်ျားက ရှင့်ဆီမှာ အလုပ် လုပ်တယ် မဟုတ်လား’ သူက ပြုန်းစားကြီး မေးချလိုက်၏။

ဒီမီရီသည် သူ့ အဖြေ စကားကို ချိန်ဆရင်း အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းသွား သည်။ ‘ဟုတ်ပါတယ်’ သူက ကက်သရင်းကို ဘယ်လောက် အထိ ပြောပြ

mgyoe.com

သင့်သလဲ။ ‘သူဟာ ကျုပ်ရဲ့ ပိုင်းလော့ တစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းနှင့် ပတ်သက်ရင် ကျုပ်မှာ တာဝန် ရှိတယ်လို့ ခံစားရတယ်၊ အဲဒါကြောင့်’

ကက်သရင်းက သူနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။ ‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ရှင် သိတယ်၊ ဒီကနေ့ မနက်မှာ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ မပြော ခဲ့ရတာလဲ’

ဒီမီရီက ပြေပြေပြစ်ပြစ် ပြောလိုက်သည်။ ‘မင်း သွေးလန့်သွားမှာကို ကျုပ်က စိုးရိမ်လို့ပါ၊ အဲဒီကိစ္စတွေကို မင်း ကိုယ်တိုင် သိလာတာက ပိုကောင်း လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်က ယူဆတယ်လေ’

‘ဟိုကောင်မနှင့် ကျွန်မ ယောက်ျား ဘာဖြစ်သွားကြတယ် ဆိုတာ ရှင် သိသလား၊ သူတို့က ဘယ်မှာလဲ’

ဒီမီရီက ကက်သရင်းကို မျက်လုံးချင်း ဆိုင်၍ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက် သည်။ ‘သူတို့ကို အဆုံးစီရင်လိုက်ပြီ’

ကက်သရင်း မျက်နှာပေါ်မှ သွေးဆုတ်သွားသည်ကို ဒီမီရီက စောင့်ကြည့် နေသည်။ ကက်သရင်းထံမှ အသံ တိုးတိုးကလေး ပေါ်ထွက်လာသည်။ သူသည် မတ်တတ် ဆက်မရပ်နိုင်အောင် အားပျော့သွားသလို ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ် သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘ကျွန်မ နားမလည်..’

‘ကက်သရင်း၊ သူတို့ကို နိုင်ငံတော်က အဆုံးစီရင်လိုက်တာပါ’

‘ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

သတိထားနော်၊ အန္တရာယ် ရှိတယ်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူတို့က မင်းကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတာကိုး’

ကက်သရင်း မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်သည်။ ‘ကျွန်မတော့ နားမလည်နိုင် တော့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ နိုင်ငံတော်က အဆုံးစီရင်ရတာလဲ၊ ကျွန်မက အသက် ရှင်ရက်သား..’

သူက ကြားဖြတ် ပြောလိုက်သည်။ ‘ကက်သရင်း၊ ဂရိ ဥပဒေတွေဟာ သိပ်ကို တင်းကျပ်ပါတယ်၊ တရား မျှတမှုကလည်း သိပ်ကို လက်မြန်တယ်၊ သူတို့ကို လူသိရှင်ကြား ရုံးတင် စစ်ဆေးခဲ့တယ်၊ သက်သေ အတော်များများ က မင်းရဲ့ ခင်ပွန်းနှင့် နီဝယ်လီ ပေချ်တို့က မင်းကို သတ်ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားကြ တယ်လို့ ထွက်ဆိုခဲ့ကြတယ်၊ သူတို့မှာ အပြစ် ရှိကြောင်း ရုံးတော်က အမိန့် ချတယ်၊ သေစား သေစေလို့ စီရင်ချက် ချလိုက်တယ်’

ကက်သရင်းသည် ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် ဆက်ထိုင်နေသည်။ ‘ယုံဖို့တောင် မလွယ်ပါကလား၊ ရုံးတင် စစ်ဆေးမှု..’

ကွန်စတင်တင် ဒီမီရီသည် သူ့ထံသို့ လျှောက်သွားပြီး သူ့ ပခုံးပေါ်သို့ လက်တင်လိုက်သည်။ ‘အတိတ်က အဖြစ်အပျက်တွေကို မင်း ဦးနှောက်ထဲက ထုတ်ပစ်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သူတို့က မင်းကို မကောင်းတဲ့ ကိစ္စ တစ်ခု လုပ်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်၊ အဲဒါအတွက် သူတို့ အပြစ်ဒဏ် ခံသွားရတာပဲ’ သူက ပို၍ ရွှင်လန်းသော လေသံနှင့် ပြောလိုက်၏။ ‘မင်းနှင့် ကျုပ် အနာဂတ် အတွက် ဆွေးနွေးသင့်တယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်၊ မင်းမှာ ဘာများ စိတ်ကူးထားတာ ရှိ သလဲ’

ဒီမီရီ ပြောသံကို သူမ မကြားပါ။ လယ်ရီ၊ လယ်ရီ၏ ချောမောသော မျက်နှာ၊ သူ ရယ်မောနေပုံ၊ လယ်ရီ၏ လက်များ၊ လယ်ရီ၏ အသံ စသည်တို့ ကို သူ ပြန်တွေးနေမိသည်။

‘ကက်သရင်း’

သူက မော့ကြည့်လိုက်၏။ ‘ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်၊ ဘာများပါလိမ့်’
‘မင်းရဲ့ အနာဂတ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး တွေးတောထားတာများ ရှိသလားလို့’
‘ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ.. ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာ ကျွန်မ မသိပါဘူး၊ အေသင်မြို့မှာ ဆက်နေနိုင်မလား မသိဘူး’

‘မသင့်တော်ဘူး’ ဒီမီရီက ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်သည်။ ‘အဲဒါ သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံအစည် မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် စိတ်မကောင်းစရာ ကိစ္စကလေးတွေကို အများကြီး ပြန်သတိရလာလိမ့်မယ်၊ မင်း ဂရိက ခွာသွား ရင် ကောင်းမယ်လို့ ကျုပ် အကြံပေးချင်တယ်’

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာ သွားစရာ နေရာ မရှိဘူး’

‘အဲဒါနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် စဉ်းစားထားတာ ရှိတယ်’ ဒီမီရီက ပြော လိုက်၏။ ‘လန်ဒန်မှာ ကျုပ် ရုံးခန်းတွေ ရှိတယ်၊ မင်းဟာ တစ်ခါတုန်းက ဆိုရင် ဝါရှင်တန်က ဝီလီယံ ဖရေဇာ ဆိုတဲ့ လူအတွက် အလုပ် လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ မင်း အဲဒါကို မှတ်မိသေးရဲ့လား’

‘ဝီလီယံ၊ ဟုတ်လား’

ထို့နောက် သူ ချက်ချင်း ပြန်သတိရလာသည်။
ထိုအချိန်သည် သူ တစ်သက်တာတွင် အပျော်ဆုံး အချိန် ကာလပင် ဖြစ် တော့သည်။

‘မင်းဟာ သူ့ရဲ့ စီမံခန့်ခွဲရေး လက်ထောက်ပဲလို့ ကျုပ် နားလည်ထားတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ..’

‘လန်ဒန်မှာလည်း မင်းက ကျုပ် အတွက် အဲဒီ အလုပ်မျိုး လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်’

ကက်သရင်း တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်သွားသည်။ ‘ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်မက ကျေးဇူး တရားကို မသိတတ်ဘူးလို့ မထင်စေချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့’

‘ကျုပ် နားလည်ပါတယ်၊ ကိစ္စတွေ အားလုံး သိပ်ကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ဖြစ်ပျက်နေပုံ ရတယ် ဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ်’ ဒီမီရီက ကရုဏာသက်ဟန် နှင့် ပြောလိုက်သည်။ ‘ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး မင်း အနေနှင့် အချိန်ယူ စဉ်းစားဖို့ အချိန် လိုလိမ့်မယ်၊ ညစာကို မင်းရဲ့ အခန်းထဲမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး စားလိုက်ပါလား၊ မနက်ကျမှ ကျုပ်တို့ ရှေ့ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးကြတာပေါ့’

ကက်သရင်းကို သူ့ အခန်းထဲ၌ပင် ထမင်း စားဖို့ ပြောလိုက်သည့် ကိစ္စ မှာ နောက်ဆုံးကျမှ ကပ်ပြီး တွေးမိသည့် အတွေး ဖြစ်သည်။ သူ့ အနေနှင့် ကက်သရင်းကို သူ ဇနီးက မြင်တွေ့မသွားစေလိုပါ။

‘ရှင်ဟာ သိပ်ကို အလိုက်သိတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ’ ကက်သရင်းက ပြောလိုက်၏။ ‘သိပ်ပြီးတော့လည်း ရက်ရောတယ်၊ အဝတ်စားတွေဟာ..’

သူက ကက်သရင်း၏ လက်ကို အသာအယာ ပုတ်လိုက်ပြီးနောက် လိုအပ်သည်ထက် အနည်းငယ် ပို၍ ကိုင်ထားလိုက်သည်။

‘ကျုပ်က ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ’

ကက်သရင်းသည် အိပ်ခန်းထဲ၌ ထိုင်ရင်း အေဂျီယန် ပင်လယ်ထဲသို့ ထွန်းလင်းတောက်ပနေသည့် နေမင်းကြီး ရောင်စုံ ဖြာ၍ ၎င်းလျှိုး ကွယ်ပျောက်သွားသည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ အတိတ်ကို ပြန်စဉ်းစားနေ၍ အကြောင်း မထူးပြီ။ အနာဂတ်ကိုသာ စဉ်းစားရလိမ့်မည်။ ကွန်စတင်တင် ဒီမီရီနှင့် ဆုံရသည့် အတွက် ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ဒီမီရီသည် ကက်သရင်း၏ အသက်လမ်းကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ့သာ မရှိပါက ကက်သရင်း အနေနှင့် မည်သူ့ကိုမှ အားကိုးစရာ မရှိပါ။ ပြီးတော့လည်း သူက လန်ဒန် ရုံးတွင် ကက်သရင်းကို အလုပ် တစ်ခု ပေးဦးမည်။ ငါက အဲဒီ အလုပ်ကို လက်ခံရမှာလား။

ကက်သရင်း၏ အတွေးများကို တံခါး ခေါက်သံ တစ်သံက နှောင့်ယှက် လိုက်သည်။ ‘ကလေးမ အတွက် ညစာကို ကျုပ်တို့ ယူလာကြပါတယ်’

ကက်သရင်း ထွက်သွားပြီး အတော်ကြီး ကြာမြင့်သော အခါ ကွန်စတင်တင် ဒီမီရီသည် စာဖတ်ခန်းထဲ၌ ထိုင်ရင်း သူတို့၏ ဆွေးနွေးချက်များကို ပြန်စဉ်းစား နေမိသည်။ နိုဝယ်လီ။ သူ၏ ဘဝ တစ်သက်တာတွင် ဒီမီရီသည် တစ်ကြိမ်သာ သူ့ကိုယ်ကို စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ လွှတ်ပေးခဲ့ဖူးသည်။ သူသည် နိုဝယ်လီ ပေချ် အား အရူးအမူး ချစ်ကြိုက်မိပြီးနောက် နိုဝယ်လီသည် သူ၏ အမြှောင် ဇနီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

နိုဝယ်လီ ပေချ်လို မိန်းကလေးမျိုးကို သူ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါ။ နိုဝယ်လီ သည် အနုပညာ၊ တေးဂီတနှင့် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများ၌ နှံ့စပ် ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သည်။ နိုဝယ်လီသည် သူ့ အတွက် အလွန် အားကိုးရသူ ဖြစ်လာသည်။ နိုဝယ်လီနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ အနေနှင့် ဘာကိုမှ မအံ့ဩပါ။ နိုဝယ်လီနှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စရပ် အားလုံးကို သူ အံ့ဩမိပါသည်။ ဒီမီရီသည် နိုဝယ်လီ ကို အရူးအမူး စွဲလမ်းခဲ့သည်။ နိုဝယ်လီသည် သူ သိသမျှ အမျိုးသမီးများထဲ တွင် အချောဆုံး၊ အတွေ့အထိတွင် အရသာ အရှိဆုံး ဖြစ်သည်။ နိုဝယ်လီသည် ဒီမီရီ နံဘေးတွင် အမြဲ ရှိနေစေရေး အတွက် သရုပ်ဆောင် မင်းသမီး ဘဝကို စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်။ နိုဝယ်လီသည် ဒီမီရီ ရင်ထဲ၌ ယခင်က တစ်ခါမျှ မခံစား ခဲ့ရဖူးသော စိတ်ခံစားမှုမျိုးကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ နိုဝယ်လီသည် ဒီမီရီ ၏ ချစ်သူ၊ လျှို့ဝှက်ချက်များကို တိုင်ပင်အပ်သူနှင့် အဆွေခင်ပွန်းလည်း ဖြစ် သည်။

ဒီမီရီက နိုဝယ်လီအား လုံးဝ ယုံကြည်လိုက်ချိန်တွင် နိုဝယ်လီက လယ်ရီ ဒေါက်ကလပ်စ်နှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ကို သစ္စာ ဖောက်ခဲ့သည်။ နိုဝယ်လီက အသက်နှင့် ရင်း၍ ပေးဆပ်ခဲ့ရသော အမှားပင် ဖြစ်သည်။ နိုဝယ်လီ ပေချ်၏ ရုပ်အလောင်းကို ဒီမီရီက အေဂျီယန် ပင်လယ်ထဲမှ သူပိုင်ဆိုင်သော ဆာရာကျွန်း ပေါ်တွင် မြှုပ်နှံနိုင်အောင် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များနှင့် ညှိနှိုင်း စီစဉ်ခဲ့သည်။ လူတိုင်း လူတိုင်းက ထိုအပြုအမူသည် အလွန် ချစ်စရာ ကောင်းသော၊ စွဲလမ်း ချစ်ခင်မှုကို ပြသသော အပြုအမူ တစ်ရပ် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ တကယ့် တကယ်တွင်မူ ဒီမီရီက ထိုခွေးမ၏ အုတ်ဂူပေါ်၌ ခြေတင်၍ လမ်းလျှောက်

လိုသည်။ ထိုအရသာကို ရရှိလိုသောကြောင့် သူ ပိုင်ဆိုင်သည့် နေရာ၌ မြုပ်နံ့ စေရန် စီစဉ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ အိပ်ခန်းထဲရှိ သူ့ အိပ်ရာ ဘေးတွင်မူ နိုဝယ်လီ ပေချ်၏ အလှဆုံး ဓာတ်ပုံက သူ့ကို အမြဲတမ်း ပြုံးပြုံးကလေး မော့ကြည့်နေသည်။

တစ်နှစ်ကျော်မျှ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော ယခု အချိန်တွင်ပင် ဒီမီရီသည် နိုဝယ်လီ ပေချ်နှင့် ပတ်သက်၍ မတွေးတောဘဲ မနေနိုင်သေးပါ။ နိုဝယ်လီ ပေချ်သည် မည်သည့် ဆရာဝန်ကမှ ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးနိုင်စွမ်း မရှိသည့် ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေသော အနာကြီး ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ လယ်ရီ ဒေါက်ကလပ်စ်။ သူသည်လည်း အသက်ကိုပင် စွန့်လွှတ် ခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ဒီမီရီ အဖို့ ထိုမျှနှင့် ကျေနပ်နိုင်စွမ်း မရှိပါ။ သူ့ စိတ် ထဲတွင် လက်စားချေမည့် နောက်တစ်နည်း ရှိနေသည်။

ဒေါက်ကလပ်စ်က နိုဝယ်လီ ပေချ်နှင့် အရသာ တွေ့ခဲ့သလို သူကလည်း ဒေါက်ကလပ်စ်၏ ဇနီးကို ပြန်လည် လက်စားချေမည်။ ပြီးမှ ကက်သရင်းကို သူ ခင်ပွန်းထံ အရောက် ပို့ပေးလိုက်မည်။

‘ကျော့စတာ’

သူ ဇနီးက ခေါ်လိုက်သည့် အသံပင် ဖြစ်သည်။

မိလီနာသည် စာဖတ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

ကွန်စတိန်တင် ဒီမီရီသည် အလွန် သက်တမ်း ကြာမြင့်နေပြီ ဖြစ်သော ဂရိ ဆွေကြီးမျိုးကြီးမှ ဆင်းသက် မွေးဖွားလာသူ မိလီနာ လမ်ဘရူးနှင့် လက်ထပ် ခဲ့သည်။ မိလီနာသည် အရပ် ရှည်သည်။ နန်းဆန်သည်။ ချစ်စရာ ကောင်းသည်။ သိက္ခာ ရှိသည်။

‘ကျော့စတာ၊ အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ကျွန်မ မြင်လိုက်တဲ့ အမျိုးသမီးဟာ ဘယ်သူလဲ’ မိလီနာ၏ အသံက အနည်းငယ် မာကျောနေသည်။ ထိုမေးခွန်းက ဒီမီရီအား အငိုက်မိသွားစေခဲ့သည်။

‘ဘာပြောတယ်၊ ဪ သူက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ဦးရဲ့ မိတ်ဆွေပါ။ လန်ဒန်မှာ ရှိတဲ့ ရုံးခန်းမှာ အလုပ် လုပ်လိမ့်မယ်’

‘ကျွန်မ သူ့ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရတယ်၊ သူ့ကို မြင်တော့ တစ်ယောက်
ယောက်ကို ပြန်သတိရလာတယ်’

‘တကယ်ပဲလား’

‘ဟုတ်တယ်’ မိလီနာ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်သွားသည်။

‘ရှင့် ပိုင်းလော့ တစ်ယောက်ရဲ့ ဇနီးကို ကျွန်မ သတိရလာတယ်၊ ဒါပေမဲ့
အဲဒါက မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ၊ သူတို့က သူ့ကို သတ်လိုက်ကြပြီပဲ’

ကွန်စတိုင်တင် ဒီမီရီကလည်း သဘော တူလိုက်သည်။ ‘ဟုတ်တယ်၊
သူတို့က သူ့ကို သတ်လိုက်ကြတယ်’

မိလီနာ ပြန်ထွက်သွားသည်ကို သူက စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူ သတိ
ထားမှ ဖြစ်မည်။ မိလီနာသည် ခပ်နဲ့နဲ့ ခပ်အအ မဟုတ်။ c1 သူ့ကို လက်ထပ်
ခဲ့ဖို့ မသင့်ဘူး၊ တော်တော် ဆိုးတဲ့ အမှားပဲ ဟု ဒီမီရီက တွေးလိုက်သည်။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်က မိလီနာ လမ်ဘရူးနှင့် ကွန်စတိုင်တင် ဒီမီရီတို့၏
မင်္ဂလာ လက်ထပ်ပွဲက အေသင်၊ ရီဗီးရီးယားနှင့် နယူးပို့တ် မြို့များ အထိ
စီးပွားရေး လောကနှင့် လူမှုရေး အသိုင်းအဝိုင်းများထဲတွင် တအံ့တဩ ဖြစ်
သွားစေခဲ့သည်။ ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းစေသည့် အချက်မှာ ထိုလက်ထပ်
ပွဲ မတိုင်မီ တစ်လ အလိုက ထိုသတို့သမီးသည် အခြား အမျိုးသား တစ်ယောက်
နှင့် လက်ထပ်ရန် စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းထားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

မိလီနာ လမ်ဘရူးသည် ငယ်စဉ် ကလေး ဘဝကပင် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆောင်
ရွက်မှုများကြောင့် မိသားစုကို စိတ်ညစ်စေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ ဆယ်နှစ် သမီး
အရွယ်တွင် သူသည် သဘောသား တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ခဲ့သည်။ သူတို့ မိသားစု
၏ ယာဉ်မောင်း ဖြစ်သူက သဘောဆိပ်တွင် သဘော တစ်စင်းပေါ်သို့ ခိုးတက်
ရန် ကြံစည်နေသော မိလီနာ လမ်ဘရူးအား တွေ့ရှိသွားသဖြင့် အုတ်အော်
သောင်းတင်း ဖြစ်ပြီး အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

အသက် ၁၂ နှစ် အရွယ်တွင် သူသည် အရပ်တကာသို့ လှည့်လည် ကပြ
နေသော ဆပ်ကပ် အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့နှင့် လိုက်ပါသွားရန် ကြိုးစားပြန်သည်။

မိလီနာသည် မိတားလစ် လမ်ဘရူး၏ သမီး ဖြစ်သည်။

မိလိနာသည် အသက် ၁၇ နှစ် အရွယ်သို့ ရောက်လာသော အခါ အလွန် ချောမောသည်သာမက ယုံရခက်အောင် အလွန် ချမ်းသာသူ ဖြစ်နေသဖြင့် ကံ စီမံရာကိုသာ လိုက်နာ ဆောင်ရွက်တော့ရန် စိတ်လျှော့လိုက်သည်။ သတင်း စာများက မိလိနာ့ အကြောင်း စိတ်ပါလက်ပါ ရေးသား ဖော်ပြကြသည်။

မိလိနာသည် မင်းသားကလေးများ၊ မင်းသမီးကလေးများနှင့် ကစားဖော် ကစားဖက် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ကောင်းအောင် စာရိတ္တ မပျက် စီးဘဲ ကျန်ရှိနေသော ဒဏ္ဍာရီထဲမှ ဇာတ်ကောင် တစ်ကောင် ဖြစ်နေသည်။

မိလိနာတွင် အသက် ဆယ်နှစ် ကြီးသော စပိုင်ရိုစ် ဆိုသူ အစ်ကို တစ် ယောက် ရှိသည်။ မောင်နှမ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်က အလွန် ချစ်ခင် မြတ်နိုးကြသည်။ မိလိနာ အသက် ၁၃ နှစ်တွင် သူတို့၏ မိဘ နှစ်ပါးသည် လှေမှောက်၍ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြသဖြင့် စပိုင်ရိုစ်ကပင် မိလိနာ ကို ကြီးပြင်းအောင် ကျွေးမွေး ပြုစုခဲ့ရသည်။

စပိုင်ရိုစ်က မိလိနာကို အရိပ် တကြည့်ကြည့်နှင့် အကာအကွယ် ပေး လွန်းလှသည်။ မိလိနာ မြီးကောင်ပေါက် အရွယ်သို့ ရောက်လာသော အခါ မိလိနာနှင့် လက်ဆက်လိုသူများကို စပိုင်ရိုစ်က စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာသည်။ တစ်ယောက်ကိုမျှ သူ သဘော မကျပါ။

‘မင်း သိပ်ကို သတိ ထားနိုင်မှ ဖြစ်မယ်’ သူက မိလိနာကို အမြဲတမ်း နားချခဲ့သည်။ ‘မင်းဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိရှိသမျှသော မြာသိုက်တူးသမားတွေရဲ့ ပစ်မှတ် ဖြစ်နေတယ်၊ မင်းဟာ အသက် ၁၀တယ်၊ ချမ်းသာတယ်၊ ချောတယ်၊ မိဘ မျိုးရိုးကလည်း နာမည် ကြီးတယ်’

‘ဟုတ်တာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ အဲဒီ စကားလုံးတွေဟာ ကျွန်မ အသက် ရှစ်ဆယ် အထိ အပျိုကြီး ဘဝနှင့် သေသွားတဲ့ အခါကျရင် ကျွန်မ အတွက် အလွန် နားဝင်ချိုမယ့် စကားလုံးတွေပဲ’

‘စိတ်မပူပါနှင့် မိလိနာ၊ လူတော် လူကောင်း တစ်ယောက်ယောက် ပေါ် ပေါက်လာပါလိမ့်မယ်’

ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အမည်မှာ ကောင့် ဗက်ဆီလီ မားနို့စ်။ သူသည် အသက် ၄၅ နှစ် ခန့် ရှိလေပြီ။ ရှေးကျပြီး ထင်ရှားသော ဂရိ မိသားစု တစ်စုမှ အောင်မြင်နေ သည့် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူသည် ချောမောပြီး အသက် ငယ်သူ မိလိနာအား ချက်ချင်း လက်ငင်း ချစ်ကြိုက်သွားသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံပြီး ရက်သတ္တ နှစ်ပတ် အကြာ တွင် လက်ထပ်ပါရစေ ဟု သူက ကမ်းလှမ်းလာသည်။

‘သူဟာ မင်းနှင့် သိပ်လိုက်ဖက်တာပဲ’ စပိုင်ရိုစ်က ဝမ်းသာအားရ ပြော လိုက်သည်။ ‘မားနို့စ်ဟာ မာန မကြီးဘူး၊ မင်းကိုလည်း အရူးအမူး ချစ်နေ တယ်’

မိလိနာကတော့ သိပ် စိတ်ပါလက်ပါ မရှိလှပါ။ ‘သူက စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းဘူး စပိုင်ရိုစ်ရဲ့၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် တွေ့ကြတုန်းက ဆိုရင် သူ က စီးပွားရေး လုပ်ငန်း အကြောင်းကိုချည်းပဲ တစ်ချိန်လုံး ပြောနေတယ်၊ ကျွန်မကတော့ သူ့ကို ပိုပြီး စိတ်ကူးယဉ်တဲ့လူ ဖြစ်စေချင်တယ်’

သူ့ အစ်ကိုက ခပ်မာမာ ပြောလိုက်သည်။ ‘အိမ်ထောင်ရေးမှာ စိတ်ကူး ယဉ်တာထက် အများကြီး ပိုတယ်ဟ၊ မင်း အနေနှင့် ခိုင်ခိုင်မာမာနှင့် တည် တည်တံ့တံ့ ရှိမယ့် လူ၊ မင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် ယုယ ပြုစုမယ့် ယောက်ျားသာ လိုအပ်တယ်’

နောက်ဆုံးတွင် ကောင့် မားနို့စ်၏ လက်ထပ်ရန် ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက် ခံရန် မိလိနာအား နားချနိုင်ခဲ့တော့သည်။

ကောင့် မားနို့စ် အလွန်အမင်း သဘောကျ ဝမ်းမြောက်သွားသည်။ ‘ကျုပ် ကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပျော်ဆုံးလူ ဖြစ်အောင် မင်းက လုပ်ပေးလိုက်တာပဲ၊ ကျုပ်က အခု ကုမ္ပဏီ အသစ် တစ်ခု တည်ထောင်လိုက်တယ်၊ အဲဒီ ကုမ္ပဏီကို မိလိနာ အင်တာနေရှင်နယ်လို့ နာမည် ပေးမယ်’

မိလိနာကတော့ နှင်းဆီပန်း တစ်ဒါဇင် ပို့ပေးသည်ကိုသာ ပို၍ လိုလား ပါသည်။ လက်ထပ်မည့် နေ့ရက်ကို သတ်မှတ်လိုက်သည်။ ဖိတ်စာ တစ်ထောင် ကိုလည်း ဖြန့်ဝေလိုက်သည်။ အသေးစိတ် အစီအစဉ်များကို ပြုလုပ်ကြသည်။

ဤတွင် ကွန်စတင်တင် ဒီမီရီသည် မိလိနာ လမ်ဘရူး၏ ဘဝထဲသို့ ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်လာတော့သည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် မင်္ဂလာ ဆောင်နှင်းမည့် စုံတွဲ အတွက် စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းသော အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် ပြုလုပ်သည့် ဧည့်ခံပွဲ တစ်ဒါဇင်ခန့် အနက် ဧည့်ခံပွဲ တစ်ပွဲ၌ တွေ့ဆုံခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးက သူတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ‘သူက မိလိနာ လမ်ဘရူး၊ သူက ကွန်စတင်တင် ဒီမီရီ’

ဒီမီရီက မိလိနာအား စိုက်ကြည့်နေသည်။ ‘သူတို့က မင်းကို ဘယ်လောက် ကြာကြာ နေခွင့် ပေးထားမှာလဲ’

‘ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲရှင်’

‘ကျုပ်တို့ လူသားတွေကို အလှ ဆိုတာ ဘာလဲ ဆိုတာ သိနားလည်သွား ကြအောင် သင်ကြားပေးဖို့ ကောင်းကင်ဘုံက မင်းကို လွှတ်လိုက်တာပဲ ဖြစ် ရမယ်’

မိလိနာက ရယ်လိုက်၏။ ‘ရှင်ဟာ တော်တော် မြောက်ပင့်တတ်တဲ့ လူပဲ မစွတာ ဒီမီရီ’

သူက ခေါင်းခါလိုက်၏။ ‘မင်းကို ဘယ်လိုမှ မြောက်ဖို့ မလိုဘူး၊ ကျုပ် ဘာပဲပြောပြော မင်းနှင့် ထိုက်တန်မှာကို မဟုတ်ဘူး’

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ကောင့် မားနို့စ်သည် ချဉ်းကပ်လာပြီး သူတို့ ပြော နေသည့် စကားကို နှောင့်ယှက်လိုက်လေတော့သည်။

ထိုနေ့ ည အိပ်မပျော်မီ မိလိနာသည် ဒီမီရီ အကြောင်း တွေးတောမိသည်။ သူ့အကြောင်း မိလိနာ ကြားဖူးပါသည်။ သူသည် ချမ်းသာသည်။ မုဆိုးဖို့ ဖြစ် သည်။ သူသည် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွင် အလွန် ဇက်ရဲလက်ရဲနှင့် ရက်ရက် စက်စက် ဆောင်ရွက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့လည်း အလွန် မြာပွေသူ ဖြစ်သည်။ ‘သူနှင့် မပတ်သက်တဲ့ အတွက် ဝမ်းသာမိပါရဲ့’ ဟု မိလိနာက တွေးလိုက်၏။

နတ်ဘုရားများကတော့ သရော်နေကြလေပြီ။

ပါတီပွဲ အပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်းတွင် မိလိနာ၏ စားပွဲထိုးသည် နံနက် စာ စားသည့် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ ‘မစွ လမ်ဘရူး၊ ခင်ဗျား အတွက် အထုပ်ကလေး တစ်ထုပ် ရောက်လာပါတယ်၊ မစွတာ ဒီမီရီရဲ့ ယာဉ် မောင်းက လာပေးသွားတာပါ’

‘ကျေးဇူးပြုပြီး ယူခဲ့ပါလားရှင်’

ကွန်စတင်တင် ဒီမီရီက သူ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝကြောင်း ပြပြီး ငါ့ကို အထင်ကြီးအောင် လုပ်တော့မယ်ပေါ့။ အေးလေ၊ သူ သိပ်စိတ်ပျက်သွားစေရ

မယ်။ သူ ဘာပဲ ပို့လိုက် ပို့လိုက် အဖိုးတန်တဲ့ လက်ဝတ် ရတနာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊
အင်မတန် တန်ဖိုး ရှိတဲ့ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ့ဆီကို ပြန်ပို့ခိုင်း
လိုက်မယ်။

ထိုအထုပ်ကလေးမှာ သေးသေးနှင့် ရှည်မျောမျောကလေး ဖြစ်ပြီး လှလှ
ပပ ထုပ်ပိုးထားသည်။ စိတ်ဝင်စားသွားသောကြောင့် မိလိနာက အထုပ်ကို
ဖွင့်လိုက်၏။ ကတ်ပြားကလေးပေါ်တွင် ရိုးရိုးကလေး ရေးထားသည်။ ‘ဒါ
ကိုတော့ မင်း အရသာ ခံနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ ကွန်စတိုင်တင်’

ထိုပစ္စည်းမှာ မိလိနာ အနှစ်ခြိုက်ဆုံး စာရေးဆရာ နီကို့စ် ကဇန်ဇာကစ်
၏ ‘တိုဒါရာဘာ’ သားရေဖုံး စာအုပ်ကလေးပင် ဖြစ်သည်။ သူက ဘယ်လို
နည်းနှင့် သိထားပါသနည်း။

မိလိနာက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ရေး၍ စာပြန်လိုက်
သည်။ ဤတွင် နိဋ္ဌိတ်ပြီပေါ့။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် နောက်အထုပ် တစ်ထုပ် ရောက်ရှိလာပြန်သည်။
ဤ တစ်ကြိမ်တွင်မူ မိလိနာ အနှစ်ခြိုက်ဆုံး ဂီတ ပညာရှင် ဒီလီးယပ်စ်၏
ဓာတ်ပြား တစ်ချပ် ဖြစ်နေသည်။ စာကလေးကတော့ ‘ဒီဟာကို နားထောင်ရင်း
တိုဒါရာဘာ ဖတ်ရတာကို အရသာ တွေ့ပါလိမ့်မယ်’ ဟု ပါရှိသည်။

ထိုနေ့မှ စ၍ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လက်ဆောင်များ ရောက်ရှိလာသည်။ သူ
အနှစ်ခြိုက်ဆုံး ပန်းများ၊ ရေမွှေးများ၊ တေးဂီတ ဓာတ်ပြားများ၊ စာအုပ်များပင်
ဖြစ်သည်။ မိလိနာ ကြိုက်နှစ်သက်သည့် ပစ္စည်းများကို ကွန်စတိုင်တင် ဒီမီရီ
သည် ဒုက္ခခံ၍ တကူးတက ရှာဖွေ စုံစမ်းခဲ့သည်။ ဒီမီရီ၏ အလေးထား ဂရု
စိုက်မှု အတွက် သူ သဘော ကျမိတော့သည်။

မိလိနာက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောရန် တယ်လီဖုန်း ဆက်သည့် အခါ
ဒီမီရီက ‘ကိုယ်က ဘာပစ္စည်းကိုပဲ ပေးပေး မင်းနှင့် ထိုက်တန်မယ့် ပစ္စည်း
ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’ ဟု ပြောခဲ့သည်။

အရင်တုန်းက မိန်းကလေး ဘယ်နှယောက်ကို သူက ဒီစကားမျိုး ပြောခဲ့
ဖူးပါလိမ့်။

‘မိလိနာ၊ မင်း ကိုယ်နှင့် အတူ နေ့လယ်စာ စားပါလားကွာ’

မိလိနာက ဟင့်အင်းဟု ငြင်းရန် ကြိုလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူနှင့် နေ့
လယ်စာ စားလို့ ငါ့ အတွက် ဘာမှ နစ်နာစရာ မရှိပါဘူး၊ သူက တော်တော်
ဂရုစိုက်ရှာတာပဲ ဟု တွေးလိုက်သည်။

‘ကောင်းပါပြီတဲ့ရှင်’

မိလိနာက ကောင့် မားနှိစ်အား သူသည် ကွန်စတိုင်တင် ဒီမီရီနှင့် နေလယ်စာ စားမည် ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးသော အခါ ကောင့် မားနှိစ်က ကန့်ကွက်တော့သည်။

‘ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး ချစ်ချစ်ရာ၊ အဲဒီ အင်မတန် ဆိုးရွားတဲ့ လူနှင့် မင်းနှင့် ဘာမှ တူညီတာတွေ မရှိပါဘူး၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ သူနှင့် သွားတွေ့ရမှာတုံး’

‘ဗက်ဆီလီရယ်၊ သူက ကျွန်မဆီကို လက်ဆောင်တွေ နေ့တိုင်း ပို့ပေးနေတယ်၊ အဲဒါတွေကို ရပ်ဆိုင်းဖို့ ကျွန်မက သူ့ကို ပြောမလို့’ မိလိနာက ပြောလိုက်ချိန်မှာပင် ငါက အဲဒီ ကိစ္စကို တယ်လီဖုန်းနှင့် ပြောလိုက်ရင်လည်း ဖြစ်သားပဲ ဟု တွေးလိုက်မိလေသေးသည်။

ကွန်စတိုင်တင် ဒီမီရီသည် အလွန် လူကြိုက်များသော ဖလိုကာ စားသောက်ဆိုင်၌ နေရာထိုင်ခင်း ကြိုတင် မှာကြားထားပြီးနောက် မိလိနာ ရောက်ရှိလာမည်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိသည်။

သူ ထိုင်ရာက ထလိုက်၏။ ‘မင်းက ရောက်လာသားပဲ၊ မင်း စိတ်ပြောင်းလဲသွားမှာကို ကိုယ်က စိုးရိမ်နေခဲ့မိတာ’

‘ကျွန်မက အမြဲတမ်း ကတိ တည်ပါတယ်’

သူက မိလိနာအား ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် လေးနက် တည်ကြည်စွာ ပြောလိုက်သည်။ ‘ကိုယ်ကလည်း အမြဲတမ်း ကတိ တည်လေ့ ရှိပါတယ်၊ ကိုယ်မင်းနှင့် လက်ထပ်မယ်’

ရယ်ချင်သလိုလို၊ စိတ်ဆိုးသလိုလို ဖြစ်သွားသော မိလိနာက ခေါင်းခါရင်း ‘မစ္စတာ ဒီမီရီ၊ ကျွန်မက နောက်တစ်ယောက်နှင့် စေ့စပ်ထားတာရှင့်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

‘မားနှိစ်လား၊ သူက မင်းနှင့် မသင့်တော်ပါဘူး’

‘တကယ်၊ ဘာဖြစ်လို့များပါလိမ့်’

‘ကိုယ်က သူ့ အကြောင်းကို လိုက်စုံစမ်းကြည့်ပြီးပြီ၊ သူတို့ မျိုးရိုးမှာ ရူးသွပ်တဲ့ ဝေဒနာရှင်တွေ ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ သူက သွေးမတိတ်တဲ့ ရောဂါရှင်၊ ပြီးတော့လည်း လိင်နှင့် ပတ်သက်တဲ့ ရာဇဝတ်မှု တစ်ခုနှင့် ပတ်သက်ပြီး’

ဘရပ်ဆဲလ်မှာ ရှိတဲ့ ရဲအဖွဲ့က သူ့ကို ဖမ်းချင်နေတယ်၊ ဒါ့အပြင် သူက တင်းနစ် ကစားတဲ့ နေရာမှာ အင်မတန် ချာတူးလန်တယ်’

မီလီနာ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

‘ရှင်ကရော’

‘ကိုယ်က တင်းနစ် မကစားဘူး’

‘ဒီလိုကိုး၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မက ရှင်နှင့် လက်ထပ်ရမယ် ဆိုပါတော့’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်က မင်းကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ သက်ရှိ ထင်ရှား ရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ အားလုံးထဲမှာ အပျော်ရွှင်ဆုံး ဖြစ်အောင် ထားမှာမို့လို့ မင်းက ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ရမှာပါ’

‘မစ္စတာ ဒီမီရီ’

သူက မီလီနာ၏ လက်ကို အသာကလေး အုပ်၍ ကိုင်လိုက်သည်။

‘ကော့စတာလို့ ခေါ်ပါ’

မီလီနာက သူ့ လက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်သည်။

‘မစ္စတာ ဒီမီရီ၊ ရှင်ပို့နေတဲ့ လက်ဆောင် ပစ္စည်းတွေကို ရပ်တန်းက ရပ် တော့လို့ ပြောရအောင် ဒီကနေ့ ကျွန်မ လာခဲ့တာပဲ၊ ကျွန်မ ရှင်နှင့် နောက်ထပ် တွေ့ဖို့ မရည်ရွယ်တော့ဘူး’

သူက မီလီနာအား ကြာမြင့်စွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ‘မင်းဟာ အင်မတန် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်တော့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး ကွယ်’

‘မဟုတ်ပါဘူး’

သူက ပြုံးလိုက်သည်။ ‘ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါဆိုရင် မင်းက ကိုယ့် အသည်း ကို ခွဲချင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

‘ရှင် အသည်းက လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ကွဲလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး၊ ရှင်က တော်တော် နာမည် ကြီးတဲ့ လူပဲ’

‘ဟာ အဲဒါက မင်းနှင့် မတွေ့ခင်တုန်းကပါ၊ ကိုယ် မင်းကို အိပ်မက် မက်ခဲ့ရတာ ကြာလှပါပြီ’ မီလီနာ ရယ်လိုက်၏။ ‘ကိုယ်က အလေးအနက် ပြောတာပါ၊ ကိုယ် ငယ်ငယ်တုန်းက ဆိုရင် လမ်ဘရူး မိသားစု အကြောင်း အမြဲတမ်း ဖတ်လေ့ ရှိတယ်၊ မင်းတို့က သိပ်ချမ်းသာတယ်၊ ကိုယ်ကတော့ သိပ်ဆင်းရဲတယ်၊ ကိုယ့်မှာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ကိုယ်တို့က တစ်နေ့ အလုပ် လုပ် မှ တစ်နေ့ စားရတယ်၊ ကိုယ့် အဖေက ဆိပ်ကမ်း အလုပ်သမား၊ ကိုယ်တို့

မောင်နှမတွေက ၁၄ ယောက်တောင် ရှိတယ်။ ကိုယ် လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်း အတွက် အမြဲတမ်း လုယက်ပြီး ယူကြရတယ်’

စိတ်တင်းထားသည့်တိုင်အောင် မိလိနာ သနားစိတ် ဝင်သွားသည်။ ‘ဒါ ပေမဲ့ ရှင် အခု ချမ်းသာနေပြီပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ချမ်းသာချင်သလောက် မချမ်းသာသေးဘူး’

‘ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ချမ်းသာလာတာလဲ’

‘ငတ်လွန်းလို့၊ ကိုယ်က အမြဲတမ်း ဆာလောင် မွတ်သိပ်နေတယ်။ အခု လည်း ဆာလောင် မွတ်သိပ်နေတုန်းပဲ’

မိလိနာသည် ဒီမိရီ၏ မျက်လုံးထဲမှ သစ္စာတရားကို တွေ့မြင်ရသည်။

‘ရှင် ဘယ်လိုနည်းနှင့် အစပျိုးခဲ့တာလဲ’

‘မင်းက တကယ် သိချင်လို့လား’

‘ကျွန်မ တကယ် သိချင်ပါတယ်ရှင်’ ဟု မိလိနာ နှုတ်မှ အလိုလို ပြောမိသွားသည်။

‘ကိုယ့်အသက် ၁၇ နှစ် အရွယ်က အရှေ့ အလယ်ပိုင်း ဒေသမှာ ရှိတဲ့ ရေနံ ကုမ္ပဏီ ငယ်ငယ်ကလေး တစ်ခုမှာ အလုပ် သွားလုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက သွားတွေ နုတ်ထားရပြီး အံကပ် မဝယ်နိုင်တဲ့ ဘူမိဗေဒ ပညာရှင် တစ်ယောက်ကို အံကပ် ဝယ်ဖို့ ဒေါ်လာ ငါးဆယ် ပေးခဲ့ဖူးတယ်။ သူက ကျေးဇူးပြန်ပြုတဲ့ အနေနှင့် ရေနံမြေသစ် ရှာတွေ့ထားကြောင်း၊ သူ့ ကုမ္ပဏီကိုတောင် သတင်း မပို့ရသေးကြောင်း ကြိုသတင်း ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာတင် ကိုယ်က ရသလောက် ပိုက်ဆံ ချေးပြီး ရေနံမြေသစ် ပတ်ပတ်လည်က မြေကွက်တွေကို ရနိုင်သလောက် ဝယ်တော့တာပဲ။ အဲဒီ ရေနံမြေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးဆုံး ရေနံမြေ ဖြစ်လာတယ်’

မိလိနာသည် သူ့ စကားလုံးတိုင်းကို နားထောင်နေသည်။ စိတ်ပါဝင်စားနေသည်။

‘အဲဒီက စခဲ့တာပဲ။ ကိုယ့် ရေနံတွေကို တင်ပို့ဖို့ ရေနံတင် သင်္ဘောကြီးတွေ လိုလာတယ်။ အချိန်တန်တော့ ရေနံတင် သင်္ဘော အုပ်စုကို ပိုင်ဆိုင်လာတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ရေနံချက် စက်ရုံ၊ အဲဒီနောက်တော့ လေယာဉ်ပျံလိုင်း တစ်လိုင်း’ သူက ပခုံး တွန့်ပြလိုက်၏။ ‘အဲဒီကနေ ဆက်ပြီး ဖြစ်ထွန်းလာတာပဲ’

သူတို့ နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီး နှစ်အတန်ကြာသည့် အချိန်ကျမှ ဒီမီရီ ပြောခဲ့သော ‘အံကပ်’ ပုံပြင်သည် လံကြုတ် ပုံပြင် တစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်ကြောင်း သိရလေတော့သည်။

မီလီနာ လမ်ဘရူးသည် ကွန်စတင်တင် ဒီမီရီနှင့် နောက်ထပ် တွေ့ဆုံလိုခြင်း မရှိပါ။ သို့ရာတွင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်အောင် ဂရုတစိုက် စီစဉ် ဖန်တီးမှု ကြောင့် ဒီမီရီသည် မီလီနာ တက်ရောက်သည့် ပါတီပွဲတိုင်း၊ သူ သွားရောက် ကြည့်ရှုသည့် ဇာတ်ရုံတိုင်း၊ သူ တက်ရောက်သည့် လူမှုရေး အတွက် ရန်ပုံငွေ ရှာသည့် ပွဲတိုင်းသို့ ရောက်ရှိနေလေ့ ရှိသည်။ ထိုသို့ တွေ့ဆုံရသည့် အခါတိုင်း ဒီမီရီ၏ ဆွဲဆောင်မှု စွမ်းအားကို သတိပြုမိခဲ့သည်။ မီလီနာ၏ နံဘေး၌ အမြဲ တစေ ရှိနေသော ကောင့် ဗက်ဆီလီ မားနို့စ်ကမူ မီလီနာ ကိုယ်တိုင်က ဝန် မခံချင်လှသော်လည်း အလွန် ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းနေသည်။

မီလီနာသည် ဥရောပတိုက် အနောက် မြောက်ဘက်ရှိ ဖလင်းဒါး ဒေသမှ ပန်းချီဆရာများ ရေးဆွဲကြသည့် ပန်းချီကားများကို အလွန် နှစ်ခြိုက်သူ ဖြစ် သည်။ ဘရူဂျဲလ်၏ ‘ဆီးနှင်းတောထဲမှ မုဆိုးများ’ ဟု အမည် ပေးထားသော ပန်းချီကား ဈေးကွက်သို့ ရောက်ရှိလာသော အခါ မီလီနာ မဝယ်နိုင်ခင် ဒီမီရီ က ဝယ်ယူ၍ လက်ဆောင် အဖြစ် ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။

မီလီနာ၏ ကြိုက်နှစ်သက်မှုများကို မခြွင်းမချန် သိထားမှုအား စိတ်ဝင် စားနေမိသည်။ မီလီနာက ကန့်ကွက် စကား ပြောလိုက်၏။

‘အဲဒီလောက် တန်ဖိုး ကြီးတဲ့ ပစ္စည်းကို ရှင့်ဆီက လက်ဆောင် အဖြစ် ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ပါဘူးရှင်’

‘အာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက လက်ဆောင် ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းက အဲဒါ အတွက် တန်ရာတန်ဖိုး ပေးရမှာပေါ့၊ ကိုယ်နှင့် ဒီကနေ့ည ညစာ အတူ စားပါ’

နောက်ဆုံးတွင် မီလီနာက သဘော တူလိုက်ရလေ၏။ သူ့ကို ငြင်းဆန်၍ မလွယ်ပါ တကား။

နောက်တစ်ပတ် ကြာသော အခါ မီလီနာသည် ကောင့် မားနို့စ်နှင့် စေ့စပ် ထားမှုကို ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်လေ၏။

မိလိနာက သူ့ အစ်ကိုအား ထိုသတင်းကို အသိပေးလိုက်သော အခါ စပိုင်ရိုစ် ကြက်သေ သေသွားသည်။ ‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်မက ကွန်စတိုင်တင် ဒီမီရီနှင့် လက်ထပ် မလို့ပေါ့’

စပိုင်ရိုစ် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။ ‘မင်း ရူးနေလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ မင်း ဒီမီရီနှင့် လက်ထပ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူက တကယ့် တိရစ္ဆာန်ပဲ၊ သူက မင်း ကို ပျက်စီးအောင် လုပ်လိမ့်မယ်၊ တကယ်လို့..’

‘သူနှင့် ပတ်သက်ပြီး အစ်ကို ထင်တာတွေ မှားနေပြီ၊ သူဟာ သိပ်အံ့ဩ ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ကျွန်မတို့ ချစ်နေကြပြီ၊ အဲဒါက..’

‘မင်းတို့ ချစ်နေကြပြီ’ စပိုင်ရိုစ်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်၏။ ‘သူက ဘာကို ရည်ရွယ်နေသလဲ ငါ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အချစ်နှင့်တော့ လုံးဝ မပတ် သက်ဘူး၊ မိန်းမတွေနှင့် ပတ်သက်တဲ့ သူ့ သတင်းကို မင်း မသိဘူးလား၊ သူ..’

‘ဒါတွေက အတိတ်က ကိစ္စတွေပါ စပိုင်ရိုစ်ရယ်၊ ကျွန်မက သူ့ဇနီး ဖြစ်တော့မယ်’

စပိုင်ရိုစ် အနေနှင့် သူ့ ညီမကို လက်မထပ်ဖို့ မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ ဖျောင်းဖျ ပြောဆို၍ မရတော့ပါ။ နောက်တစ်လ ကြာသော အခါ မိလိနာ လမ်ဘရူးနှင့် ကွန်စတိုင်တင် ဒီမီရီတို့ လက်ထပ်လိုက်ကြလေ၏။

အစပိုင်းတွင် သူတို့ အိမ်ထောင်သည် နတ်ရေးတဲ့ ဖူးစာ ဖြစ်ခဲ့ပုံ ရသည်။ ကွန်စတိုင်တင်သည် ရယ်စရာ အပြော ကောင်းသည်။ ဂရုလည်း စိုက်သည်။ သူသည် စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ ကောင်းသလို ချစ်အားသန်သူလည်း ဖြစ်သည်။ သူ က မိလိနာအား တအံ့တဩ ဖြစ်အောင် အဖိုးတန် လက်ဆောင်များ ပေးတတ် သလို ထူးထူးဆန်းဆန်း နေရာ ဒေသများသို့လည်း ခေါ်သွားတတ်သည်။

သူတို့၏ ပျားရည်ဆမ်း ပထမ ညတွင် ဒီမီရီက ပြောလိုက်သည်။ ‘ကိုယ့် ရဲ့ ပထမ ဇနီးကြီးကတော့ ကလေး မွေးမပေးနိုင်ရှာဘူး၊ အခု ကိုယ်တို့ သား တွေ အများကြီး မွေးကြမယ်’

mgyoe.com

‘သမီး တစ်ယောက်မှ မပါဘူးလား’

‘မင်း လိုချင်ရင် ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားကို အရင် မွေးပေးပါ’

မိလိနာတွင် ကိုယ်ဝန် ရှိပြီဟု သိရသော အချိန်၌ ကွန်စတိုင်တင် အလွန် ပျော်နေသည်။

‘သူက ကိုယ့် စီးပွားရေး အင်ပါယာကြီးကို အုပ်စိုးရလိမ့်မယ်’ သူက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကြေညာလိုက်သည်။

ပဋိသန္ဓေ တည်ပြီး သုံးလမြောက်တွင် မိလိနာ ကိုယ်ဝန် ပျက်ကျသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကွန်စတိုင်တင် ဒီမီရီသည် ပြည်ပသို့ ရောက်နေသည်။ သူ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာပြီး ထိုသတင်းကို ကြားသော အခါ အရူး တစ်ယောက်လို ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါပွတော့သည်။

‘မင်းက ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ၊ အဲဒါက ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ’

‘ကော့စတာ၊ ကျွန်မ..’

‘မင်းက ဂရုမှ မစိုက်ဘဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ကျိန်တွယ်ပြီး..’

သူက အသက် ၀၀ ရှုလိုက်၏။ ‘ကောင်းပြီ၊ ပြီးတာ ပြီးပါစေတော့၊ ကိုယ်တို့ သားတစ်ယောက် ထပ်မွေးကြမယ်’

‘ကျွန်မ.. ကျွန်မ မမွေးနိုင်တော့ဘူး’

‘မင်းက ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ’

‘သူတို့က ကျွန်မကို ခွဲစိတ်ကြရတယ်၊ ကျွန်မ နောက်ထပ် ကလေး မရနိုင်တော့ဘူး’

သူသည် ထိုနေရာတွင် သွေးခဲသွားသလို ရပ်တန့်သွားသည်။ ထို့နောက် ချာခနဲ လှည့်ပြီး စကား မပြောဘဲ ထွက်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်က စ၍ မိလိနာ၏ ဘဝသည် ငရဲသို့ ရောက်သွားရတော့သည်။ သူ ဇနီးက သားကလေးကို တမင် ဖျက်ချသည့် ပုံစံမျိုး ကွန်စတိုင်တင် ဒီမီရီက ပြုမှု နေထိုင်လျက် ရှိသည်။ သူက မိလိနာအား မသိကျိုးကျွန် ပြုပြီး အခြား အမျိုးသမီးများနှင့် တွဲစ ပြုတော့သည်။

မိလိနာက ထိုကိစ္စကို သည်းညည်းခံနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဒီမီရီက သူ အပျော်ကြူးသည့် ကိစ္စကို လူလယ်ကောင် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဂုဏ်ဖော် ပြောကြား၍ အရှက်ခွဲသည့် ကိစ္စမှာ မိလိနာ အဖို့ အထူး အခံရ ခက်စေခဲ့ပါ၏။ သူသည် ရုပ်ရှင် မင်းသမီးများ၊ အဆိုတော်များ၊ မိတ်ဆွေ အချို့၏ ဇနီး

များနှင့် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း တွဲစ ပြုသည်။ ဒီမီရီသည် သူ၏ အပျော် ဇနီးများကို သူ့ ကိုယ်ပိုင်ကျွန်း ‘ဆာရာ’ သို့ ခေါ်သွားလေ့ ရှိသည်။ အပျော်စီးသဘောငယ်ကလေးနှင့် ခရီး ထွက်လေ့ ရှိသည်။ အခမ်းအနားကြီးများသို့ ခေါ်သွားလေ့ ရှိသည်။

သတင်းစာများကလည်း ကွန်စတိုင်တင် ဒီမီရီ၏ အချစ် စွန့်စားခန်း ဇာတ်လမ်းများကို သွားရည်တများများနှင့် ဝမ်းသာအားရ ဖော်ပြလေ့ ရှိကြသည်။

သူတို့သည် ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်ကြီး တစ်ယောက်က ကျွေးမွေး ဧည့်ခံသော ညစာစားပွဲသို့ ရောက်ရှိနေသည်။

ဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်သည် စာရင်းမှာ အလွန် ဂုဏ်ရှိလှပေသည်။ အနုပညာရှင်များ၊ နိုင်ငံရေးသမားများ၊ စက်မှု လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ ပါဝင်ကြသည်။ အစားအသောက်ကလည်း အလွန် ကောင်းသည်။

မီလီနာသည် စားပွဲ၏ ထိပ်တစ်ဖက်၌ အိမ်ရှင် အမျိုးသားနှင့် အတူနေရာ ယူထားရသည်။ ဒီမီရီကိုမူ စားပွဲ၏ အခြား ထိပ်တစ်ဖက်၌ အိမ်ရှင် အမျိုးသမီး နံဘေးတွင် နေရာ ပေးထားသည်။ ဒီမီရီ၏ ညာဘက်၌ အသက်ငယ်ငယ် ခပ်ချောချော ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကလေး တစ်ယောက် ရှိနေသည်။

ဒီမီရီသည် စားပွဲ၌ ရှိနေသူ အားလုံးကို မေ့ထားလိုက်ပြီး ထိုရုပ်ရှင် မင်းသမီးကလေးကိုသာ အထူး အာရုံစိုက်နေသည်။ မီလီနာသည် သူတို့ ပြောဆိုနေသည့် စကားများကို တစ်စွန်းတစ်စ ကြားနေရသည်။

‘မင်း ရုပ်ရှင် ရိုက်ပြီးတဲ့ အခါကျရင် ကိုယ့် သဘောပေါ်ကို လာရမယ်၊ မင်း အတွက် အလွန် ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ အားလပ်ရက်ကလေး ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကိုယ်တို့ ဒေါ်မေးရှန်း ကမ်းခြေ တစ်လျှောက်မှာ ခုတ်မောင်းကြမယ်’

မီလီနာက နားမထောင်မိအောင် ကြိုးစားသည်။ သို့ရာတွင် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒီမီရီက အသံကို နှိမ့်၍ စကား ပြောရန် မကြိုးစားပါ။ ‘မင်း ဆာရာ ကျွန်းကို မရောက်ဖူးသေးဘူး မဟုတ်လား၊ အဲဒီ ကျွန်းကလေးဟာ တကယ့်ကို တသီးတခြား ရှိနေတဲ့ ကျွန်းကလေး၊ မင်း အရသာ တွေ့မှာပါ’

မီလီနာ အဖို့ စားပွဲ အောက်ကိုပင် လေးဖက်ထောက် ဝင်ပြီး ပုန်းနေချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေမိသည်။ သို့ရာတွင် အဆိုးတကာ အဆိုးဆုံးနှင့် မတွေ့ရသေးပါ။

သူတို့သည် နံရိုးကင်ကို စားသောက်ကြပြီးနောက် လက်ဆေးရန် ရေလေ့များကို ချပေးလာသည့် အခါ ဒီမီရီက စပ်ဖြီးဖြီးနှင့် ‘မင်း အနေနှင့် လက်ဆေးဖို့ မလိုဘူး’ ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူက ရုပ်ရှင် မင်းသမီးကလေး၏ လက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ပြီးနောက် လက်ချောင်းပေါ်မှ အချဉ်ရည်များကို တစ်ချောင်းပြီး တစ်ချောင်း လျှာနှင့် လျက်ပေးလိုက်သည်။ ကျန်သော ဧည့်သည်များက မျက်နှာကို တခြားဘက်သို့ လှည့်ထားကြရသည်။

မီလီနာသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီးနောက် အိမ်ရှင်အား ‘ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါရှင်၊ ကျွန်မ ခေါင်းကိုက်နေလို့ပါ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

မီလီနာ အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးသွားသည်ကို ဧည့်သည်များက ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ဒီမီရီသည် ထိုနေ့ညက အိမ်ပြန်မလာပါ။ နောက်တစ်နေ့ ညတွင်လည်း ပြန်မလာခဲ့ပါ။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို စပိုင်ရိုစ် ကြားလိုက်ရသော အခါ အလွန်အမင်း ဒေါသထွက်သွားသည်။ ‘မင်းကသာ သဘောတူတယ် ပြောလိုက်စမ်းပါကွာ၊ ဒီကော့ကို ငါ သတ်ပါ့မယ်’

မီလီနာက ဒီမီရီဘက်မှ ခုခံ ကာကွယ်လိုက်သည်။ ‘သူ့ အနေနှင့် မထိန်းနိုင်ရှာလို့ပါ၊ အဲဒါက သူ့ စရိုက်ပဲ’

‘သူ့ စရိုက်၊ ဟုတ်လား၊ သူက တိရစ္ဆာန်ပဲ၊ သူ့ကို ထောင်ချထားသင့်တယ်၊ မင်းက သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ကွာမပစ်တာလဲ’

ထိုမေးခွန်းသည် မီလီနာ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရသော ညပေါင်းများစွာတွင် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ မေးမြန်းခဲ့သော မေးခွန်းပင် ဖြစ်သည်။ သူမေးလိုက်တိုင်း ငါ သူ့ကို ချစ်တယ် ဆိုသည့် အဖြေကိုသာ အမြဲတမ်း ရရှိခဲ့သည်။

နံနက် ငါးနာရီခွဲတွင် အားတုံအားနာ ဖြစ်နေသော အိမ်ဖော်မ တစ်ဦးကြောင့် ကက်သရင်း အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့သည်။

‘မင်္ဂလာ နံနက်ခင်းပါ မစ္စ’

ကက်သရင်းသည် မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အူကြောင်ကြောင် နှင့် သူ့ ပတ်ပတ်လည်ကို လျှောက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် သီလရှင်ကျောင်း မှ အခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် ရှိနေရမည့် အစား အလွန် လှပသော အိပ် ခန်းထဲ၌ ရောက်ရှိနေသည်။ သူ ချက်ချင်း ပြန်မှတ်မိလာသည်။ အေသင် မြို့ထဲသို့ ထွက်ခဲ့သော ခရီး။

မင်းဟာ ကက်သရင်း ဒေါက်ကလပ်စ်ပဲ။ သူတို့ကို နိုင်ငံတော်က အဆုံး စီရင်လိုက်ပြီ။

‘မစ္စ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘မစ္စတာ ဒီမီရီက ရှင့်ကို အိမ်အပြင်ဘက်က ကပြင်မှာ သူနှင့် အတူ နံနက်စာ လာစားနိုင်မလားလို့ မေးခိုင်းလိုက်ပါတယ်’

ကက်သရင်းက အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် နံနက် လေးနာရီ အထိ အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။ သူ့ စိတ်ထဲတွင် မုန်တိုင်း ကျသလို ဖြစ်နေ သည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ အဲဒီကို လာခဲ့ပါ့မယ်လို့ မစ္စတာ ဒီမီရီကို ပြောပေးပါ’

နောက်ထပ် မိနစ် နှစ်ဆယ် ကြာသော အခါ စားပွဲထိုး တစ်ယောက်က ကက် သရင်းကို ပင်လယ်နှင့် မျက်နှာမူ၍ ဆောက်ထားသော အလွန် ကြီးမားသည့် ကပြင်ကြီးဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ အောက်ဘက် ပေနှစ်ဆယ် အကွာတွင် ရှိနေသော ပန်းခြံကို စီး၍ မြင်နေရသော ကျောက်တံတိုင်း ခပ်နိမ့်နိမ့်ကလေး လည်း ရှိနေသည်။

ကွန်စတင်တင် ဒီမီရီသည် စားပွဲ တစ်လုံး၌ ထိုင်ရင်း စောင့်နေသည်။ ကက်သရင်း သူ့ဆီသို့ လမ်းလျှောက်လာနေစဉ် သူက လေ့လာလိုက်သည်။ ကက်သရင်းထဲတွင် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာ အပြစ် ကင်းစင်မှုကို တွေ့နေရသည်။ သူက ကက်သရင်းကို သိမ်းသွင်းမည်။ သိမ်းပိုက်မည်။ သူပိုင် ပစ္စည်း ဖြစ်အောင် လုပ်မည်။ ဒီမီရီ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

‘မင်္ဂလာ နံနက်ခင်းပါ၊ မင်းကို ခပ်စောစော နှိုးရတဲ့ အတွက် ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က မိနစ်ပိုင်း အတွင်း ကျုပ် ရုံးခန်း သွားရတော့

မယ်၊ ပြီးတော့လည်း ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် စကားစမြည်ကလေး ပြောလိုက် ချင်သေးတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင့်’

ကက်သရင်းသည် ကျောက်ဖြူသားနှင့် ပြုလုပ်ထားသည့် အလွန် ကြီးမား သော စားပွဲကြီးတွင် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ နေမင်းကြီးသည် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို တလက်လက် တောက်ပစေလျက် ယခုမှ ထွက်ပေါ်လာဆဲပင် ရှိနေသေးသည်။

‘နံနက်စာ အတွက် ဘာသုံးဆောင်ချင်ပါသလဲ’

သူက ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ‘ကျွန်မ မသိပါဘူး’

‘ကော်ဖီတော့ သောက်မယ် မဟုတ်လား’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

စားပွဲထိုးက ပူနွေးသော ကော်ဖီများကို ပန်းကန်ထဲသို့ ငဲ့ထည့်ပေးသည်။

‘ကဲ ကက်သရင်း၊ ကျုပ်တို့ ပြောခဲ့တဲ့ စကားကို မင်း စဉ်းစားပြီးပြီလား’

ကက်သရင်းသည် ထိုကိစ္စမှ လွဲ၍ ဘာကိုမှ တွေးတောစရာ မရှိပါ။ အေသင်မြို့တွင် သူ့ အတွက် ဘာမှ မကျန်ရစ်သလို သူ့ အနေနှင့် သွားစရာ လည်း နေရာ မရှိပါ။ သီလရှင်ကျောင်းကိုတော့ ပြန်မသွားဘူး ဟု သူ သန့်ဋ္ဌာန် ချထားသည်။ လန်ဒန်တွင် အလုပ် လုပ်ပါ ဆိုသော ဒီမီရီ၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်က စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ကောင်းသည်။ သူ့ အတွက် ဘဝသစ် တစ်ခု၏ အစပင် ဖြစ်နိုင်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ ကျွန်မ တွေးပြီးပါပြီ’

‘ဒီတော့’

‘ကျွန်မ စမ်းကြည့်ချင်ပါတယ်’

ကွန်စတိုင်တင်က စိတ်သက်သာရာ ရမှုကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်သည်။

‘ကျုပ် ဝမ်းမြောက်ပါတယ်၊ မင်း လန်ဒန်ကို ရောက်ဖူးသလား’

‘ဟင့်အင်း၊ အဲဒါက မရောက်ဖူးဘူးလို့ ထင်ပါတယ်’ ငါ ဘာဖြစ်လို့ တထစ်ချ မပြောနိုင်တာလဲ။ သူ့ မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် အလွန် ကြောက်စရာ ကောင်းသော ဟာကွက်များ ရှိနေသေးသည်။ ငါ နောက်ထပ် တအံ့တဩ ဖြစ် စရာတွေ ဘယ်လောက်များများနှင့် ကြုံတွေ့ရဦးမလဲ မသိဘူး။

‘လန်ဒန်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျန်နေသေးတဲ့ ယဉ်ကျေးတဲ့ မြို့ကြီး အနည်း ငယ်မှာ ပါဝင်တဲ့ မြို့ကြီး တစ်မြို့ပဲ၊ မင်း အဲဒီမှာ နေရတာကို ပျော်မှာပါ’

ကက်သရင်း တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်သွားသည်။ ‘မစ္စတာ ဒီမီရီ၊ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မ အတွက် ဒီလောက်တောင် ဒုက္ခ ခံနေရတာလဲ’

‘ကျုပ်မှာ တာဝန် ရှိတယ်လို့ ခံစားနေရလို့လို့ ပြောကြပါစို့ရဲ့’ သူက စကားကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ‘ကျုပ်က မင်း ယောက်ျားကို နီဝယ်လီ ပေချီ နှင့် မိတ်ဆက် ပေးခဲ့မိတယ်’

‘အယ်’ ကက်သရင်းက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောလိုက်မိ၏။ နီဝယ်လီ ပေချီ။ ထိုနာမည်က သူ့ကို ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်သွားစေခဲ့ပါ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက် အတွက် တစ်ယောက်က အသေခံသွားကြရရှာသည်။ လယ်ရီက သူ့ကို တော်တော် ချစ်လို့ ဖြစ်မှာပဲ။

ကက်သရင်းက သူ့ကို တစ်ညလုံး နှိပ်စက်နေခဲ့သော မေးခွန်းကို အတင်း ဇွတ်နှစ်၍ မေးလိုက်ရသည်။ ‘သူတို့ကို ဘယ်နည်းနှင့် အဆုံးစီရင်ခဲ့တာလဲ’ ခေတ္တမျှ ရပ်တန့်သွားသည်။ ‘သူတို့ကို သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်ပြီး အဆုံး စီရင်ခဲ့တာပါ’

‘အယ်’ သူ တစ်ကြိမ်က အလွန် ချစ်ခင်ခဲ့ဖူးသော လယ်ရီ၏ ခန္ဓာကိုယ် ထဲသို့ ကျည်ဖူးများ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်သွားကြသည်ကို သူ ခံစားလိုက် ရသည်။

သူ မေးမိသည့် အတွက် ဝမ်းနည်းသွားသည်။ ‘မင်းကို အကြံ တစ်ခုတော့ ပေးပါရစေ၊ အတိတ်က အကြောင်းတွေ မတွေးပါနှင့်၊ မင်း အတွက် ဝေဒနာပဲ ဖြစ်စေမှာပါ၊ အဲဒါကို နောက်မှာ ထား ရစ်ခဲ့သင့်ပြီ’

‘ရှင် ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ကြီးစားပါ့မယ်’
‘ကောင်းတယ်၊ ဒီကနေ့ မနက် လန်ဒန်ကို သွားမယ့် လေယာဉ်ပျံ တစ် စင်း ကျုပ်ဆီမှာ ရှိနေတယ် ကက်သရင်း၊ မင်း အနေနှင့် အချိန် အနည်းငယ် အတွင်း ခရီး ထွက်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နိုင်မလား’

ကက်သရင်းသည် လယ်ရီနှင့် အတူ သွားလာခဲ့ရသော ခရီးများ အကြောင်း ပြန်တွေးလိုက်မိသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြိုတင် ပြင်ဆင်မှုများ၊ အထုပ်အပိုး ပြင်ဆင်မှုများ၊ မျှော်တလင့်လင့် ခံစားမှုများ။

ယခု တစ်ကြိမ်တွင်မူ အတူ သွားရမည့် သူလည်း မရှိ၊ ထုပ်ပိုးစရာ ပစ္စည်းကလည်း သိပ်မရှိ၊ ပြင်ဆင်စရာလည်း မလို။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ အဆင်သင့် ဖြစ်ပါ့မယ်’

‘သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒါနှင့် စကားမစပ်’ ဒီမိရီက အမှတ်တမဲ့ ပြောသည့် ပုံစံနှင့် ‘အခု မင်းက နောက်ကြောင်းကို ပြန်မှတ်မိလာပြီ ဆိုတော့ မင်းက ဆက်သွယ်ချင်တဲ့လူ၊ မင်း နေထိုင် ကောင်းတယ် ဆိုတာကို သိစေချင်တဲ့ မင်းရဲ့ အတိတ် ဘဝက လူတစ်ဦးတစ်ယောက်များ ရှိနေသလား’ ဟု မေးလိုက်သည်။

သူ့ ခေါင်းထဲသို့ ချက်ချင်း ပေါ်လာသည့် နာမည်မှာ ဝီလီယံ ဖရေဇာ ပင်တည်း။ သူ့ အတိတ်ဘဝမှ ဤကမ္ဘာကြီးထဲ၌ ကျန်ရစ်သူ တစ်ဦးမှာ ဝီလီယံ ဖရေဇာသာ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ဖရေဇာနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် အဆင်သင့် မဖြစ်သေးကြောင်း သူ သိသည်။ ငါ နေသားတကျ ဖြစ်တဲ့ အခါကျမှ ဟု ကက်သရင်းက တွေးလိုက်သည်။ ငါ အလုပ် ပြန်လုပ်တဲ့ အခါ ကျရင် သူနှင့် ဆက်သွယ်မယ်။

ကွန်စတင်တင် ဒီမိရီက သူ့ကို စောင့်ကြည့်ရင်း အဖြေကို စောင့်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကက်သရင်းက ပြောလိုက်၏။ ‘ဟင့်အင်း၊ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး’

သူသည် ခုတစ်ခဏလေးတွင် ဝီလီယံ ဖရေဇာ၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ် လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကက်သရင်း မသိရှာပါ။

‘မင်း အတွက် နိုင်ငံကူး လက်မှတ် တစ်စောင် ကျုပ် စီစဉ်ပေးမယ်’ ဒီမိရီက ကက်သရင်းအား စာအိတ် တစ်အိတ် လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ‘ဒါက မင်းရဲ့ လစာ အတွက် ကြိုတင် ပေးငွေ၊ မင်းအနေနှင့် နေဖို့ထိုင်ဖို့ကို စိုးရိမ် စရာ မရှိဘူး၊ လန်ဒန်မှာ ကုမ္ပဏီပိုင် အိမ်ခန်း တစ်ခန်း ရှိတယ်၊ မင်း အဲဒီမှာ နေရလိမ့်မယ်’

အလွန် အလွန် စိတ်ထိခိုက်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ ‘ရှင်ဟာ သိပ်ကို ရက်ရောတာပဲ’

ဒီမိရီက ကက်သရင်း၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘မင်း အနေနှင့် ကျုပ်ဟာ’ သူ ပြောမည့် စကားကို ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ သူ့ကို သတိထားပြီး ကိုင်တွယ်ပါ ဟု တွေးလိုက်သည်။ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပေါ့။ မင်းက သူ့ကို ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်မပြေးစေချင်ပါနှင့်။ ‘အင်မတန် ကောင်း တဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိလာရပါလိမ့်မယ်’

‘ရှင်ဟာ တကယ့် မိတ်ဆွေကောင်းပါပဲ’
ဒီမိရီက ပြုံးလိုက်၏။ ‘စောင့်ကြည့်ပါဦးလေ’

နောက်ထပ် နှစ်နာရီ ကြာသော အခါ ကွန်စတိုင်တင် ဒီမီရီက ကက်သရင်းအား
လေဆိပ်သို့ ပို့ပေးမည့် ရိုးရွှဲကပ် မော်တော်ကားကြီးဆီ လိုက်ပို့သည်။ ‘လန်ဒန်
မှာ အရသာခံပြီး နေစမ်းပါ။ မင်းကို ကျုပ် အမြဲ ဆက်သွယ်နေပါ့မယ်’

နောက်ထပ် ငါးမိနစ် ကြာသော အခါ ဒီမီရီက လန်ဒန်သို့ တယ်လီဖုန်း
ဆက်လိုက်သည်။

‘သူ လာနေပြီ’

အခန်း ၅

ထိုလေယာဉ်ပျံသည် ဟယ်လီနီကွန် လေဆိပ်မှ နံနက် ကိုးနာရီတွင် စတင် ပျံသန်းရန် စီစဉ်ထားသည်။ ထိုလေယာဉ်ပျံမှာ ဟော်ကာဆစ်ဒီလီ အမျိုးအစား ဖြစ်ပြီး ကက်သရင်းပင် အံ့ဩရလောက်အောင် ပါဆင်ဂျာမှာ သူ တစ်ယောက် တည်းသာ ဖြစ်နေသည်။ လေယာဉ်ပျံ မောင်းနှင်သူမှာ လူလတ်ပိုင်း အရွယ် ဖော်ရွေသော မျက်နှာ ပိုင်ရှင် ဂရိ လူမျိုး ပန်တီလစ် ဆိုသူ ဖြစ်သည်။ သူက ကက်သရင်းအား သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်နိုင်အောင်နှင့် ခါးပတ် ပတ်နိုင်အောင် စီစဉ်ပေးလိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့ နာရီပိုင်း အတွင်း ထွက်ခွာတော့မှာပါ’
 ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်’

လေယာဉ်ပျံ မောင်းနှင်သူက လက်ထောက် လေယာဉ်မှူးနှင့် အတူ ယှဉ်တွဲ၍ ထိုင်နိုင်အောင် လေယာဉ်ပျံ ဦးပိုင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်ကို ကက်သရင်းက စောင့်ကြည့်နေပြီး ရင်ထဲက တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာတော့သည်။ ဒီလေယာဉ်ပျံဟာ လယ်ရီ မောင်းနှင်ခဲ့တဲ့ လေယာဉ်ပျံပဲ။ နိုဝယ်လီ ပေချ်ဟာ အခု ငါ ထိုင်နေတဲ့ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ခဲ့လေသလား။ ကက်သရင်းသည် ဖြုန်းခနဲ သတိလစ်တော့မလို ဖြစ်လာသည်။ နံရံကြီးများက သူ့ အပေါ်သို့ ပိကျလာသည်။ ကက်သရင်းက မျက်စိ မှိတ်ပြီး အသက် ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်၏။ ဒါတွေ အားလုံး ပြီးခဲ့ပါပြီ၊ ဒီမီရီ ပြောတာ မှန်တယ်၊ အဲဒါက အတိတ်မှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါပြီ၊ ဘာကမှ ပြင်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး ဟု သူက တွေးလိုက်သည်။

ကက်သရင်းသည် အင်ဂျင်စက်များ၏ ဝေါခနဲ မြည်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ လေယာဉ်ပျံသည် လန်ဒန်မြို့ တည်ရှိနေရာ အရှေ့မြောက်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ပြီး မြေပြင်ပေါ်မှ ကြွတက်နေလေပြီ။ လယ်ရီသည် ဤခရီးကို ဘယ်နှကြိမ် ပျံသန်းခဲ့လေသနည်း။

လယ်ရီ၊ သူ့နာမည်ကြောင့် ကက်သရင်း၏ ရင်ထဲ၌ ဖိုလို့က် ဖိုလို့က် ဖြစ်လာသည်။ သတိရစရာ ကလေးများ... ပျော်စရာ ကောင်းသော၊ အလွန် ဆိုးရွားသော သတိရစရာ ကလေးများ ပြန်သတိရလာသည်။

အချိန်မှာ အမေရိကန် စစ်ထဲသို့ မဝင်မီ တစ်နှစ် အလို ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ် နွေရာသီပင် ဖြစ်သည်။ ကက်သရင်းသည် နေ့သီ ဝက်စတင် တက္ကသိုလ်မှ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ထွက်လာခါစ ဖြစ်ပြီး ပထမဦးဆုံး အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေရန် ချီကာဂိုမှ ဝါရှင်တန် ဒီစီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူနှင့် တစ်ခန်းတည်း နေသူက 'ဟေ့၊ မင်း စိတ်ဝင်စားမယ့် အလုပ် တစ်ခုကို ငါ ကြားထားတယ်၊ ပါတီပွဲကို လာတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က သူ အလုပ်က ထွက်ပြီး တက္ကဆက် ပြည်နယ်ကို ပြန်တော့မယ်လို့ ပြောတယ်၊ သူက ဝီလီယံ ဖရေဇာ အတွက် အလုပ် လုပ်တယ်၊ ဖရေဇာက နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ဌာန ပြည်သူ့ ဆက်ဆံရေး ဌာနကြီးမှူး၊ အဲဒီ ကိစ္စကို ငါ မနေ့ ည ကပဲ ကြားခဲ့ရတယ်၊ ဒီတော့ မင်း အဲဒီနေရာကို အခု သွားမယ် ဆိုရင် တခြား အမျိုးသမီးတွေထက် ဦးသွားနိုင်တယ်' ဟု ပြောခဲ့သည်။

ကက်သရင်းက အပြေးအလွှား သွားခဲ့သော်လည်း ဖရေဇာ၏ ဧည့်ခန်း ထဲတွင် အလုပ် လာလျှောက်သူ အမျိုးသမီး တစ်ဒါဇင်ခန့်နှင့် ပြည့်ကျပ်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ 'ငါ့ အတွက် အခွင့်အရေး မရှိတော့ဘူး' ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ အတွင်းဘက် ရုံးခန်းမှ တံခါး ပွင့်လာပြီး ဝီလီယံ ဖရေဇာ ထွက်လာသည်။ ဖရေဇာသည် အရပ် ရှည်ရှည်၊ ရွှေရောင် ဆံပင် ကောက် ကောက်၊ တောက်ပသော အပြာရောင် မျက်လုံးများနှင့် မေးရိုး သန်သူ ဖြစ်သည်။ နားသယ်စပ်၌ ဆံပင်များ ဖြူစ ပြုနေပြီး ဆွဲငင်အား ရှိသူ ဖြစ်သည်။

သူက ဧည့်ကြို စာရေးမကို ပြောလိုက်၏။ 'ကျုပ် လိုက်ဇ် မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင် လိုချင်တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးပတ် လေးပတ်က ထွက်ခဲ့တဲ့ မဂ္ဂဇင်း၊ အဖုံးမှာ စတာလင့် ရုပ်ပုံနှင့်'

'ကျွန်မ တိုက်ကို မှာပေးပါ့မယ် မစ္စတာ ဖရေဇာ' ဧည့်ကြို စာရေးမက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

'ဆယ်လီ၊ ငါက ဆီနေတာ ဘိုရားနှင့် တယ်လီဖုန်း စကား ပြောနေတာဟာ၊ အဲဒီ စာစောင်ထဲက အပိုဒ် တစ်ပုဒ် သူ့ကို ဖတ်ပြဖို့ လိုအပ်နေတယ်၊

မင်းအနေနှင့် အဲဒီ မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင် ရအောင် ရှာပေးဖို့ နှစ်မိနစ် အချိန် ပေးမယ်’

သူက အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားပြီး တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

အလုပ် လာလျှောက်သူများသည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပြီး ပခုံးကို တွန့်လိုက်ကြသည်။

ကက်သရင်းသည် မတ်တတ် ရပ်ရင်း အပြင်းအထန် စဉ်းစားလိုက်သည်။ သူသည် ချာခနဲ လှည့်ပြီး အခန်းထဲမှ တိုးတိုးခွေခွေနှင့် ထွက်သွားတော့သည်။ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က ‘ကောင်းတယ်ဟေ့၊ တစ်ယောက်တော့ လျော့သွားပြီ’ ဟု ပြောလိုက်သံကို သူ ကြားလိုက်ရသည်။

နောက်ထပ် သုံးမိနစ် အကြာသော အခါ ကက်သရင်းသည် စတာလင်၏ ရုပ်ပုံ မျက်နှာဖုံးတွင် ပါသော လိုက်ဖ် မဂ္ဂဇင်း အဟောင်း တစ်စောင်ကို ကိုင်ရင်း အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူက ဧည့်ကြို စာရေးမကို လှမ်းပေးလိုက်၏။ နောက်ထပ် ငါးမိနစ် ကြာသော အခါ ကက်သရင်းသည် ဝီလီယံ ဖရေဇာ၏ ရုံးခန်းထဲ၌ ထိုင်လျက်သား ရှိနေလေပြီ။

‘မင်းက လိုက်ဖ် မဂ္ဂဇင်းကို ယူလာပေးတယ်လို့ ဆယ်လီက ကျုပ်ကို ပြောတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်’

‘မင်း ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တ သုံးပတ်က လိုက်ဖ် မဂ္ဂဇင်း အဟောင်း အဆင်သင့် ပါလာလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် မထင်ဘူး’

‘ပါမလာပါဘူးရှင်’

‘မင်းက အဲဒါကို ဘယ်လို နည်းနှင့် အမြန် ရှာတွေ့ခဲ့တာလဲ’

‘ကျွန်မက ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ကို သွားခဲ့တာပါ။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်တွေနှင့် သွားစိုက်တဲ့ ဆိုင်တွေမှာ မဂ္ဂဇင်း အဟောင်းတွေ အမြဲတမ်း ရှိနေတတ်ကြပါတယ်’

‘မင်းက ကိစ္စတိုင်းမှာ အဲဒီလောက် အထိ ဉာဏ်ကောင်းလေ့ ရှိသလား’

‘မရှိပါဘူးရှင်’

‘ငါတို့ စမ်းကြည့်ကြသေးတာပေါ့’ ဟု ဝီလီယံ ဖရေဇာ ပြောလိုက်၏။ သူ့ကို အလုပ် ခန့်လိုက်လေသည်။

ကက်သရင်းသည် ဖရောထံတွင် အလုပ် လုပ်ရမှုကြောင့် ရရှိသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို အရသာ တွေ့နေသည်။ ဖရောသည် လူပျို ဖြစ်သည်။ ချမ်းသာသည်။ လူပေါင်း ဆံ့သည်။ ဝါရှင်တန်ရှိ လူအားလုံးနှင့် သိကျွမ်းပုံ ရသည်။

တိုင်း မဂ္ဂဇင်းက သူ့အား 'ဒီနှစ် အတွက် အရွေးချယ်ထိုက်ဆုံး လူပျို' ဟု ကင်ပွန်း တပ်ခဲ့သည်။

ကက်သရင်းသည် ဖရောထံတွင် အလုပ် ဝင်လုပ်ပြီး ခြောက်လ အကြာ၌ သူတို့ချင်း ချစ်ကြိုက်သွားကြသည်။

တစ်ရက်တွင် ဝီလီယံ ဖရောက ကက်သရင်းအား ပြောလိုက်သည်။ 'ဟောလီးဝုဒ်က အမ်ဂျီအမ် စတူဒီယိုမှာ ရိုက်နေတဲ့ ကြည်းတပ်၊ လေတပ်၊ စစ်သား စုဆောင်းရေး ရုပ်ရှင်ကားကို ကိုယ်တို့ ဌာနက သွားရောက် ကြီးကြပ် ကွပ်ကဲပေးပါလို့ သူတို့က တာဝန် ပေးနေတယ်။ ကိုယ် လန်ဒန်မှာ ရှိနေတုန်း မင်းက ရုပ်ရှင်ကား ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ပေးစေချင်တယ်'

'ကျွန်မက လုပ်ပေးရမယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်မက ဘရောင်နီ ကင်မရာထဲကိုတောင် ဖလင် ထည့်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လေ့ကျင့်ရေး ရုပ်ရှင်ကား အကြောင်း ကျွန်မက ဘာများ သိထားလို့လဲ'

ဖရောက ပြုံးလိုက်သည်။ 'လူတိုင်း သိထားသလောက်ပဲပေါ့၊ မင်း အနေနှင့် သောက ဖြစ်စရာ မလိုပါဘူး၊ သူတို့ဆီမှာ ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊ သူ နာမည်က အလန် ဘင်ဂျမင်တဲ့၊ အဲဒီ ရုပ်ရှင်ကားထဲမှာ ရုပ်ရှင် သရုပ်ဆောင်တွေကို ထည့်သုံးစွဲဖို့ စီစဉ်ထားတယ်'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'စစ်သားတွေကို စစ်သားတွေလို သရုပ်ဆောင် ခိုင်းရင် စစ်သား မပီသမှာ စိုးလို့ ထင်တာပဲ'

ဤနည်းဖြင့် ကက်သရင်းသည့် လေ့ကျင့်ရေး ရုပ်ရှင်ကားကို ကြီးကြပ်ရန် ဟောလီးဝုဒ်သို့ လေယာဉ်ပျံနှင့် ခရီး ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဇာတ်ခုံပေါ်တွင် အရန် သရုပ်ဆောင်များနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ အများစုမှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့် မတော်သော ယူနီဖောင်းများကို ဝတ်ဆင်ထားကြ သည်။

‘တစ်ဆိတ်ရှင်’ ကက်သရင်းက အနားမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသူ တစ် ယောက်ကို မေးလိုက်သည်။ ‘ဒီမှာ မစွတာ အလန် ဘင်ဂျမင်များ ရှိနေပါ သလား’

‘တပ်ကြပ်သေးသေးကလေးလား’ သူက လက်ညှိုး ထိုးပြသည်။ ‘ဟိုမှာ’ ကက်သရင်းက လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ တပ်ကြပ် ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ဆင် ထားသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ခပ်သေးသေးနှင့် ချညှိနဲ့နဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူက ဗိုလ်ချုပ် တစ်ဦး၏ အဆောင်အယောင်များကို တပ်ဆင်ထားသူ တစ်ယောက်အား အော်ဟစ် ပြောဆိုနေသည်။

‘လူရွေးချယ်တဲ့ ဒါရိုက်တာက ပြောတာကို အသာ ခေါက်ထားလိုက်စမ်း ကွာ၊ ငါ့ဆီမှာ ဗိုလ်ချုပ်တွေထက် အရာခံနှင့် အကြပ် တပ်သားတွေကို ပိုပြီး လိုချင်တယ်ကွ’ သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့ မြှောက်လိုက်သည်။ ‘လူတိုင်း လူတိုင်းက ဗိုလ်ပဲ ဖြစ်ချင်နေကြတယ်၊ တပ်သား လုပ်ချင်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး’

‘တစ်ဆိတ်ရှင်’ ကက်သရင်းက ပြောလိုက်၏။ ‘ကျွန်မက ကက်သရင်း အဲလက်ဇန်းဒါးပါ’

အဆိုပါ လူပုပု သေးသေးကလေးက ပြောလိုက်၏။

‘ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားပဲ ဆက်လုပ်ပေတော့၊ ကျုပ် ဒီမှာ ဘာတွေ လုပ်နေရတယ် ဆိုတာ မသိတော့ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က ဒီးယားဗွန်းမြို့က ပရိဘောဂ ရောင်းဝယ်ရေး မဂ္ဂဇင်း တစ်ခုမှာ တည်းဖြတ်ပေးဖို့ တစ်နှစ်ကို လခ ဒေါ်လာ သုံးထောင့် ငါးရာ ရတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေတဲ့ လူဗျ၊ အခု ကျုပ်ကို အချက်ပြ ဆက်သွယ်ရေး တပ်ထဲ ဝင်ခိုင်းပြီး လေ့ကျင့်ရေး ရုပ်ရှင်ကားတွေ ရိုက်ခိုင်း လိုက်တယ်၊ ကျုပ်က ဒါရိုက်တာ လုပ်ငန်းနှင့် ထုတ်လုပ်မှု လုပ်ငန်းတွေကို နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ မင်းပဲ တာဝန်ယူပေတော့’ သူက ချာခနဲ လှည့် ပြီး ထွက်ပေါက်ဆီသို့ ကပျာကယာ လျှောက်သွားလေတော့ရာ ကက်သရင်း သည် မတ်တတ် ရပ်လျက်သား ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ဆံပင် ဖြူဖြူ၊ ပိန်ပိန် သေးသေးနှင့် ဆွယ်တာ အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက် ပြုံးစနဲနဲ မျက်နှာထားနှင့် သူ့ နံဘေးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။
'အကူအညီများ လိုအပ်နေပါသလား'

'ကျွန်မ အတွက် ဘိုးဘိုးအောင် လိုနေတယ်၊ ကျွန်မက ဒီကိစ္စ တစ်ခုလုံးကို တာဝန် ခံထားရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး'

သူက ကက်သရင်းအား ပြုံးပြလိုက်သည်။ 'ဟောလီးဝုဒ်က ကြိုဆိုပါတယ်၊ ကျုပ်က တွမ် အိုဘရိုင်ယင်၊ လက်ထောက် ဒါရိုက်တာပါ'

'ရှင်က ဒီကားကို စီစဉ် ညွှန်ကြားပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား'

တွမ် အိုဘရိုင်ယင်၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်ကလေးများ ကွေးတက်သွားသည်ကို ကက်သရင်း မြင်လိုက်ရသည်။ 'ကျုပ် ကြိုးစားကြည့်နိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်က ဒါရိုက်တာကြီး ဝီလီယံ ဝိုင်လာနှင့် တွဲပြီး ဇာတ်ကား ခြောက်ကား ရိုက်ဖူးတယ်၊ အခြေအနေက မြင်နေရသလောက် မဆိုးရွားပါဘူး၊ နည်းနည်းလောက် စီမံ ခန့်ခွဲပေးတတ်ဖို့ပဲ လိုအပ်တာပါ၊ ဇာတ်ညွှန်းက ရေးပြီးပြီ၊ ဆက်တင်ကလည်း အဆင်သင့်ပဲ'

ကက်သရင်းက ဇာတ်ခုံ တစ်ဝိုက်ကို လျှောက်ကြည့်လိုက်သည်။ 'ဒီယူနိုဖောင်း တချို့ဟာ ကြည့်ရတာ တော်တော် ဆိုးရွားနေတယ်၊ ပိုကောင်းအောင် လုပ်နိုင်မလား ဆိုတာ ကြိုးစားကြရအောင်'

အိုဘရိုင်ယင်က သဘောကျဟန်နှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ 'ကောင်းပါပြီဗျာ'

ကက်သရင်းနှင့် အိုဘရိုင်ယင်တို့သည် အရန် ဇာတ်ဆောင်များထံ လျှောက်သွားကြသည်။ အလွန် ကြီးမားသော ဇာတ်ခုံကြီးပေါ်၌ ပြောဆိုနေကြသည့် အသံဗလံများမှာ ပွက်လောရိုက်နေသည်။

'ရဲဘော်တို့၊ စကားပြော ရပ်ကြပါ' အိုဘရိုင်ယင်က အော်ဟစ်လိုက်သည်။

'ဒါ မစ္စ အဲလက်ဇန်းဒါးပဲ၊ သူက ဒီမှာ ကြီးကြပ် အုပ်ချုပ်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်'

ကက်သရင်းက ပြောလိုက်၏။ 'ကဲ၊ ရှင်တို့ကို ကောင်းကောင်း မြင်နိုင်အောင် တန်းစီကြစမ်းပါ'

အိုဘရိုင်ယင်က ထိုအမျိုးသားများအား မညီညာသော အတန်း တစ်တန်း ဖြစ်အောင် တန်းစီပေးလိုက်သည်။

အနီးအနားမှ ရယ်မောသံများနှင့် စကားပြောသံများကို ကက်သရင်း ကြားလိုက်ရသောကြောင့် စိတ်တိုသွားသည်။

ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားသော အမျိုးသား တစ်ယောက်သည် လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ မိန်းကလေး အချို့ကို စကားပြောနေသည်။ မိန်းကလေးများသည် သူ ပြောသည့် စကားလုံးတိုင်းကို နားထောင်ပြီး တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်မောနေကြသည်။ ထိုအမျိုးသား၏ အမူအရာက ကက်သရင်းကို ဒေါသ ဖြစ်စေခဲ့သည်။

‘တစ်ဆိတ်ရှင်၊ ရှင်က ကျွန်မတို့ဆီ လာပြီး ပူးပေါင်းပေးပါလားရှင်’

သူက ပြန်လှည့်ပြီး ပျင်းရိ လေးတွဲစွာ ပြန်မေးလိုက်သည်။ ‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ပြောနေတာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ အလုပ် လုပ်ချင်ကြပြီ’

ထိုသူသည် အထူးတလည် ရုပ်ရည် ချောမောသူ ဖြစ်သည်။ အရပ် ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ နက်ပြာရောင် ဆံပင်နှင့် နက်မှောင်သော မျက်လုံးများကို ပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သူ ယူနီဖောင်းကတော့ အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်နေသည်။ သူ ပခုံးပေါ်တွင် ဗိုလ်ကြီး တစ်ယောက်၏ တံဆိပ် အမှတ်အသားများ တပ်ဆင်ထားသည်။ ရင်ဘတ်ပေါ်၌လည်း ရောင်စုံ ဖဲကြိုးတန်းများကို တပ်ဆင်ထားသည်။ ကက်သရင်းက ငေးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

‘အဲဒီ တံဆိပ်တွေ..’

‘အဲဒါတွေက အထင်ကြီးစရာ မကောင်းသေးလို့လား ဆရာသမား’ သူ့အသံမှာ ခပ်ဩဩ ဖြစ်ပြီး မလေးမခန့်နှင့် ရယ်ချင်သော အသံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

‘အဲဒါတွေ အားလုံး ဖြုတ်ပစ်လိုက်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျုပ်က ဒီရုပ်ရှင်ကားကို ပိုပြီး စိုစိုပြည်ပြည် ရှိအောင် လုပ်ပေးမလို့ပါ’

‘ရှင် မေ့လျော့နေတဲ့ အချက်ကလေး တစ်ချက်တော့ ရှိတယ်၊ အမေရိကန် နိုင်ငံဟာ ခုထက်ထိ စစ်ထဲမှာ ဝင်တိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင် အဲဒီ ဆုတံဆိပ်တွေကို နယ်လှည့် ဆပ်ကပ် ပွဲတော်တွေမှာ အချောင် ရတာလာတွေပဲ ဖြစ်မယ်’

သူက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ပြောလိုက်၏။

‘ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ကျုပ်က အဲဒီလို မတွေးမိဘူး၊ ကျုပ်က အချို့အဝက်ကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပါ့မယ်’

‘အားလုံးကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပါ’

ကက်သရင်းက ခပ်မာမာ ပြောလိုက်၏။

ထိုနေ့ နံနက်ပိုင်း ကားရိုက် အပြီး ကက်သရင်းက စားသောက်ဆိုင်၌ နေ့လယ် စာ စားသောက်နေစဉ် ထိုသူက ကက်သရင်း ရှိရာ စားပွဲသို့ လျှောက်လာသည်။
'ဒီကနေ့ မနက် ကျုပ် အခြေအနေ ဘယ်လို ရှိသလဲ ဆိုတာ မေးချင်လို့ပါ။ ကျုပ်က သရုပ်ပါရဲ့လား'

သူ့ အမှုအရာက ကက်သရင်းကို အကြီးအကျယ် ဒေါသ ထွက်စေခဲ့သည်။
'ရှင်က အဲဒီ ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ပြီး မိန်းကလေးတွေနှင့် ပရောပရည် လုပ်နေ ရတာကို အရသာ တွေ့နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်က စစ်ထဲ ဝင်ပြီး အမှုထမ်းဖို့ရော စိတ်ကူးမိရဲ့လား'

သူက သွေးပျက်သွားပုံ ရသည်။ 'သေနတ်နှင့် အပစ်ခံရအောင်လား၊ အဲဒါက ငတုံးတွေ အတွက်ပါဗျာ'

ကက်သရင်း ပေါက်ကွဲလုဆဲဆဲ ဖြစ်နေသည်။ 'ရှင်ဟာ တော်တော် ပမာ မခန့်နိုင်တဲ့ လူပဲ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတာ ရှင် မသိဘူး ဆိုရင် ရှင့်ကို ရှင်းပြလို့ကို ရတော့ မှာ မဟုတ်တော့ဘူး'

'ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ကြီးစား မကြည့်တာလဲ၊ ခင်ဗျား နေတဲ့ နေရာမှာ ဒီနေ့ည ညစာ စားရင်းနှင့်လေ၊ ခင်ဗျားက ချက်တတ်ပြုတ်တတ်ရဲ့လား'

ကက်သရင်းက ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြောလိုက်၏။ 'ကားရိုက်တဲ့ နေရာကို တောင် ဒုက္ခ ရှာပြီး ပြန်မလာပါနှင့်တော့၊ မနက်ကျရင် ရှင့်ဆီကို လုပ်ခ အတွက် ချက်လက်မှတ် ပို့ပေးလိုက်ဖို့ မစွတာ အိုဘရိုင်ယင်ကို ကျွန်မ ပြော လိုက်မယ်၊ နာမည် ဘယ်သူလဲ'

'ဒေါက်ကလပ်စ်၊ လယ်ရီ ဒေါက်ကလပ်စ်'

ဆောင့်ကြားကြားနိုင်လှသော ထိုဇာတ်လိုက်ကလေးနှင့် ကြုံခဲ့ရသည့် အတွေ့ အကြုံက ကက်သရင်းကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးနေသဖြင့် ဦးနှောက်ထဲက မေ့ပစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သို့ရာတွင် ဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ သူက မေ့ ဖျောက်ပစ်ရန် ခဲယဉ်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကက်သရင်း ဝါရှင်တန်သို့ ပြန်သွားသော အခါ ဝီလီယံ ဖရေဇာက ပြောလိုက်
၏။ ‘ကိုယ် မင်းကို လွမ်းလိုက်တာကွာ၊ ကိုယ်က မင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး
အများကြီး စဉ်းစားထားမိတယ်၊ မင်း ကိုယ့်ကို ချစ်ရဲ့လား’

‘သိပ်ကို ချစ်ပါတယ်ရှင်’

‘မင်းကိုလည်း ကိုယ်က ချစ်ပါတယ်၊ ဒီကနေ့ည ကိုယ်တို့ အပြင် ထွက်
ပြီး ဂုဏ်ပြုပွဲ ဆင်နွဲကြရအောင်လား’

သူတို့သည် သီးသီးသန့်သန့် ရှိလှသော ဂျက်ဖာဆန် ကလပ် စားသောက်ဆိုင်သို့
သွားရောက်ကြသည်။ သူတို့ ညစာ စားနေစဉ် ဆုတံဆိပ် အပြည့်အစုံနှင့် လေ
တပ် ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ဆင်ထားဆဲ ဖြစ်သော လယ်ရီ ဒေါက်ကလပ်စ် ရောက်
ရှိလာသည်။

သူသည် စားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာပြီး ကက်သရင်းအား နှုတ်မဆက်ဘဲ
ဖရေဇာအား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်ကို ကက်သရင်းက မယုံကြည်နိုင်ဟန်နှင့်
ကြည့်နေမိသည်။

ဝီလီယံ ဖရေဇာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

‘ကေသီ၊ ဒါ ဗိုလ်ကြီး လောရင့်စ် ဒေါက်ကလပ်စ်၊ လယ်ရီ၊ သူက မစ္စ
အဲလက်ဇန်းဒါး၊ ကက်သရင်း၊ လယ်ရီက ဗြိတိသျှ ဘုရင့် လေတပ်မတော်မှာ
တွဲဖက် အမှုထမ်းဆောင်နေတယ်၊ သူက ဟိုမှာ ရှိတဲ့ အမေရိကန် လေယာဉ်အုပ်
ခေါင်းဆောင်၊ အာအေအက်ဖ်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကိုယ်တို့ အမေရိကန်တွေ တိုက်ပွဲ
အတွက် အဆင်သင့် ဖြစ်အောင် ဝါရှင်တန်မှာ တိုက်ခိုက်ရေး လေတပ် စခန်း
ဖွင့်ပြီး ခေါင်းဆောင်ပေးဖို့ သူ့ကို ပြန်လွှတ်လိုက်တာ’

ရှေးဟောင်း ရုပ်ရှင်ကား တစ်ကားကို ပြန်ကြည့်နေရသည့်အလား ကက်
သရင်းက သူ့အား ဗိုလ်ကြီး တစ်ဦး၏ တံဆိပ် အမှတ်အသားနှင့် ဆုတံဆိပ်
များအား ဖြုတ်ပစ်ခိုင်းပုံ၊ ထိုသူက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် လိုက်နာခဲ့ပုံတို့ကို ပြန်
၍ မြင်ယောင်လာမိသည်။ ကက်သရင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးလွန်း
ပြီး အထက်စီးနှင့် သူ့ကို သူရဲဘောကြောင်သူဟု ပြောခဲ့မိသည်။ ကက်သရင်း
တစ်ယောက် မျက်နှာ မပြချင်အောင် ရှက်နေမိပါတော့သည်။

နောက်နေ့တွင် လယ်ရီ ဒေါက်ကလပ်စ်က ကက်သရင်း၏ ရုံးခန်းကို တယ်လီဖုန်း ဆက်သည်။ ကက်သရင်းသည် လယ်ရီထံမှ တယ်လီဖုန်း ဆက်သွယ်လာမှုကို နားမထောင်ဘဲ ငြင်းပစ်ခဲ့သည်။ ကက်သရင်း အလုပ် ပြီးစီးသွားသောအခါ လယ်ရီသည် အပြင်မှ နေ၍ သူ့ကို စောင့်နေသည်။ သူသည် ရှိရှိသမျှ တံဆိပ်များ၊ ဖဲကြိုးများကို ဖြုတ်ပစ်ထားပြီး ဒုဗိုလ် တစ်ယောက်၏ သပြေခက် တစ်ခက်ကိုသာ တပ်ဆင်ထားသည်။

သူက ပြုံးပြီး ကက်သရင်းထံ လျှောက်လာသည်။ ‘ဒါဆိုရင် ပိုကောင်းသွားပြီလား’

ကက်သရင်းက သူ့ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ‘မှားယွင်းတဲ့ တံဆိပ် အမှတ်အသားကို တပ်ဆင်တာဟာ စည်းကမ်းနှင့် မညီညွတ်ဘူး မဟုတ်လား’

‘ကိုယ် မသိဘူး၊ မင်းက အဲဒီ ကိစ္စတွေ အားလုံးကို ကြီးကြပ် အုပ်ချုပ်နေတယ်လို့ ကိုယ် ထင်ထားတာ’

ကက်သရင်းက သူ့ကို မော်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ကက်သရင်း ရင်ထဲ၌ အရည်ပျော်ကျသွားရတော့သည်။ ထိုသူ့တွင် မငြင်းဆန်နိုင်သော ဆွဲဆောင်အား ရှိနေသည်။

‘ရှင် ကျွန်မဆီက ဘာလိုချင်လို့လဲ’

‘အားလုံးပဲ၊ ကျုပ် မင်းကို လိုချင်တယ်’

သူတို့သည် လယ်ရီ၏ အိပ်ခန်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြပြီး ချစ်တင်းနှီးနှော မိကြသည်။ ကက်သရင်း အနေနှင့် လယ်ရီအား လက်မလွှတ်ချင်ဘဲ တစ်သက်လုံး ပွေ့ဖက်ထားချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေမိသည်။

နောက်ထပ် ငါးနာရီ ကြာသော အခါ သူတို့သည် မေရီလင်း ပြည်နယ်၌ လက်ထပ်လိုက်ကြလေ၏။

ယခု ဘဝ အသစ် တစ်ခုကို စတင်ရန် လန်ဒန်သို့ ခရီး ထွက်ခွာလျက် ရှိသော ကက်သရင်းသည် လေယာဉ်ပျံထဲ၌ ထိုင်ရင်း တွေးလိုက်မိသည်။

ငါတို့ သိပ်ကို ပျော်ခဲ့ကြတာပဲ။ ဘယ်လိုများ မှားမှားယွင်းယွင်းတွေ ဖြစ်ကုန်ခဲ့ကြပါလိမ့်။ ငါက ငါ့ယောက်ျားပေါ်မှာ သိပ်ကို ယုံကြည်မိခဲ့တယ်။

mgyoe.com

ငါက နောက်တစ်ယောက် အပေါ်မှာ အဲဒီလို ယုံကြည်စိတ်မျိုး ထားနိုင်ပါဦး မလား။ သူက ငါ့ကို သတ်ချင်စိတ် ဖြစ်လာအောင် ငါက သူ့အပေါ်မှာ ဘာ များ လုပ်ခဲ့မိပါလိမ့်။

‘မစ္စ အဲလက်ဇန်းဒါး’ ကက်သရင်းသည် အထိတ်တလန့် ဇေဝေဝါနှင့် မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ လေယာဉ်မောင်းသူက သူ့ဘေးနားတွင် မတ်တတ် ရပ် နေသည်။ ‘ကျုပ်တို့ လေဆိပ်ကို ဆင်းခဲ့ကြပါပြီ၊ လန်ဒန် မြို့တော်ကြီးက ကြိုဆိုပါတယ် ခင်ဗျာ’

လေဆိပ်တွင် ကက်သရင်းကို ဇိမ်ခံ မော်တော်ကားကြီး တစ်စီးက လာရောက် ကြိုဆိုနေသည်။

ကားမောင်းသူက ‘ခင်ဗျားရဲ့ အထုပ်အပိုးတွေ အတွက် ကျွန်တော် စီစဉ် လိုက်ပါမယ် မစ္စ အဲလက်ဇန်းဒါး၊ ကျွန်တော့် နာမည် အဲဖရက်ပါ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်ခန်းကို တိုက်ရိုက် သွားချင်ပါသလား’

ကျွန်မရဲ့ အိမ်ခန်းတဲ့။ ‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါတယ်ရှင်’

ကက်သရင်းက ထိုင်ခဲ့ပေါ်တွင် နောက်မှီ၍ ထိုင်ချလိုက်၏။ မယုံကြည် နိုင်စရာပေပဲ။ ကွန်စတင်တင် ဒီမီရီက သူ့အတွက် ကိုယ်ပိုင် လေယာဉ်ပျံ တစ်စင်းကို စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ ပြီးတော့ နေစရာ နေရာ တစ်ခုကိုလည်း စီစဉ် ပေးခဲ့သည်။ သူသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရက်ရောဆုံး ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် .. ကက်သရင်း အနေနှင့် နောက် နည်းလမ်း တစ်မျိုးကို ဘယ်လို နည်းနှင့်မှ စဉ်းစား၍ မရတော့ပါ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူဟာ ကမ္ဘာ ပေါ်မှာ အရက်ရောဆုံး ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ပါပဲ။ ကျွန်မက သူ့ အပေါ်မှာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း တစ်နည်းတစ်လမ်းနှင့် ပြသရတော့မှာပဲလေ။

အီတန် စက္ကယား (ရင်ပြင်) အလွန်ရှိ အဲလီဘောက် လမ်းပေါ်မှ အိမ်ခန်းသည် အလွန် ဇိမ်ကျသော အိမ်ခန်း ဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်ခန်းတွင် ကြီးမားသော အဝင်ဝ ခန်းမ တစ်ခန်း၊ ဖန်မီးဆိုင်းကြီး တစ်ခုနှင့် ပရိဘောဂများကို လှပစွာ တန်ဆာ ဆင်ထားသော ဧည့်ခန်း၊ ဘေးပတ်ပတ်လည်၌ ပျဉ်ချပ်များနှင့် အပြည့် ကပ် ထားသော စာဖတ်ခန်း တစ်ခန်း၊ စားသောက်စရာများကို ပြည့်ဝစွာ သိုလှောင်

ပေးထားသော မီးဖိုခန်း၊ ပရိဘောဂများနှင့် လှပစွာ တန်ဆာဆင်ထားသော အိပ်ခန်း သုံးခန်းနှင့် အိမ်ဖော်များ နေထိုင်ရန် အခန်းများ ပါရှိသည်။

ကက်သရင်းကို အနက်ရောင် ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော အသက် လေး ဆယ်ကျော်ခန့် အမျိုးသမီး တစ်ဦးက အိမ်ခန်းဝမှ ဆီးကြိုသည်။ ‘မင်္ဂလာ မွန်းလွဲပိုင်းပါ မစ္စ အဲလက်ဇန်းဒါး၊ ကျွန်မက အင်နာပါ၊ ကျွန်မက ရှင့် အိမ်ဖော်ပါ’

ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျွန်မ အိမ်ဖော်ပဲ။ ကက်သရင်းက ဖြစ်သမျှ အကြောင်း အကောင်းချည်းပဲ ဟု သဘော ပိုက်ထားလိုက်သည်။ ကက်သရင်းက ပြန်လှန် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

မော်တော်ကား မောင်းသူက ကက်သရင်း၏ အဝတ်အစား သေတ္တာများ ကို ယူလာပြီး အိပ်ခန်းထဲ၌ နေရာ ချထားပေးသည်။ ‘မော်တော်ကားကြီးကို အစ်မလေး အချိန်မရွေး သုံးနိုင်ပါတယ်’ သူက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ‘ရုံးကို သွားဖို့ အစ်မလေး အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီ ဆိုရင် အင်နာကို ပြောလိုက်ရုံပဲ၊ ကျွန်တော် လာခေါ်ပါ့မယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်’

အင်နာက ပြောလိုက်၏။ ‘ရှင့် အဝတ်အစား သေတ္တာတွေကို ကျွန်မ ဖွင့်ပြီး နေရာတကျ ထားပေးပါ့မယ်၊ ရှင် လိုချင်တာ တစ်ခုခု ရှိနေရင် ကျွန်မ ကို ပြောပါရှင်’

‘ကျွန်မတော့ ခုထက်ထိ ဘာကိုမှ တွေးမရသေးပါဘူး’ ကက်သရင်းက ရိုးရိုးသားသား ပြောလိုက်သည်။

အင်နာက ကက်သရင်း၏ အဝတ်အစားများကို ထားသို၍ ပြီးစီးသည့် အချိန် အထိ ကက်သရင်းက အိမ်ခန်းထဲတွင် နေရာ အနှံ့ လျှောက်ကြည့်နေသည်။ ကက်သရင်းသည် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ဒီမီရီ ဝယ်ပေးလိုက်သော လှလှ ပပ အဝတ်အစားသစ်များကို ကြည့်နေသည်။ ဒီကိစ္စတွေ အားလုံးဟာ ပျော် စရာ ကောင်းတဲ့ အိပ်မက် တစ်ခုလိုပါပဲလား။ အစစအရာရာသည် အဟုတ် တကယ် မဟုတ်သည့် ခံစားမှုမျိုး ဖြစ်နေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် လေးဆယ့်ရှစ်နာရီ က ဆိုလျှင် သူသည် သီလရှင်ကျောင်း၌ နှင်းဆီ ပန်းချီများကို ရေလောင်းနေခဲ့ရ သည်။ ယခု သူသည် မြို့စားကတော်ကြီး တစ်ယောက်၏ ဘဝမျိုးတွင် နေထိုင်

နေရသည်။ သူ လုပ်ရမည့် အလုပ်က ဘယ်လို ပုံစံမျိုး ဖြစ်မည်လဲဟု သူ တွေးလိုက်မိသည်။ ငါ အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်မယ်။ သူ့ကို စိတ်ပျက်မသွား စေချင်ဘူး။ သူဟာ တကယ် အံ့ဩဖို့ ကောင်းတဲ့ လူ။ သူသည် ရုတ်တရက် ပင်ပန်း နှမ်းနယ်သွားသည်။ သူသည် နူးနူးညံ့ညံ့နှင့် သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှသော အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲအိပ်လိုက်သည်။ ငါ တစ်မိနစ်လောက်ပဲ အနား ယူလိုက်မယ် ဟု တွေးလိုက်သည်။ သူက မျက်စိကို မှိတ်လိုက်၏။

သူ ရေနစ်နေသည်။ သူက စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ရင်း အကူအညီ တောင်း နေသည်။ လယ်ရီက သူထံသို့ ရေကူးပြီး လာနေသည်။ သူ အနားသို့ ရောက် လာသော အခါ လယ်ရီက သူ ဦးခေါင်းကို ရေအောက်သို့ နှစ်ထားသည်။ ပြီးတော့ သူသည် မှောင်မိုက်သော ဂူကြီး တစ်ခုထဲသို့ ရောက်ရှိနေပြီး လင်းနို့ များက သူ့ဆီသို့ ပျံသန်းလာနေကြသည်။ လင်းနို့များ၏ အတောင်ပံများက သူ့ မျက်နှာကို ရိုက်ခတ်ရင်း သူ့ ဆံပင်များကို အတင်း ကုပ်ဆွဲနေကြသည်။

ကက်သရင်းသည် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် ဖြန်းခနဲ လန့်နိုးလာပြီး အိပ်ရာ ထဲ၌ ထထိုင်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။

ကက်သရင်းက သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းနိုင်အောင် အသက်ကို ၀၀ ရှုသွင်း လိုက်သည်။ အဲဒါတွေ တော်လောက်ပြီ။ အဲဒီ ကိစ္စတွေ ပြီးပြီ။ ဒါ ဒီကနေ့။ ဘယ်သူကမှ မင်းကို ဒုက္ခ မပေးနိုင်ကြတော့ဘူး။ ဘယ်သူမှ ဒုက္ခ မပေးနိုင် တော့ဘူး။ ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခ ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ကက်သရင်း၏ အိပ်ခန်း အပြင်ဘက်တွင် အိမ်ဖော် အမျိုးသမီး အင်နာက စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံများကို နားထောင်နေသည်။ သူ ခဏမျှ စောင့်နေသည်။ အသံများ တိတ်ဆိတ်သွားသော အခါ သူသည် အဝင်ဝမှ အခန်းကျယ်ကြီးထဲ သို့ လျှောက်ဝင်သွားပြီး ကွန်စတိုင်တင် ဒီမီရီထံ သတင်း ပို့ရန် တယ်လီဖုန်း ကို ကောက်ကိုင်လိုက်လေ၏။

ဟဲလင်းနစ် ထရိုတ် ကော်ပိုရေးရှင်းသည် ပစ်ကာဒလီ အပိုင်း အလွန် ဘွန်းလမ်း၊ အမှတ် ၂၁၇ ရှိ ယခင် အစိုးရပိုင် အဆောက်အအုံဟောင်းကြီး တစ်ခု အတွင်း ၌ တည်ရှိသည်။

ထိုအဆောက်အအုံကြီးကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ရုံးခန်းများ အဖြစ် ပြုပြင် ပြောင်းလဲထားခဲ့သည်။ ထိုအဆောက်အအုံကြီး၏ အပြင်ပိုင်းမှာ

အလွန် ကောင်းမွန်သော ဗိသုကာ လက်ရာ တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ခုံညားသည်။ ကျက်သရေ ရှိသည်။

ကက်သရင်း ရောက်ရှိလာသော အခါ ရုံးဝန်ထမ်းများက သူ့ကို အသင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။

တံခါးပေါက်ဝနားတွင် သူ့ကို ကြိုဆို နှုတ်ဆက်ရန် လူခြောက်ယောက် ခန့် ရှိနေကြသည်။

‘ကြိုဆိုပါတယ် မစ္စ အဲလက်ဇန်းဒါး၊ ကျွန်မက အိဗလင် ကေး၊ သူက ကားလ်၊ သူက တပ်ကာ၊ မက်သရူး၊ ဂျင်နီ’

နာမည်နှင့် မျက်နှာများ ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

‘နေကောင်းပါရဲ့လား’

‘ရှင့် ရုံးခန်းကတော့ အဆင်သင့်ပါပဲ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ လိုက်ပြပေးပါ့မယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်’

ဧည့်ကြိုခန်းကို အလွန် ကြီးမားသော ချက်စတာဖီးလ် ဆိုဖာကြီး တစ်လုံး၊ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ချစ်ပင်ဒေးလ် ကုလားထိုင် နှစ်လုံးတို့နှင့် ဇာပန်းထိုး ပန်းချီကား တစ်ချပ်ကို ချိတ်ဆွဲထားပြီး အနုပညာမြောက်စွာ ခင်းကျင်း ပြင်ဆင်ထားသည်။ သူတို့သည် ကော်ဇော ခင်းထားသော ရှည်လျားလှသည့် စင်္ကြံလမ်း အတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြပြီး နံရံ ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝက်သစ်ချသားများနှင့် အပြည့် ကာရံထားသော အစည်းအဝေးခန်းကို ကျော်လွန်လာခဲ့ကြသည်။ အစည်းအဝေးခန်းထဲရှိ ပြောင်လက်နေသော စားပွဲကြီး ပတ်ပတ်လည်တွင် သားရေ ဖုံးထားသော ကုလားထိုင်များ ရှိနေကြသည်။

ဟောင်းနွမ်းနေသော်လည်း သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှသော ပရိဘောဂများနှင့် သားရေ ဖုံးထားသော ဆိုဖာရှည် တစ်လုံး ရှိသည့် ချစ်စရာ ရုံးခန်းတစ်ခန်း အတွင်းသို့ ကက်သရင်းကို ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

‘အဲဒါတွေ အားလုံး ရှင့်အတွက်ချည်းပဲ’

‘ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ’ ကက်သရင်းက မပွင့်တပွင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။

စားပွဲပေါ်တွင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ပန်းများနှင့် ပန်းအိုး တစ်အိုး ရှိနေသည်။

‘မစ္စတာ ဒီဗီရီက ပို့ခိုင်းလိုက်တာ’

တော်တော် အလိုက်သိတတ်တဲ့ လူပဲ။

ကက်သရင်းကို သူ့ ရုံးခန်းထဲသို့ လိုက်ပို့ခဲ့သော အိဗလင် ကေးသည် လူလတ်ပိုင်း အရွယ် ခပ်ဝဝ တုတ်တုတ် အမျိုးသမီး တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ပြီး ရွင်သော မျက်နှာထားနှင့် ဖော်ရွေသော အမူအရာများ ရှိသူ ဖြစ်သည်။ 'ဒီ နေရာနှင့် သဟဇာတ ဖြစ်အောင် သုံးလေးရက်လောက်တော့ အချိန် ယူရလိမ့် မယ်၊ ဒါပေမဲ့ လုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ပုံ ဆောင်ရွက်နည်းကတော့ သိပ်ကို လွယ်ကူ ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ဟာ ဒီမီရီ စီးပွားရေး အင်ပါယာကြီးရဲ့ အချက်အချာ ဌာန တစ်ခုပဲ၊ ကျွန်မတို့ အနေနှင့် ပြည်ပမှာ ရှိတဲ့ ဌာနခွဲတွေက ပေးပို့ တင်ပြတဲ့ အစီရင်ခံစာတွေကို ဆက်စပ် ညှိနှိုင်းပေးပြီး အသင်မြို့မှာ ရှိတဲ့ ရုံးချုပ်ကို ပို့ပေးရပါတယ်၊ ကျွန်မကတော့ ရုံးခွဲ မန်နေဂျာပါ၊ ရှင်က ကျွန်မရဲ့ လက် ထောက် အဖြစ် ဆောင်ရွက်ရပါလိမ့်မယ်'

'ဪ' ဒီတော့ ကျွန်မက ရုံးခွဲ မန်နေဂျာရဲ့ လက်ထောက်ကိုး။ ကက် သရင်းထံမှ မည်သည့် အရည်အချင်းများကို လိုချင်ကြောင်း သူ မသိပါ။

'ဝင်း ဗန်ဒင်းကတော့ ဒီဌာနခွဲရဲ့ ဌာန သင်္ချာ ပါရမီရှင်ပဲ၊ သူက စာရင်း ဇယားတွေ အားလုံးကို တွက်ချက်ပြီး ငွေရေးကြေးရေး ဆိုင်ရာ သုံးသပ်ချက် ဇယားကြီးကို ပြုစုပေးရတယ်၊ သူ ဦးနှောက်ဟာ ဂဏန်းတွက်စက် အများစု ထက် ပိုပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန် တွက်ချက်နိုင်တယ်၊ သူ့ ရုံးခန်းကို လိုက်လာပြီး သူနှင့် နှုတ်ဆက်ပါဦး'

သူတို့သည် စင်္ကြံလမ်း အတိုင်း လျှောက်သွားကြပြီးနောက် အခန်းကျယ် ကြီး၏ ထိပ်၌ ရှိသော ရုံးခန်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ အိဗလင်က တံခါးကို မခေါက်ဘဲ တံခါး ဖွင့်လိုက်သည်။

'ဝင်း၊ ဒါ ကိုယ့် လက်ထောက် အသစ်ပဲ'

ကက်သရင်းသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ပြီး ရပ်တန့်သွားတော့သည်။ ဝင်း ဗန်ဒင်းသည် အသက် သုံးဆယ်ခန့်သာ ရှိသေးပြီး ခပ်ပိန်ပိန်ပါးပါး အမျိုး သား တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် မျက်နှာသေကြီးနှင့် သူ့ ခြေထောက် ကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေသည်။

'ဝင်း၊ ဝင်း၊ သူက ကက်သရင်း အဲလက်ဇန်ဒါး'

ဝင်း ဗန်ဒင်း မော့ကြည့်လိုက်သည်။ 'ပထမ ကက်သရင်းရဲ့ တကယ့် နာမည်ကတော့ မာတာ စကိုရွန်ကာ၊ သူဟာ ၁၆၈၄ ခုနှစ်မှာ မွေးဖွားခဲ့တဲ့ အစေခံမကလေး တစ်ယောက်၊ သူ့ကို ရုရှားတွေက ဖမ်းဆီးသွားပြီး သူဟာ ပထမ ပီတာ ဧကရာဇ် ဘုရင်ကြီးနှင့် လက်ဆက်ခဲ့တယ်၊ ၁၇၂၅ ခုနှစ်မှ ၂၇

ခုနှစ် အထိ ရုရှ နိုင်ငံရဲ့ ဧကရီ ဘုရင်မကြီး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကက်သရင်း သီ ဂရိတ်ကတော့ ဂျာမန် မင်းသား တစ်ပါးရဲ့ သမီးတော် ဖြစ်ပြီး ၁၇၂၉ ခုနှစ်မှာ မွေးဖွားခဲ့တယ်။ သူဟာ ပီတာနှင့် လက်ဆက်ခဲ့တယ်။ ပီတာဟာ ၁၇၆၂ ခုနှစ် မှာ တတိယမြောက် ဧကရာဇ် ဘုရင် ပီတာ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီ နှစ်မှာပဲ ကက်သရင်းက ပီတာကို လုပ်ကြံခိုင်းပြီး ထီးနန်းကို ဆက်လက် စိုးစံခဲ့တယ်။ သူ့လက်ထက်မှာ ပိုလန်ကို သုံးပိုင်း ခွဲပြီး သိမ်းပိုက်ခဲ့တယ်။ တူရကီနှင့် စစ်ပွဲ နှစ်ကြိမ် ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်' ကက်သရင်းနှင့် သက်ဆိုင်သော အချက်အလက်များ သည် သူ့ပါးစပ်က ကရား ရေလွှတ်သလို တတွတ်တွတ် ပေါ်ထွက်လာနေတော့ သည်။

ကက်သရင်းသည် ကြက်သေ သေရင်း နားထောင်နေသည်။ 'တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာပဲ' ကက်သရင်းက ပြောလိုက်၏။

ဝင်း ဗန်ဒင်းက တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာ လွဲသွားသည်။
အိဗလင်က 'ဝင်းဟာ လူတွေနှင့် တွေ့ရတဲ့ အခါကျရင် ရှက်တတ်တယ်' ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှက်တတ်တယ်၊ ဟုတ်လား၊ ဒီလူဟာ နာနာဘာဝ တစ်ယောက်လို အင် မတန် ကြောင်တဲ့ လူပါ။ သူက တကယ့် ပါရမီရှင်လား၊ ဒီအလုပ်က ဘယ်လို အလုပ်မျိုး ဖြစ်လေမလဲ ဟု ကက်သရင်းက တွေးလိုက်မိသည်။

အေသင် မြို့ရှိ ရုံးခန်းထဲတွင် ကွန်စတိုင်တင် ဒီမီရီသည် လန်ဒန်ရှိ အဲဖရက် ထံမှ တယ်လီဖုန်းနှင့် သတင်း ပို့ချက်ကို နားထောင်နေသည်။

'မစ္စ အဲလက်ဇန်းဒါးကို ကျွန်တော် လေဆိပ်က အိမ်ခန်း အထိ ကား မောင်းပြီး ပို့ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာ ပြောထားတဲ့ အတိုင်း သူ တခြား တစ်နေရာရာ ကို သွားချင်သေးသလားလို့ ကျွန်တော်က မေးပေမဲ့ သူက မသွားချင်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်'

'အပြင် လောကက လူတွေနှင့် သူ လုံးဝ မဆက်သွယ်ဘူးလား'
'မဆက်သွယ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ အိမ်ခန်းကနေ တယ်လီဖုန်း ဆက်ခဲ့ရင်တော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့ ခင်ဗျာ'

ထိုကိစ္စ အတွက် ဒီမီရီက ပူပန်မှု မရှိပါ။ အိမ်ဖော် ဖြစ်သူ အင်နာက သူ့ထံသို့ သတင်း ပို့ပါလိမ့်မည်။ သူက တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို

ကျေကျေနပ်နပ် ပြန်ချလိုက်သည်။ ကက်သရင်းသည် လောလောဆယ်တွင် သူ့ အတွက် အန္တရာယ် မရှိပါ။ ပြီးတော့လည်း သူ့ကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားရပါ လိမ့်မည်။ ကက်သရင်းသည် ဤလောကထဲ၌ သူ တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိ နေသည်။ သူ့ထံတွင် သူ့ ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်သူ ကွန်စတင်တင် ဒီမီရီက လွဲ၍ အခြား အားကိုးစရာ မရှိပါ။ ငါ လန်ဒန်ကို သိပ်မကြာခင် သွားနိုင်အောင် စီစဉ်ရလိမ့်မယ် ဟု ဒီမီရီက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီး တွေးလိုက်သည်။

သူ ဆောင်ရွက်ရသော လုပ်ငန်းသစ်သည် ကက်သရင်း အတွက် စိတ်ဝင်စား စရာ ဖြစ်နေသည်။ ဒီမီရီ၏ စီးပွားရေး အင်ပါယာကြီးထဲရှိ ဝေးလံသော ဒေသများမှ နေ့စဉ် အစီရင်ခံစာများ ရောက်ရှိနေသည်။ ထိုအစီရင်ခံစာများမှာ အမေရိကန် နိုင်ငံ၊ အင်ဒီးယားနား ပြည်နယ်ရှိ သံမဏိ စက်ရုံ တစ်ရုံမှ ပေး ပို့လိုက်သော သင်္ဘော ကုန်တင် စာရင်းများ၊ အီတလီရှိ မော်တော်ကား ထုတ် လုပ်သည့် စက်ရုံမှ စာရင်းစစ်ချက်များ၊ ဩစတြေးလျတိုက်ရှိ သတင်းစာတိုက် အုပ်စု တစ်စု၊ ရွှေတွင်း တူးသည့် ကုမ္ပဏီ တစ်ခုနှင့် အာမခံ ကုမ္ပဏီ တစ်ခု တို့မှ ကုန်ပို့လွှာများပင် ဖြစ်သည်။

ကက်သရင်းသည် အဆိုပါ စာရွက်စာတမ်းများအား ပေါင်းစပ်ပြီးနောက် ထိုသတင်း အချက်အလက်များ ဝင်း ဗန်ဒင်းထံ တိုက်ရိုက် ရောက်ရှိသွားအောင် ပေးပို့ပေးရသည်။ ဝင်းက အစီရင်ခံစာများကို တစ်ကြိမ် ဖတ်ကြည့်လိုက်ပြီး နောက် သူ၏ ဦးနှောက် ကွန်ပျူတာထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး ချက်ချင်းလိုလိုပင် ကုမ္ပဏီ အတွက် အမြတ် ရာခိုင်နှုန်း သို့မဟုတ် အရှုံး ရာခိုင်နှုန်းတို့ကို တွက် ချက်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

ကက်သရင်းသည် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် သိကျွမ်းရမှုကို အရသာ တွေ့ နေသလို သူ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်နေရသော အဆောက်အအုံအိုကြီး၏ လှပ ခံ့ညားမှုကို တအံ့တဩ ဖြစ်နေမိသည်။

ထိုကိစ္စကို ကက်သရင်းက ဝင်း ရှေ့တွင် အိပ်လင် ကေးအား ပြောလိုက် မိရာ ဝင်းက ပြောလိုက်လေ၏။ 'ဒီအဆောက်အအုံကြီးဟာ ၁၇၂၁ ခုနှစ်က ဆာ ခရစ္စတိုဖာရင်း ပုံစံ ထုတ်ပြီး ဆောက်လုပ်ခဲ့တဲ့ အစိုးရ အကောက်ခွန်ရုံး အဆောက်အအုံကြီး ဖြစ်တယ်။ လန်ဒန် မြို့ကြီးကို မီးအကြီးအကျယ် လောင် ကျွမ်းပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ဆာ ခရစ္စတိုဖာရင်းဟာ စိန့်ပေါ၊ စိန့်မိုက်ကယ်နှင့်

စိန်ဘရိတ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများ အပါအဝင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ငါးဆယ် ကို ပုံစံ အသစ် ရေးဆွဲခဲ့တယ်။ ရွှင်ရယ် အိပ်စံချိန်းနှင့် ဘတ်ကင်ဟမ် အိမ် တော်တို့ကို ပုံစံ ထုတ်ပေးခဲ့တယ်။ သူဟာ ၁၇၂၃ ခုနှစ်မှာ ကွယ်လွန်ပြီး သူ ကို စိန်ပေါ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝင်း အတွင်းမှာ မြှုပ်နှံ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့တယ်။ ဒီ အဆောက်အအုံကြီးကိုတော့ ၁၉၀၇ ခုနှစ်မှာ ရုံးအဆောက်အအုံကြီး အဖြစ် ပြု ပြင် ပြောင်းလဲခဲ့ပြီးတော့ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် အတွင်း လန်ဒန် မြို့ကြီးကို ဗုံးမိုး ရွာချခံရချိန်မှာ ဒီအဆောက်အအုံကြီးဟာ လေကြောင်းရန်မှ ပုန်းခိုရာ တရားဝင် အဆောက်အအုံ အဖြစ် အစိုးရက ကြေညာခဲ့တယ်’

ဗုံးဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည် ရှိသော လေကြောင်းရန်မှ ပုန်းခိုသည့် နေရာမှာ မြေအောက် တိုက်ခန်းနှင့် သံတံခါးကြီး တစ်ချပ်သာ ခြားသော နေရာ၌ တည် ရှိသည်။ ကက်သရင်းက အထူး ခိုင်ခံ့စွာ ဆောက်လုပ်ထားသော ထိုနေရာကို ကြည့်ရှုပြီး ဟစ်တလာ၏ လေတပ်မတော်မှ ဗုံးမိုး ရွာချနေစဉ် ဤအခန်းထဲ၌ လာရောက် ပုန်းခိုကြရမည့် ဗြိတိသျှ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေး များ အကြောင်း တွေးကြည့်လိုက်မိသည်။

မြေအောက် တိုက်ခန်းကြီးမှာ အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုလုံး၏ တစ်နံ တစ်လျား အတိုင်း တည်ရှိနေသည်။ ထိုမြေအောက် တိုက်ခန်းထဲတွင် ထို အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုလုံးကို အပူဓာတ် ပေးသော ဘွိုင်လာအိုးကြီး တစ် လုံး အပြင် အီလက်ထရွန်းနစ် ပစ္စည်းများနှင့် တယ်လီဖုန်းများ ရှိနေကြသည်။ ဘွိုင်လာအိုးကြီးကတော့ မကြာခဏ ဒုက္ခ ပေးသည်။

ကက်သရင်းသည် ထို ဘွိုင်လာအိုးကြီးကို ပြင်ဆင်ပေးမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ အား မြေအောက် တိုက်ခန်းသို့ အကြိမ်ပေါင်း များစွာ လိုက်လံ ပြသခဲ့ရသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပြင်ဆင်ပေးသူ တစ်ဦးစီက ဟိုနှိုက် ဒီနှိုက် လုပ်ကြပြီး ပြန်ကောင်း သွားပြီဟု ပြောဆို၍ ပြန်သွားလေ့ ရှိကြသည်။

ကက်သရင်းက ဘွိုင်လာအိုးကြီးအား လာရောက် ပြင်ဆင်ပေးသူ တစ်ဦး ကို မေးလိုက်၏။

‘အဲဒီ ဘွိုင်လာ အိုးကြီးဟာ သိပ်ကို အန္တရာယ် ကြီးမားပုံ ရတယ်၊ အဲဒါ ကြီး ထပေါက်ကွဲနိုင်မယ့် အခြေအနေများ ရှိနေသလား’

‘စိတ်အေးအေး ထားပါ ကြီးဒေါ်ရာ၊ ထမပေါက်နိုင်ပါဘူး၊ ဟောဒီ အန္တရာယ်ကင်း အဆိုရှင်ကလေးကို ကြည့်ပေါ့၊ အေးလေ၊ တကယ်လို့ ဘွိုင်လာ အိုးကြီးက သိပ်ကို ပူလောင်လာပြီ ဆိုရင် အဲဒီ အန္တရာယ်ကင်း အဆိုရှင်ကလေး

က ပိုလျှံနေတဲ့ ရေဇွေးငွေ့တွေကို ထုတ်ပစ်လိုက်လိမ့်မယ်၊ ပြဿနာ မရှိပါဘူး
လေ

တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းများ ပြီးဆုံးချိန်တွင် လန်ဒန် မြို့တော်ကြီးက အသင့် ကြိုဆို
နေပါသည်။ လန်ဒန် မြို့တော်ကြီးသည် ပြဇာတ်ရုံများ၊ ဘဲလေး ကဇာတ်ရုံများ
နှင့် တေးဂီတ ဇာတ်ရုံကြီးများ အများအပြား တည်ရှိရာ ဒေသ ဖြစ်သည်။
ဟက်ချတ်နှင့် ဖွိုင်းကဲ့သို့ စာအုပ် အဟောင်းများ ရောင်းချသည့် စိတ်ဝင်စား
စရာ စာအုပ်ဆိုင်များ၊ ပြတိုက်ပေါင်း ဒါဇင်ပေါင်း များစွာ၊ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်း
များ ရောင်းချသည့် ဆိုင်ငယ်ကလေးများနှင့် စားသောက်ဆိုင်များလည်း ရှိနေ
ကြသည်။ ကက်သရင်းသည် စီစီကုတ်ရှိ ကြေးပြား၊ ကျောက်ပြားပေါ်၌ ပုံနှိပ်
ပေးသော ပုံနှိပ်တိုက်များသို့ သွားရောက် လေ့လာခဲ့ပြီး ဟားရော့ဒ်၊ ဖော့တနမ်
နှင့် မေဆန်၊ မတ်နှင့် စပင်ဆာ စသော ကုန်တိုက်ကြီးများ၌ ဈေးဝယ် ထွက်ခဲ့
သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့တွင်မူ ဆဗ္ဗိဇ်း ဟိုတယ်၌ လက်ဖက်ရည် ဝင်သောက်ခဲ့
သည်။

မကြာခဏ ဆိုသလို ကက်သရင်း၏ ဦးနှောက်ထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်ထားခြင်း
မရှိသော အတွေးများ ဝင်ရောက်လာလေ့ ရှိသည်။ လယ်ရီနှင့် ပတ်သက်၍
သတိရစရာ ကိစ္စကလေးများ မြောက်မြားစွာ ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် ကက်သရင်း
က အတိတ်ကို တွန်းလှန်ပစ်လျက် ရှိသည်။ ကက်သရင်းသည် တစ်နေ့တခြား
ပို၍ ပို၍ စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်လာသည်။

ကက်သရင်းနှင့် အိဗလင် ကေးတို့သည် ခင်မင် ရင်းနှီးသွားကြပြီး မကြာခဏ
ဆိုသလို အတူတူ အပြင်သို့ သွားလေ့ ရှိကြသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့တွင်
သူတို့ နှစ်ယောက်သည် သိမ်း မြစ်ကမ်း နံဘေး၌ ခင်းကျင်း ပြသထားသော
လေဟာပြင် ပန်းချီ ပြပွဲသို့ သွားရောက် ကြည့်ရှုခဲ့ကြသည်။ ထိုပြပွဲတွင် အသက်
ကြီးကြီးနှင့် အသက်ငယ်ငယ် ပန်းချီဆရာ တစ်ဒါဇင်ခန့်က သူတို့ ရေးဆွဲသော
ပန်းချီကားများကို ခင်းကျင်း ပြသထားကြသည်။ ပန်းချီကားများ၏ လက်ရာ
များကတော့ ညံ့ဖျင်းလှသည်။ ကက်သရင်းက သနားသောကြောင့် ပန်းချီကား
တစ်ကားကို ဝယ်လိုက်သည်။ အိဗလင် ကေးက မေးလိုက်၏။

‘မင်းက အဲဒီ ပန်းချီကားကို ဘယ်နေရာမှာ ချိတ်ဆွဲထားမှာလဲ’
‘ဘွိုင်လာခန်းထဲမှာပေါ့’ ကက်သရင်းက ဖြေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အိဗလင် ကေးက ကက်သရင်းအား ရှက်ပတ် မားကက်သို့ ခေါ်သွားသည်။
တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ နေရာပါ ဟု အိဗလင် ကေးက ကတိ
ပေးခဲ့သည်။

ထိုနေရာမှာ အလွန်ပင် ပစ္စည်း မျိုးစုံ ရှိသော နေရာ ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာ
တွင် တစ်ဒီဒိုးလ်ဟု ခေါ်သော နှစ်ပေါင်း သုံးရာကျော်ကပင် တည်ထောင်
ထားခဲ့သည့် စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်၊ စာအုပ်ဆိုင် တစ်ဆိုင်၊ ဈေး တစ်ဈေး၊
အလှပြင်ဆိုင် တစ်ဆိုင်၊ ပေါင်မုန့်ဆိုင် တစ်ဆိုင်၊ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်း ရောင်း
ချသော ဆိုင်များနှင့် နှစ်ထပ်တိုက်၊ သုံးထပ်တိုက် အတော် ခပ်များများ ရှိနေ
ကြသည်။

စာထည့်ရန် ထားရှိသော သေတ္တာငယ်ကလေးများပေါ်မှ နာမည် ဆိုင်းဘုတ်
ကလေးများကတော့ ထူးခြားနေသည်။ ဆိုင်းဘုတ် တစ်ခုတွင် အပေါ်ဘက်၌
‘ဟယ်လင်’ ဟု ရေးထားပြီး အောက်ဘက်၌ ‘ပြင်သစ် သင်ခန်းစာများ’ ဟု
ရေးသားထားသည်။ နောက်ဆိုင်းဘုတ် တစ်ခုတွင်မူ ‘ရိုစီ’ ဟု ရေးသားထား
ပြီး အောက်ဘက်တွင် ‘ဂရိ ဘာသာကို သင်ကြားသည်’ ဟု ရေးသားထားသည်။
ကက်သရင်းက မေးလိုက်၏။

‘ဒီနေရာက ပညာ သင်ကြားပေးတဲ့ ဒေသလား’

အိဗလင် ကေးက အသံ ထွက်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။ ‘တစ်နည်းအားဖြင့်
တော့ အဲဒီလို ပြောမယ် ဆိုရင် ပြောလို့ ရပါလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့
ဒီကလေးမကလေးတွေ သင်ပေးတဲ့ ပညာရပ်မျိုးကတော့ ဘယ်ကျောင်းမှာမှ
သင်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး’

ကက်သရင်း ရှက်သွေးဖြာသွားသော အခါ အိဗလင် ကေးက ပို၍ပင်
ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ရယ်လိုက်လေ၏။

ကက်သရင်းသည် များသောအားဖြင့် တစ်ယောက်တည်း နေရသည်သာ ပိုများ
သည်။ သို့ရာတွင် သူကလည်း သူတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန် ဖြစ်မနေ

အောင် အလုပ်နှင့် လက်နှင့် မပြတ်အောင် အလုပ် လုပ်နေသည်။ ကက်သရင်း သည် အတိတ်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ အနာဂတ်ကိုသော် လည်းကောင်း တွေး တော့ပြီး သောက မဖြစ်အောင် နေလိုက်သည်။ ထင်ရှားသော နေရာ ဒေသများ သို့ သွားရောက် လည်ပတ်လေ့ ရှိသည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် သူသည် ကျေးလက် ဒေသသို့ သွားရောက်ပြီး စားသောက်ဆိုင်ကလေးများ၌ တည်းခို ကာ ခရီးရှည် လမ်းလျှောက်ထွက်လေ့ ရှိသည်။

ငါ အသက် ရှင်နေတာပဲ၊ ဘယ်သူမှ မွေးကတည်းက ပျော်ရွှင်လာကြ တာ မဟုတ်ဘူး၊ လူတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပျော်ရွှင်အောင် ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်ယူရမှာပဲ၊ ငါ အသက် မသေ ရှင်ကျန် လွတ်မြောက်လာသူ တစ်ဦးပဲ၊ ငါ အသက် ငယ်သေးတယ်၊ ကျန်းကျန်းမာမာလည်း ရှိတယ်၊ ကောင်းတာတွေ ဖြစ် လာမှာပါ ဟု သူ တွေးလိုက်သည်။

တနင်္လာနေ့တွင် သူ အလုပ် ပြန်ဆင်းသည်။ အိမ်လင် ကေး၊ ရုံးမှ မိန်း ကလေးများ၊ ပြီးတော့ ဝင်း ဗန်ဒင်းတို့နှင့် ပြန်ဆုံရသည်။

ဝင်း ဗန်ဒင်းကတော့ ပဟေဠိပင် ဖြစ်နေသည်။

သူ့လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ကက်သရင်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့ပါ။ သူတို့ ရုံးတွင် ဝန်ထမ်းပေါင်း နှစ်ဆယ် ရှိသည်။ ဝင်း ဗန်ဒင်းသည် ဂဏန်း တွက်စက်ကို လုံးဝ မသုံးဘဲ ဝန်ထမ်းတိုင်း၏ လခ၊ လစာမှ နုတ်ယူရသည့် ငွေများ၊ ၎င်း တို့၏ အမျိုးသား အာမခံ နံပါတ် စသည်တို့ကို အလွတ် ရနေသည်။ ထိုအချက် အလက်များသည် စာတွဲများထဲ၌ ရေးမှတ်ပြီးသား ရှိနေကြသော်လည်း ဝင်း ဗန်ဒင်းသည် ကုမ္ပဏီ၏ မှတ်တမ်း မှန်သမျှကို သူ ဦးနှောက်ထဲ၌သာ သိမ်း ဆည်းထားသည်။ သူသည် ဌာန အသီးသီး၏ လစဉ် ငွေသား စီးဆင်းမှုကို သိသည့် အပြင် လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ် အထိ သက်ဆိုင်သော လများနှင့်ပင် နှိုင်း ယှဉ်၍ ဖော်ပြနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

သူသည် လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ကမှ ကုမ္ပဏီ ဝန်ထမ်း ဖြစ်လာခဲ့သူ ဖြစ် သည်။

ဝင်း ဗန်ဒင်းသည် သူ မြင်ရသမျှ၊ ကြားရသမျှ သို့မဟုတ် ဖတ်ရသမျှ အားလုံး ကို မှတ်မိသူ ဖြစ်သည်။ သူ သိထားသော ဘာသာရပ်များကလည်း မယုံကြည် နိုင်လောက်အောင် များပြားသည်။ မည်သည့် ဘာသာရပ်ကို မဆို တစ်ခွန်း

mgyoe.com

လောက် မေးလိုက်ရုံမျှနှင့် သတင်း အချက်အလက်များ တသီတတန်းကြီး ပေါ် ထွက်လာတတ်သည်။ သို့တိုင်အောင် သူသည် လူပေါင်း မဆုံသူ ဖြစ်သည်။

ကက်သရင်းက ဝင်း ဗန်ဒင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အိဗလင် ကေးနှင့် ဆွေးနွေး မိသည်။

‘ကျွန်မတော့ ဝင်းကို နားမလည်တော့ဘူး’

‘ဝင်းက ခပ်ကြောင်ကြောင် လူစား၊ သူ့ကို အရှိ အတိုင်း လက်ခံထားမှ ဖြစ်မယ်၊ သူက ကိန်းဂဏန်းတွေကိုသာ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ သူက လူတွေကို ဂရုစိုက်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး’

‘သူမှာ မိတ်ဆွေ ရှိသလား’

‘မရှိဘူး’

‘သူက မိန်းကလေးတွေနှင့် ချိန်းပြီး အပြင်ကို သွားလေ့သွားထ ရှိသလား’

‘မရှိဘူး’

ဝင်းသည် တစ်ယောက်ထီးတည်း ဖြစ်အောင် ကြဉ်ထားသည်ကို ခံနေရ သော အထီးကျန် ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သည်ဟု ကက်သရင်းက ထင်မိသောကြောင့် သူ့ အပေါ်၌ ခင်မင်နေမိတော့သည်။

ဝင်း၏ ဗဟုသုတကို ကက်သရင်း တအံ့တဩ ဖြစ်မိသည်။

တစ်နေ့တွင် ကက်သရင်းနှင့် အိဗလင် ကေးတို့က ဝင်းအား ထိုရပ်ကွက် မှ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ နေ့လယ်စာ စားရန် ခေါ်သွားကြသည်။ စား သောက်ဆိုင်၏ နောက်ဘက်ခန်းထဲတွင် ဆိုင်သို့ စားသောက်ရန် လာသူ အချို့ သည် မြားပေါက်တန်း ကစားနေကြသည်။

ကက်သရင်းက မေးလိုက်၏။

‘ဝင်း၊ ရှင် အားကစားတွေ ဘာတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား၊ ရှင် ဘေ့စ် ဘော ကစားပွဲကို မြင်ဖူးသလား’

ဝင်းက ပြောလိုက်၏။

‘ဘေ့စ်ဘော၊ ဘေ့စ်ဘော တစ်လုံးရဲ့ လုံးပတ် အဝန်းဟာ ကိုး လေးပိုင်း တစ်ပိုင်း လက်မ ရှိတယ်၊ ကန်တော့ပုံ ရော်ဘာ အမာစားပေါ်မှာ ချည်မျှင်တွေ နှင့် အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်ထားပြီး အပေါ်က အဖြူရောင် သားရေနှင့် အုပ်ထား တယ်၊ ဘက်တံကို သာမန်အားဖြင့် ပြာနှင့် ပြုလုပ်လေ့ ရှိတယ်၊ လုံးပတ်ရဲ့

အချင်း အကြီးဆုံးဟာ နှစ် လေးပိုင်း သုံးပိုင်း လက်မထက် ပိုမကြီးရသလို ဘက်တံရဲ့ အရှည်ဟာလည်း ၄၂ လက်မထက် ပိုမရှည်ရဘူး'

သူဟာ စာရင်းအင်းတွေ၊ အချက်အလက်တွေကို အားလုံး သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို တွက်ချက်နေရတာကို သူ စိတ်ထဲက ခံစားမှုမှ ရှိပါရဲ့လား မသိဟု ကက်သရင်း တွေးလိုက်မိ၏။

'ရှင် အားကစား တစ်မျိုးမျိုးကို ကစားဖူးသလား၊ ဥပမာ ဘတ်စကက်ဘော ဆိုပါစို့'

'ဘတ်စကက်ဘောကို ၁၉၉၁ ခုနှစ်မှာ ဂျိမ်းစ် နေ့မိသံက တီထွင်ခဲ့တယ်၊ ဘတ်စကက်ဘောကို ကွန်ကရစ် ဒါမှမဟုတ် သစ်သား ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကစားလေ့ ရှိတယ်၊ ဘောလုံးပေါ်မှာ ဖုံးအုပ်ထားတဲ့ သားရေဟာ အဝန်းအားဖြင့် ၃၁ လက်မ ရှိတယ်၊ အတွင်းဘက်က ရော်ဘာ လေအိတ်ထဲကို ဖိအား ၁၃ ပေါင် ရှိအောင် လေထိုးပေးရတယ်၊ ဘတ်စကက်ဘောဟာ အောင်စ နှစ်ဆယ်က ၂၂ အောင်စ အထိ ရှိတယ်'

ကက်သရင်းသည် သူ မေးသော မေးခွန်း၏ အဖြေကို သိလိုက်ရပြီ ဖြစ်ပါ၏။

ကက်သရင်းသည် သူနှင့် အတူ တွဲ၍ လုပ်ကိုင်နေရသူများကို ခင်မင် သဘောကျလာမိသည်။ သို့ရာတွင် ဝင်းကတော့ သူ့အတွက် အထူး စပါယ်ရှယ် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေသည်။ ဝင်းသည် ကက်သရင်း အနေနှင့် မည်သို့မျှ စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင် ထူးချွန်သူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူသည် လူတွေနှင့် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံလိုဟန် မရှိဘဲ အထီးကျန် ဖြစ်နေသည်။

တစ်နေ့တွင် ကက်သရင်းက အိဗလင် ကေးအား မေးလိုက်သည်။

'ဝင်းဟာ တစ်နေ့ကျရင် သာမန် လူသား တစ်ယောက်လို ချစ်ကြိုက်ပြီး အိမ်ထောင်ကျမယ့် အလားအလာ မရှိဘူးလား'

အိဗလင် ကေး သက်ပြင်းချသည်။ 'ကိုယ် မင်းကို ပြောပြီးပြီပဲ၊ သူ့မှာ ဘာခံစားချက်မှ မရှိဘူး၊ သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ သံယောဇဉ် တွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး'

သို့ရာတွင် ကက်သရင်းက ထိုကိစ္စကို မယုံကြည်ပါ။ သူသည် တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်ခန့် ဝင်း၏ မျက်လုံးထဲ၌ စွဲလမ်း တွယ်တာလာမှု သို့မဟုတ် ရယ်ချင်

mgyoe.com

စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာမှု၊ ဖြန့်ခနဲ စိတ်ဝင်စားလာသည့် ဟန်ပန်တို့ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်
တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုစိတ်ဝင်စားမှုကို ကက်သရင်းက မရအရ ဆွဲထုတ်ပြီး
သူ့ကို ကူညီချင်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စသည် ကက်သရင်း၏ စိတ်ကူး သက်
သက်သာ ဖြစ်လေသလော။

ကွန်စတင်တင် ဒီမီရီက တယ်လီဖုန်း ဆက်သည်။ ညအချိန်မတော်တွင် တယ်
လီဖုန်း ဆက်ခြင်း ဖြစ်ပြီး ကက်သရင်းက အိပ်ရာ ဝင်ရန်ပင် ဟန်ပြင်နေလေ
ပြီ။

‘ကျုပ်က မင်းကို နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့တော့ ကိုယ် မထင်
ဘူး၊ အခု ဆက်တာ ကော့စတာပါ’

‘ဟင့်အင်း၊ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူး’ သူ့ အသံကို ကြားရသည့်
အတွက် ကက်သရင်း ဝမ်းမြောက်မိသည်။ သူနှင့် စကား မပြောရသည့် အတွက်
ကက်သရင်း သူ့ကို သတိရနေမိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဤလောကကြီးထဲတွင်
ကက်သရင်း၏ အတိတ် နောက်ကြောင်းကို သူကသာ တကယ် သိသူ ဖြစ်သည်။
ကော့စတာသည် ကက်သရင်း၏ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းကြီး တစ်ယောက်ဟု
သူ့စိတ်ထဲတွင် ခံစားနေရသည်။

‘ကျုပ် မင်းအကြောင်း စဉ်းစားနေတယ် ကက်သရင်း၊ မင်း အနေနှင့်
လန်ဒန်ဟာ ပျင်းစရာ ကောင်းတဲ့ နေရာ ဖြစ်နေမှာ စိုးရိမ်မိတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် မင်းက အဲဒီက လူတွေနှင့် သိမှ မသိတာ’

ကက်သရင်းက ဝန်ခံလိုက်သည်။ ‘တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း အထီးကျန်
ချင်သလိုလို ဖြစ်မိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ကြိုးစားနေပါတယ်၊ အတိတ်ကို
မေ့ပစ်လိုက်ပြီး အနာဂတ် အတွက်ပဲ အသက်ရှင် နေထိုင်ပါ ဆိုတဲ့ ရှင့် စကား
ကို ကျွန်မ သတိရနေပါတယ်’

‘ဒါ မှန်တာပေါ့၊ အနာဂတ် ဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်၊ ကျုပ် နက်ဖြန်ခါ
လန်ဒန်ကို လာမယ်၊ မင်းကို တစ်နေရာရာမှာ ညစာ ကျွေးချင်တယ်’

‘အဲဒါကို ကျွန်မ သိပ်ကြိုက်တာပေါ့ရှင်’ ကက်သရင်းက အားပါးတရ
ပြောလိုက်သည်။

ကက်သရင်းက သူနှင့် တွေ့ချင်နေသည်။ သူ့ကို ဘယ်လောက် အထိ
ကျေးဇူးတင်မိကြောင်း ပြောချင်နေမိသည်။

ကွန်စတင်တင် ဒီမီရီက စကားပြောခွက်ကို ပြန်တင်ပြီးသော အခါ ပြီးလိုက်မိသည်။ အမဲလိုက်ပွဲကတော့ စတင်ပါပြီ။

သူတို့သည် ရာဇ် ဟိုတယ်၌ ထမင်း စားကြသည်။ ထမင်းစား ခန်းမဆောင်သည် ကျက်သရေ ရှိသလို အစားအစာများကလည်း အရသာ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ကက်သရင်းသည် ဘာကိုမှ သတိ မထားမိဘဲ သူ့ ရှေ့မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုသာ သတိထားနေမိသည်။ ကက်သရင်း အနေနှင့် သူ့ကို ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိနေသည်။

‘ရှင့် ရုံးဝန်ထမ်းတွေဟာ သိပ်တော်ကြတာပဲ၊ ဝင်းကတော့ သိပ်ကို အံ့ဩဖို့ ကောင်းတယ်၊ သူလို လူစားမျိုး ကျွန်မ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး’

သို့ရာတွင် ဒီမီရီသည် ကက်သရင်း၏ ပြောစကားကို နားထောင်နေခြင်း မရှိပါ။ ကက်သရင်းသည် မည်မျှလောက် ချောမောကြောင်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်နိုင်စွမ်း မရှိသူ ဖြစ်ကြောင်း တွေးတောရင်း လေ့လာနေသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ကို အကြမ်းပတမ်း မြန်မြန်ထက်ထက်ကြီး လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သိမ်းသွင်းရမယ်၊ နိုဝယ်လီရေ၊ မင်းနှင့် မင်းရဲ့ ချစ်သူ အတွက် သူ့ကို လက်စားချေရမယ် ဟု ဒီမီရီက တွေးနေသည်။

‘ရှင် လန်ဒန်မှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေမှာလဲ’

‘တစ်ရက် နှစ်ရက်ပါပဲ၊ လုပ်စရာ အလုပ်ကလေးတွေ ရှိနေလို့’ ဒါကလည်း အမှန်ပင်။ သို့ရာတွင် တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်ရုံနှင့် ပြီးစီးမည့် ကိစ္စဖြစ်သည်။ သူ လန်ဒန်သို့ လာရောက်ခြင်းမှာ ကက်သရင်းကို စည်းရုံးရန်၊ ကက်သရင်းက သူ့ အပေါ်၌ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ တွယ်တာလာမိစေရန် အတွက် လာရောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက ရှေ့သို့ ငဲ့လိုက်၏။

‘ကက်သရင်း၊ ကျုပ် ငယ်ငယ်တုန်းက ဆော်ဒီအာရေဗျက ရေနံတွင်း တစ်တွင်းမှာ လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အကြောင်း မင်းကို ပြောပြဖူးသေးသလား’

ဒီမီရီသည် ကက်သရင်းအား နောက်တစ်နေ့တွင် ညစာ စားရန် ခေါ်ဆောင်သွားပြန်၏။ ‘မင်းက ရုံးမှာ လုပ်တာကိုင်တာ သိပ်တော်တာပဲလို့ အိပ်လင်က ကျုပ်ကို ပြောပြတယ်၊ ကျုပ် မင်းကို လခ တိုးပေးမယ်’

‘ရှင်က ကျွန်မ အပေါ်မှာ အတော့်ကို ရက်ရက်ရောရော ချီးမြှင့်ထားပြီး သားပါလေ၊ ကျွန်မ..’

ဒီမိရီက ကက်သရင်း၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ‘ကျုပ် ဘယ်လောက် အထိ ရက်ရောတယ် ဆိုတာ မင်း မသိသေးပါဘူးလေ’

ကက်သရင်း အနေရ အထိုင်ရ ခက်သွားသည်။ သူက ကြင်နာမှုကို ပြသ နေတာပါလေ၊ ငါက တလွဲတချော်တွေ မတွေးသင့်ပါဘူး ဟု ကက်သရင်းက တွေးလိုက်မိသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဒီမိရီသည် လေဆိပ်သို့ သွားရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေလေပြီ။ ‘ကက်သရင်း၊ ကျုပ်နှင့် အတူ လေဆိပ်ကို မော်တော်ကား လိုက်စီးဦးမလား’ ‘ဟုတ်ကဲ့ရှင့်’

သူသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသည်။ မှင်တက်မိမလိုလိုပင် ဖြစ်လောက် သည်ဟု ကက်သရင်း ခံစားလိုက်ရသည်။ သူသည် ရယ်စရာလည်း ကောင်း သည်။ အလွန် ထူးချွန်သူလည်း ဖြစ်သည်။ သူက ကက်သရင်း အပေါ်တွင် ဂရုစိုက်မှု အတွက် သာယာနေမိသည်။

လေဆိပ်တွင် ဒီမိရီက ကက်သရင်း၏ ပါးပြင်ကို ဖွဖွကလေး နမ်းလိုက် ၏။ ‘ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် အတူတူ အချိန် ဖြန်းခွင့် ရတဲ့ အတွက် ကျုပ် ဝမ်းသာတယ် ကက်သရင်း’

‘ကျွန်မလည်း ထိုနည်း လည်းကောင်းပါပဲ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကော့ စတာ’

ကက်သရင်းသည် ဒီမိရီ၏ လေယာဉ်ပျံ ထွက်ခွာသွားသည်ကို မတ်တတ် ရပ်ရင်း စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူဟာ တကယ့် စပါယ်ရှယ် ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ ငါ သူ ကို သတိရနေတော့မှာပဲ ဟု ကက်သရင်းက တွေးလိုက်မိသည်။

အခန်း ၆

ကွန်စတိတင်တင် ဒီမီရီနှင့် ယောက်ဖတော် စပိုင်ရိုစ် လမ်ဘရူးတို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိပုံ ရသည့် အတွက် အားလုံးက တအံ့တဩ ဖြစ်ကြရသည်။

စပိုင်ရိုစ် လမ်ဘရူးသည် ဒီမီရီလောက် ချမ်းသာပြီး သူ့လောက် ဩဇာ တိက္ကမ ကြီးသူ ဖြစ်သည်။ ဒီမီရီသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကုန်တင်သင်္ဘော အုပ်စု အကြီးဆုံးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ စပိုင်ရိုစ် လမ်ဘရူးကတော့ ဒုတိယ အကြီးဆုံးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ ကွန်စတိတင်တင် ဒီမီရီသည် သတင်းစာတိုက်များ အုပ်စု၊ လေယာဉ်လိုင်းများ၊ ရေနံတွင်းများ၊ သံမဏိ စက်ရုံများနှင့် ရွှေတွင်းများကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ စပိုင်ရိုစ် လမ်ဘရူးကမူ အာမခံ ကုမ္ပဏီများ၊ ဘဏ်များ၊ အလွန် များပြားသော မြေကွက်များ၊ အိမ်များနှင့် ဓာတုဗေဒ စက်ရုံ တစ်ရုံတို့ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ သူတို့သည် အချင်းချင်း ပြိုင်ဆိုင်နေကြသော မိတ်ဆွေများထက် အလွန် ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြပုံ ရသည်။

‘ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ အလွန် ဩဇာတိက္ကမ ရှိသူတွေထဲက ပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ဦးဟာ အခုလို အလွန် ခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်နေကြတာ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ’ ဟု လူတွေက ပြောကြသည်။

တကယ့် တကယ်တွင်မူ သူတို့ နှစ်ဦးသည် မည်သည့် အခါတွင်မှ ကျေချမ်းမှု မရနိုင်မည့် ပြိုင်ဘက်များ၊ တစ်ဦးကို တစ်ဦးက အလွန် စက်ဆုပ် ရွံရွာကြသူများ ဖြစ်နေကြသည်။ စပိုင်ရိုစ် လမ်ဘရူးက ပေတစ်ရာ ရှည်လျားသော ရွက်သင်္ဘော တစ်စင်းကို ဝယ်ယူလိုက်သည့် အခါ ကွန်စတိတင်တင် ဒီမီရီက ပေ ၁၅၀ ရှည်သော ရွက်သင်္ဘောကို ဂျီအမ် ဒီဇယ်အင်ဂျင် လေးလုံး၊ သင်္ဘောသား ၁၃ ယောက်၊ ပဲ့ချိတ် နှစ်စင်းနှင့် ရေချို ရေကူးကန် တစ်ကန် ပါဝင်အောင် တည်ဆောက်ခိုင်းလိုက်သည်။

စပိုင်ရိုစ် လမ်ဘရူး၏ သင်္ဘော အုပ်စုသည် ရေနံတင် သင်္ဘော ၁၂ စင်း နှင့် တန်ချိန် နှစ်သိန်း အထိ ကြီးမားလာသော အခါ ကွန်စတိုတင် ဒီမီရီက သူ၏ သင်္ဘော အုပ်စုတွင် ရေနံတင် သင်္ဘော ၂၃ စင်းနှင့် တန်ချိန် ခြောက် သိန်းခွဲ အထိ တိုးမြှင့်ပစ်လိုက်သည်။ စပိုင်ရိုစ် လမ်ဘရူးက ပြိုင်မြင်းများကို ဝယ်ယူလိုက်သော အခါ ဒီမီရီက သူ့ထက် ပို၍ ကြီးမားသော မြင်းစောင်းကို ဝယ်ယူလိုက်ပြီး စပိုင်ရိုစ်၏ မြင်းများနှင့် အပြိုင်အဆိုင် ပြိုင်ပွဲ ဝင်လေ့ ရှိသည်။ ဒီမီရီ၏ မြင်းများက အမြဲတမ်း နိုင်လေ့ ရှိသည်။

သူတို့ နှစ်ဦးသည် လူမှုရေး ကော်မတီများနှင့် ကော်ပိုရေးရှင်းကြီးများ၏ ဘုတ်အဖွဲ့များတွင် အမှုဆောင် လူကြီးများနှင့် ဘုတ်အဖွဲ့ဝင် လူကြီးများ အဖြစ် ပါဝင် ဆောင်ရွက်လျက် ရှိကြရာ မကြာခဏ ဆိုသလို တွေ့ဆုံလေ့ ရှိကြသည်။ သူတို့သည် မိသားစု မိတ်ဆုံပွဲများသို့လည်း တက်ရောက်လေ့ ရှိကြသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်၏ စိတ်သဘောထားကတော့ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့် ကျင်နေသည်။ ကွန်စတိုတင် ဒီမီရီသည် ဆင်းရဲသော မိသားစုမှ ထိပ်ဆုံးသို့ ရောက်လာအောင် ကိုယ့်ထူးကိုယ်ချွန် ကြိုးပမ်းခဲ့ရသူ ဖြစ်ပြီး စပိုင်ရိုစ် လမ်ဘရူး ကမူ မင်းဆွေမင်းမျိုးမှ မွေးဖွားလာသူ ဖြစ်သည်။ စပိုင်ရိုစ် လမ်ဘရူးသည် ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် ကျက်သရေ ရှိသူ ဖြစ်သည်။ အမြဲတမ်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားဆင်ယင်လေ့ ရှိသည်။ အမူအရာကလည်း နန်းဆန်၍ ယဉ်ကျေးသည်။ သူ၏ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ကို လိုက်လံ စိစစ်မည် ဆိုပါက တစ်ခါက ဂရိ နိုင်ငံ၏ ရှင်ဘုရင် အဖြစ် အုပ်စိုးခဲ့ဖူးသော ‘ဘာဗေးရီးယားမှ အော့တို’ အထိ ဆွေမျိုး စပ်၍ ရနိုင်ပေသည်။ ဂရိ နိုင်ငံ၌ နိုင်ငံရေး အသိ စိတ်ဓာတ်များ နိုးကြားမှု ဖြစ်ပေါ်မလာမီ လူနည်းစုကသာ အုပ်ချုပ်ခဲ့သည်။ ထိုလူနည်းစုသည်သာ စီးပွား ရေး၊ ကုန်သွယ်ရေး၊ သင်္ဘော လုပ်ငန်းနှင့် မြေအရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းများ တွင် အလွန် အလွန် ကြီးပွား ချမ်းသာလာခဲ့ကြသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များထဲတွင် စပိုင်ရိုစ် လမ်ဘရူး၏ ဖခင်လည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။ စပိုင်ရိုစ် လမ်ဘရူးသည် ဖခင် ဖြစ်သူ၏ အမွေကို ဆက်ခံ ရရှိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

စပိုင်ရိုစ် လမ်ဘရူးနှင့် ကွန်စတိုတင် ဒီမီရီတို့သည် နှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာအောင် ခင်မင် ရင်းနှီးမှု ပုံစံကို ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ရယူထားခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ တစ်ဦးကို တစ်ဦးက အပြတ် ရှင်းရန် သန္နိဋ္ဌာန် ချ မှတ်ထားကြသည်။ ဒီမီရီက သူသာလျှင် ဩဇာ အာဏာ အရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ် လိုသောကြောင့် စပိုင်ရိုစ် လမ်ဘရူးအား ရှင်းပစ်လိုခြင်း ဖြစ်သည်။ စပိုင် ရိုစ်

ကမူ ယောက်ဖ ဖြစ်သူက နှမ ဖြစ်သူ မိလီနာ အပေါ်၌ ပြုမှု ကျင့်ကြံမှုကို မကျေနပ်သောကြောင့် အပြတ် ရှင်းလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

စပိုင်ရိုစ် လမ်ဘရူးသည် အလွန် အယူသီးသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဘဝ တွင် ချမ်းချမ်းသာသာ နေထိုင်ရမှု အတွက် အလွန် သဘောကျနေသည်။ နတ်ဘုရားများက ငြိုငြင်မည်ကို သူ မလိုလားပါ။ သူသည် မကြာခဏ ဆိုသလို လုပ်ငန်းများ အတွက် လမ်းညွှန်မှုများကို ဗေဒင်ဆရာများထံမှ ရယူလေ့ ရှိ သည်။ သူသည် လိမ်လည် ဟောပြောသော ဗေဒင်ဆရာများကို ချက်ချင်း သိသူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဗေဒင်ဆရာ တစ်ဦးကမူ ရှေ့အဖို့တွင် ဖြစ်ပျက် လာမည့် ကိစ္စရပ်များကို မှန်ကန်စွာ ဟောနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုဗေဒင်ဆရာက သူ ညီမ မိလီနာ ကလေး ပျက်ကျမည့် ကိစ္စ၊ အိမ်ထောင်ရေးတွင် ဖြစ်ပျက်လာမည့် ကိစ္စများနှင့် အခြား ကိစ္စတို့ကို ကြိုတင် ဟောနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုဗေဒင်ဆရာမ သည် အေသင် မြို့တွင် နေထိုင်လျက် ရှိသည်။ သူ့ အမည်က မဒမ် ပီရစ်။

ကွန်စတင်တင် ဒီမီရီသည် အက်ဟောင်း ဂျီရွန်ဒါ လမ်းရှိ သူ၏ ရုံးခန်းသို့ နံနက်တိုင်း နံနက် ခြောက်နာရီတိတိတွင် ရောက်အောင် လာလေ့ ရှိသည်။ သူ၏ ပြိုင်ဘက်များ ရုံးတက်လာသည့် အချိန်တွင် သူသည် နိုင်ငံပေါင်း တစ် ဒါဇင်ခန့်၌ ရှိသော သူ၏ ကိုယ်စားလှယ်များနှင့် လုပ်ငန်း နာရီပေါင်း များစွာ အလုပ် လုပ်ကိုင်၍ ပြီးစီးနေလေပြီ။

ဒီမီရီ၏ သီးသန့် ရုံးခန်းသည် အလွန် ခမ်းနားသည်။ မြင်ကွင်းကလည်း အလွန် ကြီးကျယ် ခမ်းနားသည်။ မှန်ပြတင်းများမှ တစ်ဆင့် အေသင် မြို့ကြီး သည် သူ့ ခြေထောက် အောက်၌ ရောက်ရှိနေသည်။ ကြမ်းပြင်ကို မဟူရာ ကျောက်ပြားများ ခင်းထားသည်။ ပရိဘောဂများကို သံမဏိ၊ သားရေတို့ဖြင့် သာ ပြုလုပ်ထားသည်။ နံရံပေါ်တွင် နာမည်ကျော် ပန်းချီ ဆရာကြီးများ၏ ကျူဗစ်ဇင်း ပန်းချီကားများနှင့် ပီကာဆို၏ ပန်းချီကား ခြောက်ချပ်တို့ကို ချိတ် ဆွဲထားသည်။ အလွန် ကြီးမားသော သံမဏိနှင့် မှန်သား စားပွဲကြီး နောက် ဘက်တွင် သားရေနှင့် ပြုလုပ်ထားသော ပလ္လင် သဏ္ဍာန် ကုလားထိုင် တစ် လုံး ရှိသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် ‘အဲလက်ဇန်းဒါးသည် ဂရိတ်’ ၏ မျက်နှာ ပုံစံကို ဖန်သား ထဲတွင် လောင်းထည့်ထားသည်။

ထိုဖန်သား၏ အောက်ဘက်တွင် ‘အလက်ဇန်းဒါး၊ လူသားများကို ကာ ကွယ်ပေးသူ’ ဆိုသော စာလုံးများကို ထွင်းထုထားသည်။

ဒီကနေ့ နံနက်ခင်းတွင် ကွန်စတင်တင် ဒီမီရီက ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက် သွားချိန်၌ သူ၏ သီးသန့် တယ်လီဖုန်းက မြည်နေလေသည်။ ထိုတယ်လီဖုန်း နှင့် ဆက်ခွင့် ရှိသူမှာ လူခြောက်ယောက်ခန့်သာ ရှိသည်။

ဒီမီရီက စကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

‘မင်္ဂလာပါ’

‘မင်္ဂလာပါ’ တစ်ဖက်မှ ပြန်ပြောလိုက်သူမှာ စပိုင်ရိုစ် လမ်ဘရူး၏ ကိုယ် ရေး အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်သူ နီကိုစ် ဗာရီတို့စ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ အသံက စိတ် လှုပ်ရှားနေပုံ ရသည်။

‘ခင်ဗျားကို အနှောင့်အယှက် ပေးမိတဲ့ အတွက် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ် ပါ မစ္စတာ ဒီမီရီ၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ခင်ဗျား အတွက် အသုံးဝင်နိုင်မယ့် သတင်း အချက်အလက် ရှိခဲ့ရင် တယ်လီဖုန်း ဆက်ဖို့ ခင်ဗျား မှာထားလို့ပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာများပါလိမ့်’

‘မစ္စတာ လမ်ဘရူးက အော်ရိုးရား အင်တာနေရှင်နယ် ဆိုတဲ့ ကုမ္ပဏီ တစ်ခုကို ဝယ်ဖို့ စီစဉ်နေပါတယ်။ အဲဒီ ကုမ္ပဏီဟာ နယူးယော့ စတော့ အရောင်းအဝယ် စာရင်းမှာ ဖော်ပြထားပါတယ်။ အဲဒီ ကုမ္ပဏီရဲ့ ဘုတ်အဖွဲ့မှာ မစ္စတာ လမ်ဘရူးရဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ရှိနေပါတယ်။ အစိုးရက အဲဒီ ကုမ္ပဏီကို ဝယ်ကြို လေယာဉ်ပျံကြီးတွေ တည်ဆောက်ပေးဖို့ စာချုပ် ချုပ်တော့ မယ်လို့ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်က မစ္စတာ လမ်ဘရူးကို အသိပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စ ဟာ အထူး လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ ကိစ္စပါ။ အစိုးရရဲ့ ကြေညာချက် ပေါ်ထွက်လာ ချိန်မှာ စတော့ ရှယ်ယာ ဈေးနှုန်းတွေ အရမ်း မြင့်တက်လာပါလိမ့်မယ်’

ဒီမီရီက ခပ်ပြတ်ပြတ် ဖြတ်ပြောလိုက်၏။ ‘ကျုပ်က စတော့ ရှယ်ယာ ဈေးကွက်ကို စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းဆီမှာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုခု မရှိရင် နောက်ထပ် ဖုန်းမဆက်နှင့်တော့’

‘ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ် မစ္စတာ ဒီမီရီ၊ ကျွန်တော်ကတော့..’

သို့ရာတွင် ဒီမီရီက တယ်လီဖုန်း စကား ပြောခွက်ကို ပြန်ချသွားလေပြီ။

နံနက် ရှစ်နာရီတွင် ဒီမီရီ၏ လက်ထောက် ဂီယန်နစ် ချားရိုစ် ရောက်ရှိလာသော အခါ ဒီမီရီသည် သူ့ စားပွဲမှ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ‘နယူးယော့ စတော့ ဈေးကွက်မှာ အော်ရီရာ အင်တာနေရှင်နယ် ဆိုတဲ့ ကုမ္ပဏီ တစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီ ကုမ္ပဏီကို ကလိမ်ကျမှုနှင့် စုံစမ်း စစ်ဆေးနေတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းကို ငါတို့ရဲ့ သတင်းစာတွေ အားလုံးကို အကြောင်းကြားလိုက်။ အမည် မဖော်လိုသူထံမှ သတင်း ရတယ် ဆိုပြီး သတင်း ဖြန့်ပေးလိုက်။ စတော့ ရှယ်ယာ ဈေးနှုန်း ထိုးကျလာတဲ့ အချိန် အထိ ဒီသတင်းကို ဆက်သုံးပေစေ။ အဲဒီနောက်တော့ ငါက အသာစီး ရနိုင်မယ့် အနေအထား အထိ ရှယ်ယာတွေကို ဝယ်ခိုင်းလိုက်’

‘ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ဒါ အကုန်ပဲလား ခင်ဗျ’

‘မကုန်သေးဘူး၊ ငါက အသာစီး ရသွားပြီ ဆိုတဲ့ အခါ အဲဒီ ကောလာ ဟလတွေဟာ အခြေအမြစ် မရှိဘူးလို့ ကြေညာလိုက်။ အေး ရှိသေးတယ်။ စပိုင် ရိုစ် လမ်ဘရူးဟာ အတွင်းက ရတဲ့ သတင်းကြောင့် အစုရှယ်ယာတွေကို သူ ဝယ်တာ ဖြစ်ကြောင်း နယူးယော့ စတော့ ဈေးကွက်က အုပ်ချုပ်သူတွေထံကို သတင်းပို့လိုက်’

ဂီယန်နစ် ချားရိုစ်က သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ကလေး ပြောလိုက်သည်။

‘မစ္စတာ ဒီမီရီ၊ အမေရိကန် နိုင်ငံမှာ ဆိုရင် အဲဒီ ကိစ္စဟာ ရာဇဝတ် ပြစ်မှု တစ်ခုပဲ’

ကွန်စတိုင်တင် ဒီမီရီက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ငါ သိပါတယ်ကွာ’

ထိုနေရာမှ တစ်မိုင် ဝေးသော နေရာရှိ ဆင်တက်မာ ရင်ပြင်မှ ရုံးခန်းထဲတွင် စပိုင်ရိုစ် လမ်ဘရူး အလုပ် လုပ်နေသည်။ သူ့ အလုပ်ခန်းက သူ၏ ရွေးချယ် နှစ်ခြိုက်တတ်သော အကျင့်ကို ထင်ဟပ် ပြသနေသည်။ ပရိဘောဂများထဲတွင် ပြင်သစ်နှင့် အီတလီတို့မှ အလွန် ရှားပါးသော ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းများ ရှိနေ ကြသည်။ နံရံ သုံးခုပေါ်တွင် ပြင်သစ် အင်ပရက်ရှင်းနစ် ပန်းချီဆရာများ၏ လက်ရာ ပန်းချီကားများ ရှိနေပြီး စတုတ္ထမြောက် နံရံပေါ်တွင်မူ ဘယ်လ်ဂျီယံ နိုင်ငံသား ပန်းချီဆရာများ၏ ပန်းချီကားများကိုသာ သီးသန့် ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ရုံးခန်း အပြင်ဘက်မှ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင် ‘လမ်ဘရူးနှင့် အပေါင်းအသင်းများ’ ဟု ဖော်ပြထားသည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့် အခါကမှ အပေါင်းအသင်း မရှိခဲ့ပါ။

စပိုင်ရိုစ် လမ်ဘရူးသည် အောင်မြင်နေသော စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကို ဖခင် ဖြစ်သူထံမှ အမွေရခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး သူ့လက်ထက်တွင် နိုင်ငံတကာ ကော်ပိုရေးရှင်းကြီး တစ်ခု ဖြစ်အောင် တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ပေသည်။

စပိုင်ရိုစ် လမ်ဘရူးသည် စိတ်ချမ်းသာသော ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက် ဖြစ်သင့်သည်။ သူသည် ချမ်းသာပြီး အောင်မြင်မှု ရရှိနေသည်။ ကျန်းမာရေးကလည်း အလွန် ကောင်းသည်။ သို့ရာတွင် ကွန်စတိုင်တင် ဒီမီရီ တစ်ယောက် အသက် ရှင်နေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး သူ့ အနေနှင့် တကယ်တမ်း ပျော်ရွှင်နိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူ့ ယောက်ဖသည် သူနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေသည်။ စပိုင်ရိုစ်က သူ့ကို စက်ဆုပ် ရွံရှာသည်။ စပိုင်ရိုစ် အဖို့ ဒီမီရီသည် နည်းမျိုးစုံကို တတ်ကျွမ်းသည်သာမက ကိုယ်ကျင့်တရား လုံးဝ မရှိသော အကျင့်ပျက်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ဒီမီရီက မိလီနာ အပေါ် ပြုမူနေမှု အတွက် ဒီမီရီအား သူက အမြဲတမ်း မုန်းတီးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ နှစ်ဦးအကြား၌ ရှိနေသော ကြမ်းကြုတ်စွာ ယှဉ်ပြိုင်နေမှုက ဆိုးရွားသော နှောင်ကြီးပမာ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

ထိုကိစ္စမှာ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်က စပိုင်ရိုစ်နှင့် ညီမ ဖြစ်သူ မိလီနာတို့ နေ့လယ်စာ စားရာမှ စတင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ ထိုမျှလောက် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်ကို မိလီနာ မတွေ့ဖူးခဲ့ပါ။

‘ဒီမှာ မိလီနာ၊ ဒီကမ္ဘာကြီးက နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင် ကြာအောင် ဖန်တီးခဲ့ရတဲ့ ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း လောင်စာတွေကို တို့တစ်တွေက တစ်ရက်တည်းနှင့် ကုန်အောင် သုံးစွဲနေတယ် ဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား’

‘မသိပါဘူး စပိုင်ရိုစ်ရယ်’

‘လာမယ့် အနာဂတ် ကာလမှာ ရေနံ လိုအပ်ချက်ဟာ သိပ်ကို များပြားလာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါကျရင် အဲဒီ ရေနံတွေကို လုံလောက်အောင် သယ်ဆောင်ပေးနိုင်မယ့် ရေနံတင် သင်္ဘောကြီးတွေ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘အစ်ကိုက ရေနံတင် သင်္ဘောတွေ တည်ဆောက်မလို့လား’

သူက ခေါင်းညိတ်သည်။ ‘သာမန် ရေနံတင် သင်္ဘောတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ငါက အကြီးဆုံး ရေနံတင် သင်္ဘော အုပ်စုကို တည်ဆောက်မှာဟာ၊ အဲဒီ

သင်္ဘောတွေဟာ လက်ရှိ ရေနံတင် သင်္ဘောတွေထက် နှစ်ဆ ရှိရမယ်' သူက စိတ်ပါလက်ပါ ပြောလိုက်သည်။ 'ငါက လပေါင်း များစွာ ကြာအောင် တွက်ချက်ကြည့်ပြီးပြီ၊ ဒါကို နားထောင်ကြည့်စမ်း၊ ပါရုန်း ပင်လယ်ကွေ့က အမေရိကန် နိုင်ငံ အရှေ့ဘက် ဆိပ်ကမ်း မြို့တစ်မြို့ကို ရောက်အောင် ပို့ရတဲ့ စရိတ် စကဟာ ရေနံစိမ်း တစ်ဂါလန်ကို ခုနစ်ဆင့် ကျတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရေနံတင် သင်္ဘော အကြီးကြီးနှင့် ဆိုရင် တစ်ဂါလန်ကို သုံးဆင့်ပဲ ကုန်ကျတော့မယ်၊ အဲဒါက ဘယ်လို ဆိုလိုတာလဲ ဆိုတာ မင်း သဘော ပေါက်ရဲ့လား'

'အဲဒီလို ရေနံတင် သင်္ဘော အုပ်စုကို တည်ဆောက်ဖို့ အစ်ကိုက ဘယ်က ပိုက်ဆံ ရမှာလဲ'

သူက ပြုံးလိုက်သည်။ 'အဲဒါက ငါ့ အစီအစဉ်မှာ အလွန် သဘောကျဖို့ ကောင်းတဲ့ အချက်ပဲ၊ ငါ့အတွက် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ကုန်ကျမှာ မဟုတ်ဘူး'

'ဘာပြောတယ်'

သူက ရှေ့သို့ ငုံ့လိုက်သည်။ 'နောက်လကျရင် ငါက ရေနံ ကုမ္ပဏီက အကြီးအကဲတွေနှင့် ဆွေးနွေးဖို့ အမေရိကကို သွားမယ်၊ အဲဒီ ရေနံတင် သင်္ဘောကြီးတွေနှင့် ဆိုရင် သူတို့ ရေနံတွေကို ငါက ကုန်ကျစရိတ် ထက်ဝက်နှင့် သယ်ပေးနိုင်မယ်'

'ဒါပေမဲ့ အစ်ကို့ဆီမှာ ရေနံတင် သင်္ဘောကြီးတွေ ရှိလို့လား'

သူက ပို၍ပင် ပြုံးရယ်လိုက်သည်။ 'မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါက ရေနံ ကုမ္ပဏီကြီးတွေနှင့် နှစ်ရှည် သယ်ပို့ပေးဖို့ စာချုပ်ချုပ်ခွင့် ရမယ် ဆိုရင် ဘဏ်တွေက အဲဒီ ရေနံတင် သင်္ဘောတွေကို တည်ဆောက်ဖို့ လိုအပ်မယ့် ငွေတွေကို ထုတ်ချေးကြမှာပဲ၊ မင်းက ဘယ်လို ထင်သလဲ'

'အစ်ကိုဟာ တကယ် တော်တဲ့ ပါရမီရှင်ပဲ၊ အဲဒီ ကိစ္စဟာ သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံအစည်ပဲ'

မိလိနာသည် အစ်ကို ဖြစ်သူ၏ စိတ်ကူး စိတ်သန်း အတွက် အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားနေသောကြောင့် ထိုနေ့ည ညစာ စားချိန်တွင် ဒီမီရီအား ပြောပြလိုက်မိသည်။

မိလိနာက ရှင်းပြပြီးသော အခါ 'ဘယ့်နှယ်လဲ၊ တော်တော်ကို ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူး မဟုတ်ဘူးလား' ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကွန်စတိန်တင် ဒီမိုရီသည် ခေတ္တမျှ ငြိမ်ကျသွားပြီးနောက် ‘မင်း အစ်ကို က သိပ်စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ လူပဲ၊ အဲဒီ ကိစ္စဟာ ဘယ်တော့မှ အောင်မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

မိလိနာက တအံ့တဩ မော့ကြည့်လိုက်၏။ ‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ကော့စတာ’
‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အဲဒါက အင်မတန် ပေါ့ပြက်တဲ့ အစီအစဉ်ပဲ၊ ပထမ အချက်ကတော့ ရေနံတွေ အများကြီး လိုအပ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ကြောင့် သူ့ရဲ့ ဒဏ္ဍာရီ ဆန်တဲ့ ရေနံတင် သင်္ဘောတွေဟာ လှေခွက်ချည်း ခုတ် မောင်းနေကြရလိမ့်မယ်၊ ဒုတိယ အနေနှင့်ကတော့ ရေနံ ကုမ္ပဏီကြီးတွေဟာ အင်မတန် အဖိုးတန်လှတဲ့ ရေနံတွေကို ရှိတောင် မရှိသေးတဲ့ ရေနံတင် သင်္ဘော အုပ်စုတွေကို လွှဲပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တတိယ အချက်ကတော့ ဘဏ်အရာရှိ တွေက သူ့ကို ရယ်မောပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ကြလိမ့်မယ်’

မိလိနာ့ မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ပျက်သည့် အမူအရာများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ‘စပိုင်ရိုစ်ကတော့ သိပ်ကို စိတ်အား ထက်သန်နေတယ်၊ ရှင်က သူနှင့် ဆွေး နွေးကြည့်ပါလားဟင်’

ဒီမိုရီက ခေါင်းခါသည်။ ‘သူ့ဘာသာသူ အိပ်မက် မက်နေပါစေ မိလိနာ ရယ်၊ ကိုယ်တို့ ဆွေးနွေးကြတယ် ဆိုတာကိုတောင် သူ မသိရင် ကောင်းလိမ့် မယ်’

‘ကောင်းပါပြီ ကော့စတာရယ်၊ ရှင့် သဘော အတိုင်းပါပဲ’

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကွန်စတိန်တင် ဒီမိုရီသည် ရေနံတင် သင်္ဘောကြီး များ ကိစ္စကို ဆွေးနွေးရန် အမေရိကန်သို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုနှင့် ဆိုဗီယက် ပြည်ထောင်စုတို့ အပြင်ဘက်ရှိ ကမ္ဘာပေါ်မှ ရေနံ သိုက်များကို ညီအစ်မ ခုနစ်ဖော်ဟု သိကြသော နယူးဂျာစီမှ စတင်းဒတ် ရေနံ ကုမ္ပဏီ၊ ကယ်လီဖိုးနီးယားမှ စတင်းဒတ် ရေနံ ကုမ္ပဏီ၊ ဂပ်ဖ် ရေနံ ကုမ္ပဏီ၊ တက္ကဆက် ရေနံ ကုမ္ပဏီ၊ ဆိုကိုနီ-ဗေကွန် ရေနံ ကုမ္ပဏီ၊ ရွိုင်ရယ် ဒပ်ချ်ရဲလ် ရေနံ ကုမ္ပဏီနှင့် အင်ဂလို-အီရေးနီးယန်း ရေနံ ကုမ္ပဏီတို့က ချုပ်ကိုင်ထား ကြောင်း သူ သိသည်။ သူသည် အဆိုပါ ကုမ္ပဏီများ အနက် တစ်ခုခုနှင့် အဆက်အသွယ် ရရှိသွားမည် ဆိုပါက ကျန် ကုမ္ပဏီများကပါ လက်ခံလာကြ မည် ဖြစ်ကြောင်း သူ သိသည်။

ကွန်စတိုင်တင် ဒီမီရီသည် နယူးဂျာစီမှ စတင်းဒတ် ရေနံ ကုမ္ပဏီ၏ ရုံးချုပ် ရုံးခန်းသို့ ဦးစွာ သွားရောက်ခဲ့သည်။ သူသည် စတုတ္ထမြောက် ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ အိုင် ကားတစ်နှင့် တွေ့ဆုံခွင့် ရရှိထားသည်။

‘ဘာများ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ပါသလဲ မစ္စတာ ဒီမီရီ’

‘ခင်ဗျားတို့ ကုမ္ပဏီကို ငွေရေးကြေးရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အထူးတလည် အကျိုးကျေးဇူး ရှိစေမယ့် စိတ်ကူး တစ်ခု ရလာလို့ပါ’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ အဲဒီ ကိစ္စကို ခင်ဗျား တယ်လီဖုန်းနှင့် ဆက်ပြောခဲ့သား ပဲ’ ကားတစ်က သူ့ လက်ပတ်နာရီကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ‘ကျုပ် က မိနစ်ပိုင်း အတွင်း အစည်းအဝေး တစ်ခု လုပ်ဖို့ ရှိနေတယ်၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားက တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောမယ် ဆိုရင်..’

‘ကျုပ်က အတိုဆုံး ပြောမှာပါ၊ ခင်ဗျားတို့ အနေနှင့် ပါရှင်း ပင်လယ်ကွေ့ က အမေရိကန် အရှေ့ဘက် ကမ်းခြေ အထိ ရောက်အောင် ရေနံစိမ်း တစ် ဂါလန်ကို သယ်ဆောင် စရိတ် အနေနှင့် ခုနစ်ဆင့် ကုန်ကျနေတယ်’

‘မှန်ပါတယ်’

‘တကယ်လို့ ကျုပ်က တစ်ဂါလန်ကို သုံးဆင့်နှင့် သယ်ပေးပါ့မယ်လို့ ခင်ဗျားကို အာမခံတယ် ဆိုရင် ခင်ဗျား ဘယ်လို ပြောမလဲ’

ကားတစ်က ဆရာကြီး ဟန်ပန်နှင့် ပြုံးလိုက်၏။ ‘အဲဒီလို ထူးခြား ဆန်း ကြယ်တဲ့ ကိစ္စကြီး ဖြစ်လာအောင် ခင်ဗျားက ဘယ်လို လုပ်မှာလဲ’

ဒီမီရီက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောလိုက်သည်။ ‘လက်ရှိ ရေနံတင် သင်္ဘောတွေ ထက် နှစ်ဆ သယ်ပေးနိုင်တဲ့ ရေနံတင် သင်္ဘောကြီးတွေကို တည်ဆောက်မှာ ပေါ့ ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားတို့က ရေနံတွေကို မြေကြီးထဲက မြေပေါ် ရောက်အောင် စုပ်တင်ပြီးတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရေနံတွေကို ခပ်မြန်မြန် သယ်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်’

ကားတစ်က စဉ်းစားနေသော မျက်နှာထားနှင့် ဒီမီရီကို လေ့လာနေသည်။ ‘အဲဒီလို ရေနံတင် သင်္ဘောကြီးတွေကို ခင်ဗျား ဘယ်က ရမှာလဲ’

‘ကျုပ်က သင်္ဘောတွေကို တည်ဆောက်မှာပေါ့’

‘ကျုပ် ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျုပ်တို့က အဲဒီလို ကိစ္စမျိုးတွေမှာ ရင်းနှီး မြုပ်နှံဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူး’

ဒီမိရီက ကြားဖြတ်၍ ပြောလိုက်၏။ ‘ခင်ဗျားတို့ အတွက် တစ်ပြား တစ်ချပ်မှ မကုန်စေရပါဘူး။ ကျုပ် လိုချင်တာက ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရေနံကို အခု ကုန်ကျနေတဲ့ ကုန်ကျစရိတ် ထက်ဝက်နှင့် နှစ်ရှည် သယ်ပို့ပေးနိုင်ခွင့် စာချုပ် ချုပ်ချင်တာပါပဲ။ ငွေကိုတော့ ကျုပ်ဘာသာ ဘဏ်က ချေးပါ့မယ်’

အတန်ငယ်ကြာအောင် အတွေးများစွာဖြင့် ငြိမ်သက်သွားသည်။ အိုင် ကားတစ်က လည်ချောင်း ရှင်းလိုက်၏။

‘ကျုပ် ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် တွေ့ပေးဖို့ အပေါ်ထပ်ကို ခေါ် သွားဖို့ လိုပြီလို့ ထင်တယ်’

ထိုကိစ္စမှာ အစမှသာ ဖြစ်သည်။ အခြား ရေနံ ကုမ္ပဏီများကလည်း ကွန်စတိုင် တင် ဒီမိုရီ၏ ရေနံတင် သင်္ဘောကြီးများကို ငှားရမ်းရန် စိတ်အား ထက်သန် လာကြသည်။

ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို စပိုင်ရိုစ် လမ်ဘရူးက သိရှိရသော အခါ သိပ်ကို နောက်ကျခဲ့လေပြီ။

သူသည် အမေရိကန်သို့ လေယာဉ်ပျံနှင့် သွားရောက်ပြီး တသီးတခြား ရှိ နေသော ရေနံ ကုမ္ပဏီ အချို့နှင့် စာချုပ် အချို့ကိုသာ ချုပ်ဆိုနိုင်ခဲ့တော့သည်။ ထိုဈေးကွက်မှ အကောင်းဆုံး မလိုင်များကို ဒီမိုရီက ကော်ခပ်၍ ရယူသွားခဲ့ လေပြီ။

လမ်ဘရူးက ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်၏။ ‘သူဟာ မင်းရဲ့ ယောက်ျား ဆိုပေမဲ့ တစ်နေ့ကျရင် သူ လုပ်ရပ် အတွက် သူ ခံသွားရအောင် ငါ လုပ် ပြမယ် ဆိုတာ မင်းကို ငါ ကျိန်တွယ်ပြီး ပြောလိုက်မယ်’

ဖြစ်ပျက်လာသည့် ကိစ္စရပ်များနှင့် ပတ်သက်၍ မီလီနာ အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ သူ့အစ်ကို အပေါ်တွင် သစ္စာ ဖောက်မိသလို ခံစား နေရသည်။

သို့ရာတွင် မီလီနာက သူ ယောက်ျားအား ဒေါနှင့်မောနှင့် ရန်တွေ့သော အခါ ဒီမိုရီက ပခုံးကို တွန်ပြလိုက်သည်။ ‘ကိုယ်က သူတို့ဆီ သွားတာ မဟုတ် ဘူး မီလီနာ၊ သူတို့က ကိုယ့်ဆီ လာကြတာပါ။ ကိုယ်က သူတို့ကို ဘယ်လို လုပ်ပြီး ငြင်းလို့ ကောင်းမှာလဲ’

ထိုမျှနှင့်ပင် ထိုဆွေးနွေးမှုကို အဆုံးသတ်ခဲ့ရလေ၏။

သို့ရာတွင် လုပ်ငန်းသဘော အရ ဒီမီရီ၏ ဆောင်ရွက်ချက်များသည် ဒီမီရီက မိလိနာ့ အပေါ် ပြုမှု ဆက်ဆံပုံများ အတွက် စပိုင်ရိုစ်၏ ခံစားချက်များနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက ပြောပလောက်ဖွယ် မရှိပါ။

ဒီမီရီသည် မိန်းမ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပါက အလွန် နာမည်ပျက် ရှိသူ ဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စ အတွက် သူ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဒီမီရီ၏ မြာ ပွေမှုများသည် အလွန်ပင် ပြောင်ကျလွန်းလှပြီး မိလိနာ့ကိုသာမက လမ်ဘရူး မိသားစု တစ်စုလုံးကိုပါ အရှက်ခွဲသလို ဖြစ်နေသည်။ ဒီမီရီနှင့် ဇာတ်လိုက် မင်းသမီး နိုဝယ်လီ ပေချ်တို့၏ အဖြစ်အပျက်က သာဓကပင် ဖြစ်နေသည်။ ထိုကိစ္စက တစ်ကမ္ဘာလုံး သိအောင် သတင်းစာများတွင် ခေါင်းစီး စာလုံးကြီး များနှင့် ပါရှိသွားခဲ့သည်။ တစ်နေ့ကျရင်... စပိုင်ရိုစ်က တွေးလိုက်မိလေ၏။

စပိုင်ရိုစ် လမ်ဘရူး၏ လက်ထောက် နီကို့စ် ဗာရီတို့စ် ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာ သည်။ သူသည် စပိုင်ရိုစ်ထံ၌ အလုပ် လုပ်နေသည်မှာ ၁၅ နှစ် ရှိခဲ့လေပြီ။ လုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ရာ၌ တော်ပါ၏။ သို့ရာတွင် စိတ်ကူးစိတ်သန်း မရှိ။ အနာဂတ် ရှိသူလည်း မဟုတ်။ သမီး ယောက်ဖ နှစ်ဦး အကြား၌ ဖြစ်ပေါ်နေ သော ပြိုင်ဆိုင်မှုက သူ့ အတွက် အခွင့်အရေးကောင်း ဖြစ်သည်ဟု ဗာရီတို့စ် ယူဆထားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကွန်စတိုင်တင်က အနိုင် ရရှိမည်ဟု သူက လောင်းထားသည်။ သူသည် သင့်လျော်သော ဆုလာဘ်များကို ရလိုရငြား ဆို သော ဆန္ဒနှင့် မကြာခဏ ဆိုသလို အတွင်းရေး လျှို့ဝှက်ချက်များကို ဒီမီရီ ထံ ပေးပို့လေ့ ရှိသည်။

ဗာရီတို့စ်က လမ်ဘရူးထံ ချဉ်းကပ်လာသည်။ ‘ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ် ပါ။ ဆရာနှင့် တွေ့ဖို့ မစွတာ အင်တိုနီ ရစ်ဇိုလီ ဆိုသူ ရောက်နေပါတယ် ဆရာ’

လမ်ဘရူးက သက်ပြင်း ချလိုက်၏။ ‘အဲဒီ ကိစ္စကို ရှင်းပစ်လိုက်ရအောင်၊ သူ့ကို အထဲ လွှတ်လိုက်ကွာ’

အန်တိုနီ ရစ်ဇိုလီသည် အသက် ၄၅ နှစ်ခန့် ရှိလေပြီ။ နက်မှောင်သော ဆံပင်၊ သေးသွယ်သော နှာခေါင်း၊ ချိုင့်ဝင်နေသော မျက်လုံးများ ရှိသူ ဖြစ်

သည်။ သူသည် အဖိုးတန် သက္ကလတ် အညှီရောင် ဝတ်စုံ၊ အဝါရောင် ပိုးသား ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် နူးညံ့သော သားရေ ဖိနပ်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူသည် လေ့ကျင့်ထားသော လက်ဝှေ့သမား တစ်ယောက်ကဲ့သို့ လှုပ်ရှား သွားလာသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် စကားကို ခပ်တိုးတိုး ပြောတတ်ပြီး စကား ပြောရာ၌ ရည်မွန်သည်။ သို့ရာတွင် သူနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ခုခုက ကြောက်စရာ လန့် စရာ ကောင်းနေသည်။

‘ခင်ဗျားနှင့် တွေ့ဆုံရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာ လမ်ဘရူး’

‘ထိုင်ပါ မစ္စတာ ရစ်ဇိုလီ’

ရစ်ဇိုလီ ထိုင်ခုံ တစ်ခု၌ ဝင်ထိုင်သည်။

‘ခင်ဗျား အတွက် ကျုပ် ဘာများ လုပ်ပေးနိုင်ပါသလဲ’

‘အေးလေ၊ ကျုပ်က ဟောဒီ မစ္စတာ ဗာရီတို့စ်ကို ရှင်းပြခဲ့တဲ့ အတိုင်း ခင်ဗျားရဲ့ ကုန်သင်္ဘော တစ်စင်းစင်းကို ငှားရမ်းချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်း မာဆေး မြို့မှာ ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် စက်ရုံ တစ်ရုံ ရှိနေပါတယ်။ ကျုပ် က စက်ပစ္စည်းကြီးတွေ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုကို တင်ပို့ချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော်နှင့် လုပ်ငန်း ညှိနှိုင်းလို့ ရပြီ ဆိုရင် အနာဂတ် ကာလမှာ ခင်ဗျား အတွက် လုပ်ငန်းတွေ အများကြီး ရလာပါလိမ့်မယ်’

စပိုင်ရိုစ် လမ်ဘရူးသည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ နောက်မှီ၍ ထိုင်ချလိုက်ရင်း သူ ရှေ့၌ ထိုင်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို လေ့လာလိုက်သည်။

ဒီလူ နာမည်ပျက် ရှိတယ်။

‘ခင်ဗျား တင်ပို့မယ့် ပစ္စည်းတွေက အဲဒါတွေတင်ပဲလား မစ္စတာ ရစ်ဇို လီ’

‘ဘာပြောတယ်၊ ကျုပ်တော့ နားမလည်တော့ဘူး’

‘ခင်ဗျား နားလည်တယ်လို့ ကျုပ် ထင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် သင်္ဘော တွေ မငှားနိုင်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့ မငှားနိုင်ရတာလဲ၊ ခင်ဗျားက ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ’

‘မူးယစ်ဆေးဝါး အကြောင်း ပြောနေတာပါ မစ္စတာ ရစ်ဇိုလီ၊ ခင်ဗျား ဟာ မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားနေသူ တစ်ယောက်ပဲ’

ရစ်ဇိုလီ၏ မျက်စိများ မှေးသွားကြသည်။ ‘ခင်ဗျား ရူးနေပြီ၊ ခင်ဗျား က ကောလာဟလတွေကို သိပ်နားယောင်နေတာကိုး’

သို့ရာတွင် ထိုသတင်းများသည် ကောလာဟလ အဆင့်ထက် ပိုပါသည်။

တိုနီ ရစ်ဇိုလီသည် ဥရောပတိုက်ရှိ မူးယစ်ဆေးဝါး မှောင်ခိုသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် မာဖီးယား ဂိုဏ်းဝင် တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ သူ တွင် မူးယစ်ဆေးဝါးများကို တင်ပို့ပေးနိုင်မည့် နည်းလမ်းများ ကုန်ခန်းသွားပြီ ဟု သတင်းများ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူက လုပ်ငန်း အတွက် ညှိနှိုင်း ရန် အလွန် လိုလားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ခင်ဗျား တခြား တစ်နေရာရာကို သွားမှ ဖြစ်မယ်’

တိုနီ ရစ်ဇိုလီသည် အေးစက်သော မျက်လုံးများနှင့် သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့် ရင်း ဆက်ထိုင်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ သူသည် လုပ်ငန်းရှင် ကတ်ပြားကလေး တစ်ချပ်ကို အိတ်ထဲက ထုတ်ယူလိုက်ပြီးနောက် စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်၏။ ‘တကယ်လို့ ခင်ဗျား စိတ်ပြောင်းလဲသွားတယ် ဆိုရင် ကျုပ်နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်မယ့် နေရာပဲ’ သူသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး နောက် ပြန်ထွက်သွားတော့သည်။

စပိုင်ရိုစ် လမ်ဘရူးက ကတ်ပြားကလေးကို ကောက်ယူလိုက်၏။ ထို ကတ်ပြားကလေးပေါ်တွင် ‘အန်တိုနီ ရစ်ဇိုလီ၊ သွင်းကုန် ထုတ်ကုန် လုပ်ငန်း ရှင်’ ဟု ဖော်ပြထားသည်။ အေသင် မြို့မှ ဟိုတယ် လိပ်စာနှင့် အောက်ဘက် တွင် တယ်လီဖုန်း နံပါတ်ကို ရိုက်နှိပ်ထားသည်။

နီကိုစ် ဗာရီတို့စ်သည် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့် ထိုင်ရင်း သူတို့၏ ဆွေးနွေးချက်ကို နားထောင်နေသည်။ အန်တိုနီ ရစ်ဇိုလီ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက် သွားသော အခါ နီကိုစ် ဗာရီတို့စ်က ပြောလိုက်၏။

‘သူဟာ တကယ်ပဲ..’

‘ဟုတ်တယ်၊ မစ္စတာ ရစ်ဇိုလီက ဟီးရိုးအင်း ရောင်းဝယ်တယ်၊ တကယ် လို့ ကျုပ်တို့က သူ့ကို သင်္ဘော တစ်စင်းစင်း ငှားလိုက်ရင် အစိုးရက ကျုပ် တို့ရဲ့ သင်္ဘော အားလုံးကို ရပ်ဆိုင်းပစ်နိုင်တယ်’

တိုနီ ရစ်ဇိုလီသည် လမ်ဘရူး၏ ရုံးခန်းထဲမှ ဒေါသတကြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ‘အဲဒီ ဂရိ လူမျိုးက ငါ့ကို တောသား တစ်ယောက်လို ဆက်ဆံလိုက်တယ်၊ သူက မူးယစ်ဆေးဝါး အကြောင်း ဘယ်လောက်လောက် သိလို့လဲ၊ အခု ပို့မယ့် ပစ္စည်း တန်ဖိုးက တော်တော် များတယ်၊ ကာလ ပေါက်ဈေး ဒေါ်လာ ဆယ် သန်းလောက် ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာက နယူးယော့ကို ရောက်အောင် ပို့ဖို့ပဲ။’

mgyoe.com

မူးယစ်ဆေးဝါး နှိမ်နင်းရေး အဖွဲ့ဝင်တွေက အသင် မြို့ပေါ်မှာ ပျားပန်းခပ်နေကြတာပဲ၊ ငါက စစ္စလီကျွန်းကို ဆိုင်းငံ့ထားဖို့ ဖုန်းဆက်ရလိမ့်မယ်’

အန်တိုနီ ရစ်ဇိုလီသည် မူးယစ်ဆေးဝါးများကို တင်ပို့ပေးရာတွင် တစ်ခါဖူးမျှ ပျက်ကွက်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိပါ။ ဤတစ်ခေါက်တွင်လည်း သူက ပျက်ကွက်မှု မရှိအောင် ဆောင်ရွက်ရပါလိမ့်မည်။ သူသည် မွေးကတည်းက အောင်မြင်မှု သရဖူကို ဆောင်းလာသူဟု ယူဆထားသည်။

သူသည် နယူးယော့ရှိ ‘ငရဲပြည်၏ မီးဖိုချောင်’ တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ပထဝီ အနေအထား အရ ပြောရမည် ဆိုပါက ထိုဒေသသည် မင်ဟတ်တန်၏ အနောက်ဘက် အလယ် ဗဟို၌ တည်ရှိပြီး အဋ္ဌမမြောက် ရိပ်သာနှင့် ဟတ်ဒ်ဆန်မြစ် အကြား၌ တည်ရှိသည်။ ထိုဒေသ၏ မြောက်ဘက်နှင့် တောင်ဘက် နယ်ခြား မျဉ်းများမှာ ၂၃ လမ်းမှ ၅၉ လမ်း အထိ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှု သဘော အရ ပြောရမည် ဆိုပါက ‘ငရဲပြည်၏ မီးဖိုချောင်’ သည် မြို့ကြီးထဲမှ မြို့တစ်မြို့။ လက်နက် စွဲကိုင်ထားသော ဒေသ တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထိုဒေသမှ လမ်းများကို လူဆိုးဂိုဏ်းများက အုပ်စိုးထားသည်။ ဂိုဏ်း၊ ပါလာမော့ဘ်၊ ဂေါ်ရီလားနှင့် ရိုဒ် လူဆိုးဂိုဏ်းများ ရှိနေကြသည်။ လူတစ်ယောက်ကို ဒေါ်လာ တစ်ရာလောက်နှင့် အကြေးငွေ ယူ၍ သတ်ဖြတ်ပေးကြသည်။ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများကို ပျက်စီးအောင် အကြမ်းဖက်မှုမျိုးကိုတော့ ဒေါ်လာ တစ်ရာပင် ပေးစရာ မလိုတော့ပါ။

‘ငရဲပြည်၏ မီးဖိုချောင်’ ၌ နေထိုင်သူများသည် ညစ်ပတ်သော အိပ်ခန်းများ၊ ကြမ်းပိုး၊ ကြွက်နှင့် ပိုးဟပ် ပေါများသော နေရာများ၌ နေထိုင်ကြရသည်။ ရေချိုးရန် ဇလုံများ မရှိကြပါ။ ကလေးများက သင်္ဘောဆိပ်မှ နေ၍ ဟတ်ဒ်ဆန် မြစ်ထဲသို့ ကိုယ်လုံးတီးနှင့် ဒိုင်ဗင်ထိုးချပြီး ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းကြရသည်။ ‘ငရဲပြည်၏ မီးဖိုချောင်’ မှ မိလ္လာ အညစ်အကြေးများကိုလည်း သင်္ဘောဆိပ်မှပင် ဟတ်ဒ်ဆန် မြစ်ထဲသို့ စွန့်ပစ်ကြသည်။ သင်္ဘောဆိပ်မှ ရေသေထဲတွင် ပုပ်ပွနေသော ကြောင်သေများ၊ ခွေးသေများကြောင့် နံစော်နေသည်။

လမ်းပေါ်မှ ရှုခင်းများကတော့ မငြီးငွေ့အောင် မျိုးစုံလှသော အက်ရှင်များပင်တည်း။ မီးလောင်ကြောင်း အကြောင်းကြားမှုကြောင့် အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာသော မီးသတ်ကား တစ်စီး၊ နေအိမ် ခေါင်မိုး တစ်လုံးပေါ်မှ လူဆိုးဂိုဏ်း အချင်းချင်း တိုက်ခိုက် သတ်ပုတ်နေမှု၊ စီတန်း လှည့်လည်နေသော

မင်္ဂလာဆောင် တစ်ခု၊ လူသွား စင်္ကြံလမ်းပေါ်မှ ကလေးများ၏ ဘေ့စ်ဘော ကစားပွဲ၊ လွတ်ထွက်သွားသော မြင်းတစ်ကောင်ကို လိုက်လံ ဖမ်းဆီးနေမှု၊ သေနတ်နှင့် ပစ်ခတ်နေမှု စသည်ဖြင့် အမျိုးပေါင်း စုံလင်လှသည်။ ကလေးများ အနေနှင့် လမ်းများပေါ်တွင် သို့မဟုတ် အိမ်ခေါင်မိုးများပေါ်တွင် သို့မဟုတ် အမှိုက်သရိုက်များ စွန့်ပစ်ထားသော မြေကွက်လပ်များနှင့် အသံဗလံ ဆူညံလှ သော မြောက်ဘက် မြစ်အတွင်းတို့၌သာ ဆော့ကစားကြရရှာသည်။

အစစအရာရာကို ဆင်းရဲ မွဲတေမှုတည်း ဟူသော အနံ့ဆိုးကြီးက ဖုံးလွှမ်း ထားသည်။ အန်တိုနီ ရစ်ဇိုလီသည် အဆိုပါ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ကြီးပြင်းလာသူ ဖြစ်သည်။

အန်တိုနီ ရစ်ဇိုလီ အစောဆုံး မှတ်မိနေသော ကိစ္စမှာ သူ့ကို လက်သီးနှင့် အလဲ ထိုးပြီး သူ့ထံမှ နွားနို့ဖိုး ငွေများအား လုယူခံရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို အချိန်က သူသည် အသက် ခုနစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ကျောင်းသို့ သွားရာ လမ်းခရီးသည် ဥပဒေမဲ့ နယ်မြေ ဖြစ်သလို စာသင်ကျောင်းကလည်း စစ်မြေ ပြင် ဖြစ်နေသည်။

ရစ်ဇိုလီ အသက် ၁၅ နှစ်သား အရွယ်သို့ ရောက်ရှိလာသော အခါ ကိုယ် လုံးကိုယ်ထည် ကြီးထွားလာသလို အသတ်အပုတ်တွင်လည်း ကျွမ်းကျင်လာ သည်။ သူသည် သတ်ပုတ်ရမှုကို အရသာ တွေ့လာသည်။ သူနှင့် သူ့မိတ်ဆွေ များသည် ‘စတင်းလ်မင်း၏ အားကစားရုံ’ သို့ သွားရောက်ပြီး လက်ဝှေ့ပွဲ များ၌ ပါဝင် ထိုးသတ်ကြသည်။

လူဆိုးဂိုဏ်းဝင် ဆရာသမားကြီးများသည် သူတို့က ထိန်းချုပ်ထားသော ‘လက်ဝှေ့သမား’ များကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုရန် မကြာခဏ ဆိုသလို စတင်းလ် မင်း၏ အားကစားရုံသို့ ဝင်ရောက် ကြည့်ရှုလေ့ ရှိကြသည်။ ဖရင့် ကော စတယ်လိုသည် ဂျိုး အဒိုးနစ်၊ လပ်ကီး လူစီယာနိုတို့နှင့် အတူ တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်ခန့် လာရောက်လေ့ ရှိသည်။ သူတို့သည် ချာတိတ်ကလေး များ၏ လက်ဝှေ့ပွဲများအား သဘော တွေ့နေကြသလို အပြောင်းအလဲ တစ်ခု အနေနှင့် ချာတိတ်ကလေးများ၏ လက်ဝှေ့ပွဲများကို လောင်ကြေး ထပ်ကြတော့ သည်။ အန်တိုနီ ရစ်ဇိုလီသည် အမြဲတမ်း အနိုင်ရလေ့ ရှိသည်။ သူသည် လျင်မြန်စွာ လူဆိုး အဓိပတိကြီးများ၏ ဖေးဖရိတ် ဖြစ်လာတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် ရစ်ဇိုလီသည် အဝတ်အစား လဲလှယ်သော အခန်းထဲ၌ အဝတ် အစား လဲလှယ်နေစဉ် ဖရင့် ကော့စတယ်လိုနှင့် လပ်ကီး လူစီယာနိုတို့ ပြော ဆိုနေသော စကားများကို ကြားလိုက်ရသည်။

လပ်ကီး လူစီယာနိုက ပြောဆိုနေသည်။ ‘ဒီချာတိတ်ကတော့ ရွှေတွင်း တစ်တွင်းပဲကွ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်က သူနှင့် ပတ်သက်ပြီး ငါ ဒေါ်လာ ငါးထောင် ရလိုက်တယ်’

‘သူနှင့် လူး ဒိုးမိနစ်တို့ ပွဲမှာ ခင်ဗျားက လောင်းဦးမှာပဲလား’

‘သေချာတာပေါ့ကွ၊ ငါက အချုပ်ကြီး ဆယ်ချပ် လောင်းမလို့’

‘ခင်ဗျားက အဆ ဘယ်လောက် ပေးမှာလဲ’

‘ဆယ်ဆ တစ်ဆကွ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ၊ ရစ်ဇိုလီက သေချာ ပေါက်ပွဲကွ’

အန်တိုနီ ရစ်ဇိုလီ အနေနှင့် ဘာတွေကို ပြောဆိုနေကြကြောင်း နားမလည် ပါ။ သူက အစ်ကို ဖြစ်သူ ဂျီနိုထံ သွားရောက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းကို ပြော ပြလိုက်သည်။

‘ဘုရားသခင်’ သူ အစ်ကိုက တအံ့တဩ ပြောလိုက်သည်။ ‘အဲဒီ ငတိ တွေက မင်း အပေါ်မှာ လောင်းကြေး အများကြီး ထပ်နေကြတာကွ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ၊ ကျုပ်က ကြေးစား တစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ’

ဂျီနိုက ခေတ္တမျှ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ‘မင်းက တစ်ပွဲမှ မရှုံးသေးဘူး မဟုတ်လား တိုနီ’

‘မရှုံးသေးဘူး’

‘ဖြစ်ပုံကတော့ သူတို့က အပျော် သဘောမျိုး နည်းနည်းလောက် လောင်း ကြေး ထပ်ကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ နောက်တော့ မင်းရဲ့ အရည်အချင်းကို သိလာကြ တာနှင့် တကယ် လောင်းကြေး ထပ်လာတော့တာပဲ’

ရစ်ဇိုလီက ပခုံး တွန့်လိုက်၏။ ‘ကျုပ် အဖို့ကတော့ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး’

ဂျီနိုက သူ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်၍ အားရပါးရ ပြောလိုက်သည်။ ‘မင်းအတွက် အဓိပ္ပာယ် အများကြီး ရှိလာနိုင်တယ်ကွ၊ ငါတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အတွက်လည်း အဓိပ္ပာယ် ရှိတယ် ချာတိတ်၊ ငါ ပြောတာကို နားထောင်ပါ ဦးကွာ’

လူ့ ဒိုးမိနစ်နှင့် ထိုးသတ်ပွဲမှာ စတင်းလ်မင်း၏ အားကစားရုံတွင် သောကြာနေ့ မွန်းလွဲပိုင်း၌ ကျင်းပခဲ့သည်။ ထိုပွဲသို့ ဖရင့် ကော့စတယ်လို၊ ဂျိုး အဒိုးနစ်၊ အဲလ်ဘတ် အနာတပ်စီးယား၊ လပ်ကီး လူစီယာနိုနှင့် မေယာ လန်စကီ စသည့် လူဆိုး အဓိပတိများ လာရောက်ကြသည်။ သူတို့ အနေနှင့် ချာတိတ်များ ထိုး သတ်ကြသည့် ပွဲအား ကြည့်ရသည်ကို အရသာ တွေ့နေကြသည်။ ပို၍ အရသာ တွေ့သည့် ကိစ္စမှာ ချာတိတ်များ အပေါ်တွင် လောင်းကြေး ထပ်၍ အမြတ် ရရှိနေမှုပင် ဖြစ်တော့သည်။

လူ့ ဒိုးမိနစ်သည် အသက် ၁၇ နှစ် ရှိပြီး တိုနိုထက် အသက် တစ်နှစ် ကြီးသလို ကိုယ်အလေးချိန် ငါးပေါင် ပိုများသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် လက် ဝှေ့ ပညာရပ်နှင့် အနိုင် ထိုးသတ်လိုစိတ်တို့တွင် ရစ်ဇီလီကို မိသူ မဟုတ်ပါ။

လက်ဝှေ့ပွဲမှာ ငါးချီ ထိုးသတ်ရမည့်ပွဲ ဖြစ်သည်။ ပထမ အချီတွင် တိုနိုက အလွယ်တကူ နိုင်လိုက်သည်။ ဒုတိယ အချီတွင်လည်း တိုနိုကပင် နိုင်သည်။ တတိယ အချီတွင်လည်း နိုင်လိုက်သည်။ လူဆိုးဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင်ကြီးများ က အနိုင်ရမည့် ငွေပမာဏကို တွက်ချက် ကြည့်နေကြလေပြီ။

‘ဒီချာတိတ် ကြီးလာရင် ကမ္ဘာ့ ချန်ပီယံ ဖြစ်မှာပဲ၊ ခင်ဗျားက သူ့ဘက် က ဘယ်လောက် လောင်းထားသလဲ’

လပ်ကီး လူစီယာနို၏ မေးခွန်းကို ဖရင့် ကော့စတယ်လိုက ဖြေလိုက် သည်။

‘တစ်သောင်းကွ၊ လောင်းကြေး အနေနှင့် အဆကတော့ ဆယ့်ငါးဆ တစ်ဆပဲ ရတယ်၊ ဒီချာတိတ်က တော်တော်ကို နာမည် ကြီးနေပြီ’

ထို့နောက် ဖြန့်ခနဲ ဆိုသလို မျှော်လင့်မထားသည့် ကိစ္စ ဖြစ်ပေါ်လာတော့ သည်။ ပဉ္စမ အချီ၏ အလယ်လောက်တွင် လူ့ ဒိုးမိနစ်က တိုနို ရစ်ဇီလီအား ပင့်လက်သီး တစ်လုံးနှင့် အလဲ ထိုးချလိုက်လေ၏။ ဒိုင်လူကြီးက မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းနှင့် ရှိနေကြသော ပွဲကြည့် ပရိသတ်ကို ကြောက်ကြောက်လန့် လန့်နှင့် ကြည့်ရင်း ဖြည်းဖြည်းစွာ စတင် ရေတွက်တော့သည်။

ဂျိုး အဒိုးနစ်က တအားကုန် အော်ဟစ်လိုက်၏။

‘ဟေ့ကောင် ခွေးမသား၊ ပြန်ထပါတော့လားကွ၊ ပြန်ထပြီး ထိုးပါတော့ လားကွ’

ဒိုင်လူကြီးက ရေတွက်မှုကို ဖြည်းညင်းစွာ ဆောင်ရွက်နေလျက်ကပင် နောက်ဆုံးတွင် တစ်ဆယ်သို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ အန်တိုနီ ရစ်ဇိုလီသည် ဖျာပေါ်၌ ရှိနေဆဲ၊ သတိလစ်နေဆဲပင်တည်း။

‘ခွေးမသား၊ ကံကောင်းတဲ့ လက်သီးချက်ပဲကွာ’

သူတို့ အနေနှင့် ရုံးသွားသည့် ငွေပမာဏကို ရေတွက်ကြည့်ကြသည်။ အတော့်ကို များပြားသည်။ တိုနီ ရစ်ဇိုလီကို အစ်ကို ဖြစ်သူ ဂျီနိုက အဝတ် အစား လဲလှယ်သည့် အခန်းသို့ ထမ်းခေါ်သွားသည်။ တိုနီက မျက်စိကို အတင်း မှိတ်ထားသည်။ သူ သတိရနေကြောင်း သိသွားပါက သူ့အား ဆိုးဆိုးရွားရွား ရန်လုပ်မည်ကို စိုးရိမ်နေသည်။

တိုနီသည် နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါတွင်မှ အနည်းငယ် စိတ် သက်သာရာ ရတော့သည်။

သူ အစ်ကိုက အားရဝမ်းသာ အော်ဟစ်လိုက်၏။ ‘ငါတို့ အောင်မြင်သွား ပြီကွ၊ ငါတို့ ငွေဘယ်လောက် ရလိုက်တယ် ဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား၊ ဒေါ်လာ တစ်ထောင် နီးပါးပဲကွ’

‘ကျွန်တော် နားမလည်တော့ဘူး’

‘ငွေချေးတဲ့ လူတွေဆီက ငါ ငွေချေးပြီး ဒိုးမိနစ်ဘက်က လောင်းခဲ့တယ်၊ လောင်းကြေး အနေနှင့် ဆယ့်ငါးဆ တစ်ဆ ရတယ်၊ ငါတို့ ချမ်းသာပြီကွ’

‘သူတို့က ဒေါ်မပွပေဘူးလား’

ဂျီနိုက ပြုံးလိုက်၏။ ‘သူတို့ ဘယ်တော့မှ သိမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ’

နောက်တစ်နေ့ တိုနီ ရစ်ဇိုလီ ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ကားရပ်သော နေရာ၌ အနက်ရောင် ဇိမ်ခံ မော်တော်ကား ရှည်မျောမျောကြီး တစ်စီး ရပ်တန့်နေသည်။ လပ်ကီး လူစီယာနိုသည် နောက်ဘက် ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသည်။ သူက တိုနီ အား လက်ငှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး ‘ဝင်ခဲ့လေကွာ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

တိုနီ ရစ်ဇိုလီ ရင်ခုန်စ ပြုသည်။ ‘ကျွန်တော် လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး မစ္စတာ လူစီယာနို၊ ကျွန်တော် နောက်ကျနေပြီ’

‘ဝင်ခဲ့ကွာ’

တိုနီ ရစ်ဇိုလီ ကားထဲသို့ ဝင်ရတော့သည်။ လပ်ကီး လူစီယာနိုက ယာဉ် မောင်းအား ပြောလိုက်၏။ ‘လျှောက်မောင်းစမ်းကွာ’

သူ့ကို တစ်နေရာရာသို့ ခေါ်မသွားသဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရပါတော့သည်။
လူစီယာနိုက ချာတိတ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ ‘မင်းက တမင် အိပ်ချ
လိုက်တာပဲ’ သူက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

ရစ်ဇိုလီ မျက်နှာ ပန်းရောင် ဖြစ်သွားသည်။ ‘မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊
ကျွန်တော်..’

‘မင်း ငါ့ကို လာဖြီးမနေနှင့်၊ အဲဒီပွဲမှာ မင်း ဘယ်လောက်လောက် နိုင်
လိုက်သလဲ’

‘မနိုင်ပါဘူး မစ္စတာ လူစီယာနို၊ ကျွန်တော်..’

‘မင်းကို ငါ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မေးမယ်၊ မင်း အဲဒီလို တမင် လှဲချ
လိုက်တဲ့ အတွက် ငွေဘယ်လောက်လောက် ရလိုက်သလဲ’

ချာတိတ် တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်သွားသည်။ ‘ဒေါ်လာ တစ်ထောင်ပါ’
လပ်ကီး လူစီယာနို ရယ်လိုက်သည်။ ‘အဲဒါက အသေးအဖွဲပါကွာ၊ ဒါပေမဲ့
မင်းလို အသက်အရွယ်နှင့် ဆိုရင်.. မင်း အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ’

‘၁၆ နှစ် ပြည့်တော့မှာပါ’

‘၁၆ နှစ်သား တစ်ယောက် အတွက် အဲဒီ ငွေက သိပ်မဆိုးဘူးလို့ ငါ
ထင်တယ်၊ မင်းကြောင့် ငါနှင့် ငါ့မိတ်ဆွေတွေ အများကြီး ရှုံးကုန်ကြတယ်ကွ’
‘ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်..’

‘မေ့ထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ မင်းက အင်မတန် ဉာဏ်သွားတဲ့ ချာတိတ်ပဲ၊
မင်း အတွက် အနာဂတ် ရှိပါတယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ငါ ရေငုံ နှုတ်ပိတ် နေမယ်၊ ငါသာ နှုတ်ပိတ်
မနေရင် ငါ့ မိတ်ဆွေတွေက မင်းကို တစ်စစီ ဖဲ့ပစ်ကြလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့
တနင်္လာနေ့ကျရင် မင်း ငါနှင့် လာတွေ့စေချင်တယ်၊ မင်းနှင့် ငါ အတူတူ
လက်တွဲပြီး အလုပ် လုပ်ကြမယ်’

နောက်ထပ် ရက်သတ္တပတ် ကြာသော အခါ တိုနီ ရစ်ဇိုလီသည် လပ်ကီး
လူစီယာနိုထံတွင် အလုပ် ဝင်လုပ်တော့သည်။ ရစ်ဇိုလီသည် အစ ပထမတွင်
ခြေမြန်တော် ဆက်သား ဘဝမှ စတင်ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ခြိမ်းခြောက်၍
အကျပ်ကိုင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ သူသည် ဉာဏ်ထက်သူ ဖြစ်သည်။